

Giống Như Một Giấc Mơ

Contents

Giống Như Một Giấc Mơ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	13
7. Chương 7	15
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	24
12. Chương 12	26
13. Chương 13	28
14. Chương 14	30
15. Chương 15	32
16. Chương 16	34
17. Chương 17	37
18. Chương 18	39
19. Chương 19	41
20. Chương 20	43
21. Chương 21	45
22. Chương 22	47
23. Chương 23	50
24. Chương 24	52
25. Chương 25	54
26. Chương 26	56
27. Chương 27	58
28. Chương 28: Chương 28	60
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	73
34. Chương 34	75
35. Chương 35	85
36. Chương 36	88
37. Chương 37	90
38. Chương 38	93
39. Chương 39	95
40. Chương 40	98
41. Chương 41: Kết Cục	101

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1: Giá Như Anh Tin Tưởng Em – Đồng Huyền Phong	105
43. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Đừng Để Kiếp Sau Tôi Lại Gặp Phải Chị - Lâm Yên	106
44. Chương 44: Ngoại Truyện 3: Cơ Hội Xoay Chuyển Cả Cuộc Đời, Không Dễ Có Lần Hai – Hoàng Khánh	107

Giống Như Một Giấc Mơ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, trùng sinh, 1vs1. Kiếp trước, Lâm Kỳ Anh chính là bị người hãm hại khiến cô hỏ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-nhu-mot-giac-mong>

1. Chương 1

Chuyện đến nước như thế này rồi, cô có thể làm gì đây?

“Nghịch chủng, mày cút ra khỏi căn nhà của tao ngay! Mày một chút cũng không giống con người! Mày là cầm thú!” Bà ta vừa la hét, vừa đánh túi bụi vào người cô. Đánh một rồi, bà ta còn tát cho cô mấy bạt tai, đầu năm ngón tay thật chói mắt lưu lại trên mặt cô làm cho cô vô cùng muốn tát lại cho mụ đàn bà điên này mấy cái.

Khi bà ta đã mệt đến thở hổn hển, cô lau khóe miệng đầy tơ máu, gắng gượng đứng dậy.

Cơ thể cô còn chưa đứng vững đã bị một lực không hề nhỏ đẩy ngã. Thân thể cô nặng nề chạm đất, tay đau đớn vô lực nâng người dậy lần nữa.

“Ha ha! Mày nhìn thật không khác gì một con chó. Sủa lên một tiếng cho tao nghe xem nào!”

Cô bị người ta ấn đầu xuống đất. Bất chợt lòng căm hận hóa thành sức mạnh. Cô lôi kéo bàn tay kia xuống khỏi đầu mình, ngoan độc cắn xuống.

Chủ nhân của bàn tay kia hét thảm nhưng cô đâu để gì buông tha. Cô vẫn càng cắn càng hăng máu, cho đến khi trong khoang miệng tràn ngập mùi máu tươi cô mới nhả ra. Khẽ liếm đi vết máu trên môi, cô thật không khác gì ác quỷ.

Cô ta bị cắn đến chảy máu, giận đến run người. Bàn tay không bị cắn vung thật mạnh một cái tát lên bên má còn lại của cô.

“Đồ súc sinh! Đã là chó mà còn có gan cắn chủ, đúng là kẻ do mụ đàn bà kia sinh ra mà!”

Cô nghe cô ta chửi rửa mẹ mình, thật lòng chỉ muốn xé rách cái miệng xinh xắn toàn nói lời cay độc của cô ta.

Mấy người họ hàng bên nội nhìn cô đầy khinh bỉ: “Nó cái loại nghiệt chủng, được thương tình mang về đây nuôi dưỡng mà lại ngoan độc như vậy giết chết chính cha ruột của mình. Sau lại đối em gái luôn thương yêu nó mà tàn nhẫn cắn đến chảy máu. Quả thật là mặt người dạ thú mà!”

“Nó là cái đồ lấy oán báo ơn. Ngay từ đầu không nên đón cái loại này về. Nên để cho nó tự sinh tự diệt mới đúng!”

“... ..”

Cô không muốn nghe! Không muốn nghe nữa!

Hai má cô sưng tấy, khóe miệng bị nhiễm đỏ bởi máu. Hai cái mẹ con nhà kia, cô ngay từ đầu không nên xem bọn họ là người thân. Không có cái người thân nào lại làm những chuyện này với cô cả.

Còn đám họ hàng thân thích này thật ra một chút cũng không máu mủ ruột rà gì với cô. Miệng họ vô cùng độc địa. Đem cô biến thành một kẻ vô cùng độc ác. Nào có chút gì phân rõ phải trái. Nào có ai đứng về phía cô đâu.

Cô nằm dài trên nền đất lạnh như băng, tâm cũng lạnh lẽo vô hạn. Khóe môi nhiễm máu nhếch lên một nụ cười độc ác. Đuôi mắt liếc về phía cô gái xinh đẹp nhưng cũng độc ác không cùng.

Nếu như ánh mắt có thể giết người, cô tin là bây giờ cô ta đã bị chết vô số lần.

Cô ta nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng trào phúng của cô, bất chợt rùng mình, sống lưng lạnh lẽo.

Cánh cửa lớn của Lâm gia đột nhiên mở ra. Một chàng trai mặc quân phục tiến vào. Khí chất xuất chúng làm cho anh ta vô cùng nổi bật.

Đó là người mà cô ta chờ đã lâu. Nhất thời cô ta cúi đầu, giọng nói dè dặt như đang rất khổ sở: “... Chị ... sao lại như thế?”

Đôi mắt cô ta ngập nước, mờ mịt nhìn về phía người đang bước đến: “A Phong..., anh đến rồi sao? Chị em...” Người đàn ông gạt đầu tỏ vẻ bất đắc dĩ. Đột nhiên anh chú ý đến bàn tay đang chảy máu của cô ta, nhất thời giận dữ: “Ai làm em chảy máu?”

Cô ta tỏ vẻ hoảng sợ: “Do em tự làm mình bị thương thôi. Không phải là chị đâu...”

Cô bật cười ha ha: “Cô đừng tỏ vẻ đáng thương hay thương hại tôi. Là tôi cắn đó, đừng có ra vẻ muốn tốt cho tôi. Có nói vậy thì có ai không biết là tôi cắn cô chảy máu đâu!”

Cô ta run lên, sắc mặt trắng bệch.

Anh nhíu mày, ánh mắt đáng sợ quét về phía cô. Sau đó dịu dàng tìm băng gạc, khử trùng rồi giúp cô ta băng lại vết thương.

Ánh mắt uy hiếp cô và ánh mắt dịu dàng nhìn cô ta của anh quanh quẩn trong đầu cô. Từ khi nào cô và anh trở nên lạ lẫm như vậy?

Người này rõ ràng là bạn trai cô, thế nhưng lại có thể nhìn cô với ánh mắt muốn giết người như vậy. Anh từ lúc nào thì chán ghét cô? Từ lúc nào anh đã không còn đứng về phía cô nữa?

‘Huyền Phong, anh thay đổi rồi sao? Vì cô ta sao?’

‘Vậy tình cảm lúc trước của em với anh là gì trong lòng anh đây?’

Huyền Phong nhẹ nhàng giúp cô em gái của cô xử lý vết thương xong, anh quay lại nhìn cô với ánh mắt lạnh lùng.

“Lâm Anh, cô bị bắt vì tội cố ý giết người và biển thủ công quỹ.”

Chán ghét như vậy sao? Anh ghét cô đến vậy sao? Anh có tin tưởng cô không? Vì sao anh nghĩ một cô gái như cô lại có dã tâm giết cha mình chứ? Dù cho cô có chán ghét ông ta đến mấy thì ông ta cũng đã nuôi cô lớn khôn mà, cô không phải là hạng người vong ơn phụ nghĩa như vậy.

“Huyền Phong, anh không tin tưởng em sao?”

“Tôi chỉ tin tưởng chứng cứ.”

“Bắt em, anh có vui không?” Cô đau lòng hỏi.

“Bắt kẻ phạm tội là trách nhiệm của tôi và tôi cũng rất vui lòng.” Anh nhíu mày nhưng vẫn trả lời câu hỏi của cô.

Cô nhếch môi cười cay đắng, để mặc cho cơ thể bị cảnh sát lôi dậy từ nền đất lạnh lẽo. Người đàn ông mặc quân phục cảnh sát mà cô yêu nhất đang đứng đó, lạnh lùng nhìn cô bị bắt lên xe cảnh sát.

Họ muốn cô vào tù, cô không quan tâm. Vì một đứa con hoang như cô dù ra ngoài xã hội cũng sẽ bị người ta chèn ép, nhất là em gái yêu quý của cô. Bây giờ ngồi tù thì vẫn được ăn ở miễn phí, cũng có thể hoạt động công ích. Ngoài ra, cô sẽ không cần nhìn mặt đám người kia nữa. Cô trước kia quả thật quá ngây thơ thiện lương rồi. Vậy mà lại đi tin tưởng em gái cùng cha khác mẹ của mình đến vậy.

Cô bị tuyên án 28 năm tù giam, 5 năm án treo bởi vì cô đã thành tâm nhận tội.

Hử? Thành tâm cái gì cơ? Cô chỉ là đang tránh rắc rối mà thôi. Mà, hình như cô cũng vừa đến tuổi nổi loạn thì phải, tác phong bây giờ của cô không giống cô trước kia chút nào. Cũng phải thôi, ai rồi cũng phải thay đổi. Không phải vì người khác thì cũng là vì bản thân thôi.

2. Chương 2

Cô ở trong trại giam, dưới mí mắt của pháp luật. Vậy mà, cô vẫn bị họ sắp đặt và bị cưỡng bức, mà nhục nhã hơn nữa là bị cưỡng hiếp tập thể. Hai mắt cô đổ ngầu nhìn quần áo mình bị xé nát, thân thể bị chà đạp. Cô có chút nào được xem là người?

Mấy lần cô có ý định tự tử, Huyền Phong luôn xuất hiện và ngăn cản cô.

“Mạng của tôi là do tôi quyết định, anh có quyền gì mà can thiệp chứ?” Cô hét lên đầy đau đớn. Thân xác cô tàn tạ thế này rồi, ngay cả quyền được chết cũng không có sao?

“Cô là phạm nhân, cô phải ngồi tù để đền tội. Cô nghĩ muốn tự tử để trốn tránh trách nhiệm do tội lỗi của mình gây ra sao?” Anh lạnh lùng nhìn cô.

“Anh cũng biết lúc nên xuất hiện quá ha? Khi tôi bị cưỡng bức anh ở nơi nào? Thế mà tôi vừa cầm con dao lên, anh đã đến. Anh nghĩ tôi xứng đáng bị vậy sao? Sao anh không có chút tình người nào hết vậy hả?” Cô như muốn nổi điên, đây là người đàn ông mà cô yêu đấy sao? Không tin tưởng sự trong sạch của cô, không chút nào giống như đã từng yêu cô.

“Tôi sẽ trông chừng cô kĩ càng để cô không có cơ hội trốn tội của mình.”

Cô nhìn anh quay lưng đi mà không thềm ngoái đầu lại nhìn dù chỉ một chút. Cô đúng là ngu xuẩn.

Trong một lần bị cưỡng bức, cô bị chúng làm cho nghiện ma túy. Cô cảm thấy đầu óc lâng lâng như lên đến thiên đường, một chút phiền não cũng không còn nữa.

Cô muốn chìm vào cảm giác ấy mãi mãi mặc dù cô biết nó chẳng tốt lành gì.

Lâm Anh cũng không biết là từ đâu chúng lấy được ma túy để khiến cô nghiện nữa. Cô không quan tâm. Nhưng nếu cô biết ma túy ấy là do cô em gái xinh đẹp của cô đưa vào, cô có khi sẽ nổi điên lên mất. Cô hận kẻ mặt người dạ thú như vậy, hiền lành thánh thiện cái gì chứ? Chỉ giỏi gạt người.

Cô bị phát hiện dương tính với ma túy cho nên bị đưa vào trại cai nghiện. Coi như cô cũng có phúc đấy chứ? Địa ngục trần gian, chưa cái nào cô chưa thử qua.

Bây giờ thì thế nào? Không có tự do. Không có niềm tin. Không có tương lai.

Không gì cả. Nơi lạnh nhất không phải là Bắc cực hay Nam cực mà là nơi không có tình người.

Cô đeo còng trên tay đi theo cảnh sát vào phòng cai nghiện. Trên đường, không ít người nhìn cô bằng ánh mắt xem thường. Những tên đàn ông nhìn cơ thể của cô mà thèm khát. Cô chẳng để tâm, ở trại giam cô cũng đã nếm thử hương vị của đàn ông rồi. Kinh tởm.

Đi ngang qua một căn phòng cửa khép hờ, cô nhìn liếc vào. Bên trong có một tên đàn ông, tuổi cũng ngang bằng cô. Gương mặt ấy khiến cô có cảm giác đã gặp ở đâu rồi nhưng cô không nhớ ra là ai. Vì thế cô chẳng quan tâm mà tiếp tục đi.

Đãi ngộ ở trại cai nghiện dành cho tù nhân cũng không khác tù là bao nhiêu nhưng mà các phòng còn có chút riêng tư. Ở trại giam, cô sống chung với nhiều thành phần và loại người khác nhau. Ở đây, cô được sống tự do trong một căn phòng nhỏ vì dường như không có nhiều người vừa nghiện vừa phạm tội lớn như cô. Kể ra cũng tốt ghê nhỉ?

Cứ đến giờ xác định thì cơn nghiện của cô kéo đến như muốn xé nát cô ra nhiều mảnh. Những tiếng kêu gào vì thèm thuốc phát ra từ cổ họng của cô nghe thật rợn người. Nhưng mà người ở đây ai cũng quen nghe những tiếng ấy hàng ngày, không khi nào ngưng tra tấn lỗ tai họ.

Cô không biết cô kêu gào điều gì khi lên cơn. Bởi vì lúc ấy, cô mất đi ý thức, chỉ có bản năng của cô kêu gào. Có thể là hận đời. Có thể là cầu xin người ta cho cô thuốc. Có thể là kêu lên oan khuất của mình... Cũng có thể là nguyên rửa đám người kia cũng nên. Nhưng mà sau khi ý thức trở lại, cổ họng cô đau rát, đến cả uống thuốc cũng làm cho cô cảm giác giống như cổ họng bị xé nát.

Người phòng bên đột nhiên cất giọng nói: “Lần sau lên cơn làm ơn bình tĩnh lại. Tiếng hét của cô làm tôi không tài nào ngủ nổi.”

“Anh đang nói chuyện với tôi?” Cô biết người ta đang nói với cô nhưng mà cô cứ muốn hỏi lại.

“Ngoài cô ra, tôi chẳng nói với ai cả. Nơi này không có người khác đâu.” Hắn ngồi nhíu mày khi nói với cô điều này.

“Anh cũng phạm tội? Có duyên thật!” Cô cười thoải mái. “Anh có biết tôi đã hét lên điều gì không?”

“Cô hét ấy hả? Nhiều thứ lắm, đến nỗi hét cả đêm cũng không hết.”

Lâm Anh cười to. Nơi này đúng là phòng giam tội phạm, dù cho có người hét khản cả cổ họng cũng không ai quan tâm. “Xin lỗi anh nhé! Đời tôi có nhiều điều uất ức quá! Bình thường không có cơ hội nói ra nên khi mất tự chủ mới bày tỏ bức xúc.”

“Cô yêu đời nhỉ?” Giọng người phòng bên hơi mỉa mai. Chẳng biết anh ta mỉa mai cô hay chính anh ta nữa.

“Anh cảm thấy vậy sao? Tôi lại không thấy thế. Tôi hận cuộc đời này ghê gớm ấy chứ.” Cô tự châm chọc bản thân đến mức bật cười. “Anh có tìm được lí do sống của mình là gì chưa? Tôi thì vừa hay mới đánh mất. Vì thế đối với tôi ở tù cũng không khác ở nhà là bao nhiêu.”

Hắn ở bên kia cũng cười nhạt: “Lí do sống? Cô hỏi rất hay đấy. Tôi cũng không có... chỉ có trả thù thôi.”

“Trả thù à? Nghe thú vị thật đấy nhỉ? Nhưng mà tôi không nghĩ khi mình hết hạn ngồi tù, tôi vẫn còn có khả năng làm lại chứ đừng nói đến trả thù. Không dễ dàng gì rồi.” Lâm Anh lắc đầu. Mà, cô không nghĩ có thể sống cho đến khi ra tù.

Từ đó, Lâm Anh và người kia thường xuyên nói chuyện với nhau mỗi khi rảnh rỗi.

Quên, lúc nào mà họ không rảnh rỗi đâu chứ. Anh ta không hay nói về bản thân lắm mà chủ yếu chỉ nghe cô nói chuyện trước kia của cô. Thỉnh thoảng anh ta xen vào vài ba câu hỏi hoặc bình luận để Lâm Anh biết anh ta còn nghe. Cô thì chưa hề nghe thấy anh ta gào hét hay gì lúc lên cơn. Anh ta lên cơn rất yên tĩnh, đến mức suýt làm cô nghĩ là anh ta vốn không bị nghiện ma túy.

“Anh cũng nói gì về bản thân đi chứ. Tôi nói mãi cũng sẽ nhàm chán, vả lại chỉ có anh biết quá khứ của tôi thì không công bằng.” Cô nhàm chán nằm trên giường nói vọng sang bên kia.

Anh ta cười rộ lên: “Là cô tự động nói cho tôi biết cơ mà. Tôi cũng không có nghĩa vụ phải kể quá khứ của mình.”

Cô bĩu môi: “Quá đáng! Không kể thì thôi, tôi cũng không nói chuyện với anh nữa.”

“Tôi sẽ kể khi mà người đến tìm cô kia nói chuyện với cô xong.” Anh ta cười cười.

Cô quay đầu, hình bóng Huyền Phong đứng trước cửa phòng giam làm Lâm Anh suýt lóa cả mắt. Anh ta đến thăm cô cơ đấy. Ai mà biết được người ta lại có lệnh gì, biết đâu đột nhiên đến đưa cô về phòng giam cũ thì sao? Lâm Anh cô mới không thèm đâu.

“Ồ, xin chào anh cảnh sát đẹp trai. Hôm nay đột nhiên nhớ đến tôi nên đến thăm sao? Vậy thì chón dơ bản này chỉ sợ không phù hợp cho ngài ghé lại chơi rồi.” Cô cười mỉa.

Huyền Phong lạnh lùng nói với Lâm Anh: “Cô nghĩ chón này là nơi nghỉ chân của cô sao? Sống cũng thật thoải mái.”

“Đúng là thoải mái thật, hơn hẳn cái chuồng ngựa kia nhiều.” Lâm Anh cười thoải mái, thậm chí còn nằm ngửa trên giường đá treu người anh.

“Hừ, tôi đến đây không phải để nói chuyện phiếm với cô. Mai là lễ 49 ngày của cha cô. Tôi cũng không phải nói điều này là để đưa cô đi dự lễ. Tôi chỉ muốn đến nhắc cô về tội ác cô đã gây ra. Cô nên sám hối vì tội lỗi của mình thì hơn là nguyên rửa những người thân của cô.” Huyền Phong nhìn cô với một ánh mắt không có độ ấm. Gương mặt anh ta mãi mãi không thay đổi khi đứng trước mặt cô.

“Anh tài thật đó, còn biết tôi nguyên rửa đám chó ấy nữa chứ.” Lâm Anh cười đến run cả người. “Anh hiểu tôi thật!”

Huyền Phong giận tím mặt. Đã nói đến thế sao con người kia vẫn không có chút hối hận nào? Anh đi vào trong phòng cô, cánh tay rắn chắc bóp lấy cằm cô: “Cô quá độc ác. Trước kia tôi không nhận ra khuôn mặt thật của cô thì thật đúng là ngu xuẩn.”

“Bây giờ anh biết cũng không tính là muộn đâu. Nhưng mà buông bàn tay của anh ra đi. Đàn ông bây giờ ngay cả phụ nữ cũng có thể ra tay không lưu tình. Không bằng cầm thú!” Cằm của cô đau nhức như muốn vỡ ra nhưng cô vẫn quật cường trước mặt con người bạc tình kia. Cô không thể tỏ ra yếu đuối trước mặt anh ta được. Lâm Anh cô có thể không còn trong sạch nhưng cô vẫn có lòng kiêu ngạo của riêng mình. Muốn cô rỏ nước mắt cầu xin hay hối lỗi sao? Người làm được điều đó còn chưa có được sinh ra trên đời đâu.

“Tôi đã thấy hối hận vì ngăn cản cô tự tử rồi đấy.” Huyền Phong quay đi.

“Vậy mà lúc đầu anh cứ nhất quyết ngăn tôi tự tử. Hối hận sao? Tùy anh!” Lâm Anh không có chút tình cảm nào, nói. Anh ta không đáng có được tình cảm của cô. Vậy mà cô trước kia yêu anh ta đến đại khờ, mù quáng như vậy. Cô thật là phí thời gian và sức lực quá đi. Anh ta tiếc thì cô cũng tiếc vậy.

3. Chương 3

Sau khi Huyền Phong đi, Lâm Anh mới phục hồi lại tinh thần. Người bên kia vậy mà cảm khái nói: “Cuộc đời của cô cũng thật đen quá đi.”

“Anh còn đùa được à? Tôi đang tiếc rầu cả ruột đây.” Cô bĩu môi.

“Hắn ta như vậy mà cô còn tiếc sao?” Anh ta hơi ngạc nhiên rồi nhanh chóng cười nhạt.

“Tất nhiên là tôi không tiếc anh ta rồi. Cái tôi tiếc là thời gian và công sức của tôi bỏ ra khi yêu anh ta cơ. Lúc đó không biết đâu tôi bị nước vào hay làm sao mà có thể yêu anh ta nữa.” Cô nhàm chán liếc nhìn bức tường ngăn cách giữa hai người. Không thấy được người thì mình nhìn tường thay thế vậy. “Mà này, ngay cả tên anh tôi còn chưa được biết nữa là. Nhanh kể về bản thân anh đi.”

Hắn thở phào nhẹ nhõm. Có trời mới biết lúc này đột nhiên lồng ngực hắn khó thở thế nào khi cô nói tiếc hắn ta. Hắn thương cảm cho cô, gặp phải hạng người như vậy quả thật là quá xui xẻo rồi. Tuy thương cảm nhưng hắn không nói ra. Người có lòng tự tôn cao như cô mà nghe thấy chắc nghĩ hắn thương hại cô. Lúc đó thì không nói chuyện gì nữa hết.

“Tên tôi? Tên tiếng anh của tôi là Johan, cô nhớ tạm đi nhé. Tôi không muốn lộ tên thật.” Cô nghe xong thì im lặng khinh bỉ. Ra vẻ thần bí này nọ làm gì? Cô cũng không ra được tù đâu, mà ai rảnh đi tìm anh làm gì mà bày đặt. “Tôi chuyển đến sống ở thành phố này từ năm đầu sơ trung, sau thì...” Johan đột nhiên không nói tiếp.

“Sao thế? Kể tiếp đi chứ?” Cô bực bội, làm gì mà cứ thích ngừng giữa chừng vậy?

“Lại có người đến tìm cô kìa!” Hấn hảo tâm nhắc nhở cô.

“Định mệnh, hôm nay là cái ngày gì vậy? Ai cũng ào ào vào gặp là thế nào?” Cô còn bực bội hơn nãy gấp đôi.

Vừa thấy mặt người đến là cô ngay lập tức ngó lơ. Người mà cô không muốn gặp lại cứ lần lượt xuất hiện muốn nói chuyện với cô là sao đây? Một người nhắc chưa đủ, muốn làm cho cô tức chết hay sao?

“Chị, chị sống trong này có tốt không?” Cô ta nhẹ nhàng hỏi sau khi mở cửa phòng giam bước vào. Thật sự là làm da gà da vịt của cô thì nhau mà mọc lên rồi lại rụng xuống.

“Nhờ phúc của cô, tôi sống rất tốt.” Cô châm chọc.

“Chị đừng nói như vậy chứ. Có gì khó khăn cứ nói với em, em sẽ cố hết sức giúp đỡ chị.” Cô ta ra vẻ đau lòng, sục sùi nói.

“Nói với cô? Cầu xin cô chắc? Cô nghĩ Lâm Anh tôi là ai mà phải cầu xin cô? Cô tự tin mình đủ hiền lành để giúp tôi sao? Cô cũng đừng nghĩ cô là thánh mẫu.” Lâm Anh cô khinh thường!

“Mai là lễ 49 ngày rồi. Em đến báo cho chị biết.” Cô ta rủ mi mắt, ngăn cho những toan tính không bị phát giác.

“Hừm? Lúc này Huyền Phong đã nói qua. Sao giờ cô cũng nói? Mà tôi có chút tự hỏi nha. Cô làm sao vào được đến nơi này thế? Thăm tù nhân cũng đâu phải thăm trực tiếp trong phòng giam nhỉ? Còn có, chìa khóa cô lấy ra từ đâu vậy?” Lâm Anh càng nói, gương mặt cô ta càng trở nên u ám. “Hay là cô đang có ý định không tốt lành gì?”

Lâm Anh vừa dứt lời, khuôn mặt cô ta bỗng nhiên trở nên dữ tợn: “Hừ! Mà tưởng tao rảnh rỗi đến cái xó chỉ có chuột sống này để thăm mày sao? Tao đến nói cho mày biết. Tao mới là con gái ông ta, còn mày chỉ là một đứa con ngoài giá thú không có chút giá trị nào! Mày vốn không nên xuất hiện trong nhà tao!”

Cô ta cười gằn: “Vì mày mà ông ta nhớ đến mẹ mày, nhớ đến con đàn bà đã phá hoại hạnh phúc gia đình tao! Mày chẳng khác gì con đàn bà đã sinh ra mày. Đồ hồ ly tinh!”

Cô ta lao đến hung hăng bóp cổ Lâm Anh. Vậy mà cô vẫn mỉm cười nhẹ nhàng.

Hôm nay vui thật đấy nhỉ? Hết Huyền Phong bóp cầm cô mắng cô quá độc ác. Bây giờ đến lượt cô ta bóp cổ cô mắng cô và mẹ cô là hồ ly tinh. Cơn giận này cô biết tính toán ra sao đây? Ra tù để trả thù? Thà nói kiếp sau cô đi trả thù nghe còn thực tế hơn đấy.

“Mời em gái yêu thả bàn tay bẩn thỉu của em ra khỏi cổ chị!” Lâm Anh nghiêng răng. Cô ta có quyết tâm muốn giết chết cô thật đấy.

Bởi vì bàn tay cô nhỏ nhắn, cô ta lại là tiểu thư cành vàng lá ngọc nên sức ở tay cô ta cũng không mạnh bao nhiêu. Do đó, Lâm Anh cũng không đơn giản bị bóp chết dễ dàng như vậy.

Bàn tay của cô ta vừa rời khỏi cổ cô, cô ta đã lên giọng: “Chị sống ở đây cũng thoải mái quá nhỉ? Ngoại trừ những lần lên cơn nghiện ra ?” Cô ta cười vui vẻ: “Chị có biết ống tiêm chứa đây ma túy do từ đâu ra không? Là tôi đưa cho chúng đó! Ha ha ha!!! Chắc lúc đó chị hưởng thụ lắm nhỉ? Ma túy và đàn ông, cùng một lúc trong khi đang ngồi tù? Tôi sẽ ghen tỵ đó!”

“Mày!!!!” Lâm Anh tức giận đến không làm chủ được lí trí. Thì ra là cô ta! Đáng nhẽ khi bị tiêm thuốc cô phải nghĩ đến chủ mưu là cô ta mới phải. Cô ta tống cô vào tù được, vậy thì những chuyện khác cô ta cũng làm được vậy.

“Đồ độc ác! Cô làm vậy vui lắm sao?” Lâm Anh không kìm được nhào đến cào lên mặt cô ta, để lại ba vết máu đỏ tươi trên gương mặt xinh đẹp. “Hủy hoại cuộc đời của người khác khiến cô vui vẻ đến vậy sao? Tôi đâu có lỗi gì với cô...”

Lâm Anh đang gào lên đột nhiên khựng lại. Bụng cô có cảm giác mát lạnh mà đau đớn cô chưa từng thể nghiệm qua. Cô theo bản năng nhìn xuống bụng mình. Nơi đó đang cắm một con dao tinh xảo. Mà con dao đó đang được cầm lấy bởi cô em gái cùng cha khác mẹ với cô. Máu từ vết thương trào ra làm ướt đầm cả bộ quần áo dành cho tội phạm. Đau đớn làm cho Lâm Anh tỉnh táo hơn bao giờ hết. Em gái cô tự tay giết cô...

Giờ phút này, cô ta nở nụ cười rực rỡ xinh đẹp nhìn cô: “Đây là kết quả của chị. Chết dưới tay tôi là chị rất có phúc rồi đấy. Chị thử nhớ lại cuộc đời của mình xem...”

Lâm Anh không thể nghe thấy điều gì nữa. Mọi thứ mờ dần, tai của cô thì ù lên. Nhưng mà cô rất chắc chắn một việc: Cô ta sẽ dần xếp cho cô một tư thế giống hệt tự tử. Cô ta muốn làm gì mà không được trong khi cô ta luôn đeo bao tay cùng với khả năng diễn xuất lừa người của cô ta chứ?

Nhưng mà cô chưa muốn chết. Cô chưa trả thù. Cô chưa đón sinh nhật đã được hứa sẽ tổ chức thật hoành tráng. Còn nữa, cô chưa được nghe câu chuyện của Johan, chết như thế này... Cô không cam lòng.

Cô hận cuộc đời này bao nhiêu... Hận thân phận cùng giới tính của mình bao nhiêu... Nếu có kiếp sau... Cô muốn làm nam nhân... Sẽ không nhục nhã đến vậy nữa....

— —Phân cách— —

Lâm Kỳ Anh được đón về nhà họ Lâm vào lúc 8 tuổi.

Lâm Kỳ Anh chính là kiếp sau của Lâm Anh (nói luôn cho khỏi không hiểu gì), là con riêng của gia chủ nhánh chính Lâm gia – Lâm Thừa Thiên. Nhưng mà nói ra thì cũng rắc rối. Mẹ của Lâm Kỳ Anh là Nhan Trúc đã sinh cậu ra trước khi Lâm Thừa Thiên cưới Tống Mộc Phương vài ngày. Cho nên cậu gọi là con ngoài giá thú.

Cũng không phải đột nhiên mà Lâm Thừa Thiên biết mình có một đứa con trai để đón về. Hẳn là khi ông ta đang vui vẻ trong đám cưới ngọt ngào, ông ta không hề biết rằng mẹ cậu đã trải qua tình trạng nguy kịch như thế nào trong một trạm xá nhỏ xíu ở nông thôn.

Bà ấy bị xuất huyết trong, suýt nữa đã không thể qua khỏi. Mà cũng kể từ khi đó, bà thường xuyên đau ốm, nhập viện như cơm bữa. Bà ngoại của cậu làm tất cả mọi việc cho gia đình nhỏ: chăm sóc mẹ cậu, kiếm tiền chữa trị bệnh cho mẹ cậu và nuôi cậu lớn khôn. Còn Lâm Kỳ Anh kể từ khi vừa mới sinh ra đã được bà cậu gửi cho dì Thẩm trông hộ.

Từ nhỏ, cậu đã rất ngoan ngoãn, không khóc không nháo. Cậu luôn tự chơi một mình, tự ăn uống mà không cần ai phải bón cho. Hơn nữa, cậu có một gương mặt đáng yêu nên các dì các thím trong xóm nhỏ đều rất thích cậu. Cậu học đi, học nói, viết chữ từ rất sớm nên sớm được xem là thần đồng. Kỳ Anh thì không để ý mấy nhưng mẹ và bà cậu rất tự hào về cậu. Mà họ vui vẻ thì cậu cũng vui vẻ.

Nhưng mà ‘người sợ nổi tiếng heo sợ béo’ nói ra cũng không ngoa. Lũ nhóc trong trường không phục cậu. Chúng chặn đường đi học về của cậu. Ngày hôm đó, trên con đường về nhà nhỏ hẹp xảy ra một trận ẩu đả của đám nhóc choai choai 7-8 tuổi.

Mặc dù Kỳ Anh chỉ có một thân một mình nhưng cậu cũng quyết không đầu hàng. Cậu một thân một mình đấu với một đám nhóc mạnh hơn. Thế nhưng cậu vẫn cường ngạnh làm điều đó dù biết nó không thông minh chút nào.

Kể từ sau khi trùng sinh, Lâm Anh – Lâm Kỳ Anh đã thay đổi rất nhiều. Cậu không còn hòa đồng nữa. Đối mặt với người khác, Kỳ Anh lúc nào cũng trưng ra cái mặt lạnh lùng cho người ta xem. Cũng bởi vì trong cậu nung nấu ý định trả thù khi mà ông trời cho cậu một cơ hội làm lại.

Đến lúc người ta phát hiện đám trẻ con đánh nhau thì trận đã tàn. Mặt Lâm Kỳ Anh bị đánh sưng lên, khóe miệng cũng có tơ máu. Tay chân cậu thì bị trầy xước, quần áo cũng xộc xệch lắm đây bùn đất.

Đám nhóc kia cũng chẳng khá hơn cậu là bao nhiêu. Đứa nào đứa nấy mặt bị thâm tím, trầy xước. Có đứa mắt còn bị sưng lên một cục u.

Mấy dì, thím thì lo lắng hỏi han cậu, còn đám kia thì bị ăn mắng. Chúng tủi thân nhìn cậu. Bất công! Cùng là đánh nhau mà cậu được hỏi han trong khi chúng bị ăn mắng. Thật sự là bất công!

Kỳ Anh cũng lười phải quan tâm xem mình thế nào, cậu đang lo lắng mình về nhà trễ. Cậu sợ bà và mẹ cậu giận. Vì thế, Kỳ Anh nhanh chóng nhặt lại cặp rồi đi thẳng về nhà mà không nói tiếng nào.

Về đến nhà, mẹ và bà cậu đã nghe thím Trương kể hết đầu đuôi về việc cậu đánh nhau. Kỳ Anh cũng tự giác đi đến chân tường quỳ hối lỗi.

Mỗi lần cậu phạm phải lỗi gì, dù nặng hay nhẹ, dù có bị phạt hay không thì cậu cũng tự động đến chân tường quỳ xuống. Cậu thường quỳ cho đến khi hai người tha lỗi cho cậu, cũng là để cho cậu tự tha lỗi cho mình. Cậu làm vậy để nhắc nhở sau này không được phạm sai lầm ấy nữa.

(*) Mọi người cmt nhận xét cho mình với. Mình không biết như vậy có hay không nữa. Còn vấn đề xây dựng nhân vật vậy được chưa thế?

4. Chương 4

Hôm sau khi đến trường, cô giáo phạt cậu cùng mấy cậu nhóc kia đứng ngoài lớp học, không được vào nghe giảng bài. Trên mặt đứa nào cũng đều dán băng cá nhân. Có đứa xui xẻo, về nhà bị đánh cho mấy roi. Riêng Kỳ Anh quỳ đến nửa đêm mới chịu đứng dậy về phòng đi ngủ, cũng không hề ăn cơm tối. Đầu gối cậu bị bầm tím nhưng được quần dài che khuất nên cũng không có ai phát hiện.

Người ta nói kẻ thù gặp nhau thì đổ mắt nhưng Kỳ Anh rất bình thản. Cậu không muốn lại lao vào đánh nhau với đám trẻ này ngay trước cửa lớp. Cậu cũng càng không có tâm trạng muốn mắng chửi hay gì.

Mãi cho đến khi cô giáo bắt cậu cùng đám kia phải xin lỗi và làm hòa thì tên ‘đầu lĩnh’ mới mở miệng: “Xin lỗi cậu. Là do tôi quá hung hăng ngạo mạn rồi. cũng do tôi không thích mấy tên tiểu bạch kiểm nên mới ra tay với cậu. Hôm qua tôi cũng đã nhận ra cậu không giống với mấy tên éo lá kia. Xin lỗi cậu nhiều.”

“Tôi đã biết.” Kỳ Anh trả lời nhanh gọn, thực sự là kiêu lời.

“Cái kia...” Lý Minh Trạch gãi đầu. “Chúng ta có thể làm anh em của nhau không? Tôi sẽ không bắt nạt cậu, cũng sẽ không có ai dám bắt nạt cậu nữa...” Hắn ta vươn bàn tay đã sớm chai sạn ra trước mặt cậu.

Kỳ Anh đánh giá người trước mắt. Thân hình cao hơn đám nhóc cùng lứa, nhưng mà gương mặt lại có chút thật thà của người nông thôn. Tính tình cũng có chút thô kệch lỗ mãng như Trương Phi vậy (Tam Quốc Chí).

Minh Trạch thấy cậu nhìn mình lâu như vậy thì chắc hẳn rằng cậu không muốn nên chậm rì rì rút tay về, há mồm định nói gì đó. Lúc đó, Kỳ Anh đang rũ mắt nhìn bàn tay kia thì đột ngột vươn tay ra nắm lấy. “Được.”

Tục ngữ nói không có sai, không đánh một trận không thành bằng hữu. Huống hồ cậu không ghét mà còn có chút hảo cảm với cậu ta. Thành anh em thì có sao?

Thành công trở thành huynh đệ, bây giờ cậu đi đâu cũng có chúng đi cùng. Cũng may cậu đi nhà xí chúng không đi theo. Chúng đi đâu cậu cũng có mặt. Hải trộm, bắn chim, bắt cua, trộm trứng gà... chưa có gì là Kỳ Anh chưa thấy bọn trẻ đó làm qua.

Tuy cậu đi theo nhưng cậu không cùng chúng làm mà chỉ đứng xem, đúng lúc thì nhắc nhở chúng. Bà và mẹ cậu biết cũng chỉ mắng cho mấy câu rồi bỏ qua. Cậu còn bé, hiểu động là lẽ thường. Chẳng nhẽ lúc nào cũng bảo cậu đi quỳ góc tường sao? Vậy sau này lớn lên, cưới vợ rồi làm sai cũng phải quỳ góc tường? Từ đó, cũng không trách mắng gì cậu nữa.

Mà bản thân Kỳ Anh đi chơi cũng rất có chừng mực. Cậu biết dừng lại đúng lúc và khuyên đám kia dừng lại. Việc gì cũng phải để lại đường lui cho bản thân, cậu rất hiểu ý của câu nói đó.

Năm Kỳ Anh 8 tuổi đó, mẹ cậu trở bệnh nặng. Bà cậu có thể cho cậu đi học là đã rất cố gắng rồi. Tiền bạc trong nhà thật sự không dư dả gì, nay bệnh tình Nhan Trúc đột nhiên biến chuyển nặng, không có cách nào chống đỡ nổi. Bà cậu chỉ có thể đưa mẹ cậu lên thành phố rồi chạy đông chạy tây mượn tiền.

Không hẳn là trùng hợp nhưng thành phố ấy là nơi Lâm gia cư ngụ. Bà cậu biết rõ cậu là con trai của Lâm Thừa Thiên nhưng không hề có ý định dựa dẫm vào nhà họ Lâm mà tự mình chống đỡ. Kỳ Anh tất nhiên biết cha mình là ai, vì thế cậu bất chấp việc bà mình không cho phép, cậu vẫn đến Lâm gia.

Kiếp trước Lâm Anh vì mất mẹ năm 8 tuổi, trong nhà nợ nần chất như núi, bà ngoại không đủ sức nuôi Lâm Anh nữa mới liên lạc với ông ta cầu xin ông ta đưa cô về nuôi. Bây giờ Kỳ Anh không muốn mẹ cậu chết nên mới đi tìm ông ta cầu xin sự giúp đỡ.

Lâm Kỳ Anh không dễ gì mới có thể đứng trước cửa nhà họ Lâm, thế nhưng người cậu gặp phải lại là Tổng Mộc Phương. Bà ta vừa nghe nói cậu là con trai của Nhan Trúc – tình địch cũ của mình liền đóng cửa đuổi người. Ai ngờ ngay lúc này Lâm Thừa Thiên lại trở về.

Ông ta thấy trước cửa nhà mình có một cậu bé, mà vợ mình lại vô tình đóng cửa thì đến hỏi thăm cậu là con nhà ai. Nói thật là bởi vì khí chất của cậu rất đặc biệt, gương mặt lại trắng trẻo sáng sủa cho nên ông ta mới bắt chuyện.

Vừa nghe cậu nói là con trai của Nhan Trúc, ông ta ngây ngẩn cả người, trong lòng không khỏi nghĩ đến khả năng cậu là con trai của mình. Cậu vừa mới nói đến mẹ đang bị bệnh nặng cần tiền chữa trị thì bà cậu hốt hơ hốt hải tìm đến.

“Kỳ Anh, con đến chỗ này làm gì? Bà đã nói con không phải con trai của người này rồi mà!” Bà lôi kéo cậu muốn rời đi nhưng cậu lại không chịu. Cậu mở to đôi mắt ngập nước mênh mang nói: “Ông ấy không phải thì ai mới phải chứ? Mẹ không có cưới chồng, suốt ngày đau ốm bệnh tật cũng không có tiền chữa trị. Bây giờ bà nói con là con ai đi. Con đi cầu người đó chữa bệnh cho mẹ. Nhỡ mẹ không qua khỏi thì sao?” Nói xong thì cậu bắt đầu khóc.

Bà cậu thấy những giọt nước mắt to như hạt đậu của cậu lăn xuống thì đột nhiên không biết phải làm gì. Bao năm qua cậu chưa hề khóc. Từ khi hiểu chuyện, không ai thấy cậu khóc bao giờ cả. Cho nên bà không nghĩ đến việc cậu lại khóc thương tâm như vậy trước mặt bà và cha cậu. Bà luống cuống đỏ dãi, lau nước mắt cho cậu rồi dắt cậu đi về.

Còn Lâm Thừa Thiên sau khi nghe đoạn hội thoại ấy thì đã chắc chắn suy nghĩ cậu là con trai của mình. Lập tức gọi người bám theo hai bà cháu. Kỳ Anh thút thút khóc đi theo bà ngoại về phòng trọ nhưng vẫn không quên chú ý thấy hai người từ Lâm gia đang đi theo.

‘Xin lỗi mẹ vì đã lợi dụng bệnh tình của mẹ như vậy. Con cũng vì tương lai của chúng ta mà thôi.’ Không ai thấy được khóe môi đang kéo lên một độ cong rất nhỏ của Kỳ Anh...

Ngày hôm sau, khi bà đi chăm sóc cho mẹ cậu, Lâm Thừa Thiên tìm đến phòng trọ nhỏ. Ông ta dắt cậu đi xét nghiệm tại một bệnh viện lớn có uy tín. Vì thế, vào hôm sau, khi mà Lâm Thừa Thiên cầm trên tay tờ giấy xét nghiệm, ông ta đã mừng như điên. Cuối cùng ông ta cũng có con trai nối dõi rồi!

Tổng Mộc Phương không hề nghĩ đến chỉ vì bản tính tiểu thư của bà ta mà khiến cho cục diện xoay vần như vậy. Bà ta vốn là tiểu thư nhà họ Tổng cho nên sau khi sinh một đứa con gái, bà ta nhất quyết không sinh nữa. Bà ta cũng nhờ Tổng gia bên kia gây sức ép cho Lâm Thừa Thiên, không cho phép ông ta có con ở ngoài. Vì thế, sau khi đón Lâm Kỳ Anh về, Lâm Thừa Thiên chỉ quan tâm đến cậu mà không ngó ngang gì đến đứa con gái xinh đẹp kia.

Sau đó Kỳ Anh được lão cha cho rất nhiều tiền, đủ cho cả nhà ba người cậu sống đến năm năm không lo ấy chứ. Tuy bà không muốn cậu đến Lâm gia, cũng không muốn nhận tiền từ Lâm Thừa Thiên nhưng Kỳ Anh tất nhiên có cách của cậu để làm bà nhận tiền. Cậu bảo bà cầm lấy tiền chữa trị cho mẹ cậu, trả tiền nợ cho bà con hàng xóm, phần tiền còn dư lại dùng để dưỡng già. Bà cậu nghe cũng có lí nên cũng đành nhận. Kỳ Anh còn bảo bà mua mấy mảnh đất gần trường tiểu học để trồng rau, nuôi gà gì đó cho có, sau này sẽ hữu dụng. Bà ngoại cũng ậm ừ chẳng hiểu gì mà làm theo lời cậu nói.

Cầm tiền rồi, bà định trả viện phí thì mới biết được viện phí đã được trả từ sớm, đành đem tiền về mua

mấy mảnh đất kia trồng rau. Mà, mấy mảnh đất gần trường đó sẽ sớm được nâng lên một cái giá cao chót vót vào mấy năm sau. Bởi vì sau ngôi trường tiểu học bé tí ấy là một con suối nước nóng rất nổi tiếng trong làng. Mà thôi, đó là chuyện của mấy năm sau, bây giờ chưa cần nhắc đến.

Ngày Kỳ Anh được đưa về để lấy một số vật dụng, đám trẻ trong thôn biết chuyện, rủ nhau tới tiễn cậu.

“Kỳ Anh, người phải đi rồi sao? Xa lắm không hả? Khi nào trở về?”

“Đại khái xa. Mà khi nào rảnh rồi và được phép thì ta sẽ trở về đây chơi.” Cậu đáp nhẹ nhàng.

“Sao người lại đi?”

“Người đi rồi, bài kiểm tra của ta phải làm thế nào đây a?”

“Không có người làm sao ta sống nổi?”

“Hu hu, ta sẽ rất nhớ người...”

“.....” “....”

Đám trẻ nhao lên làm cậu không biết phải trả lời ra sao, trả lời đứa nào trước. Hết đứa này hỏi đến đứa khác cảm thán. Loạn thành một đoàn. Cho dù Kỳ Anh của chúng ta có bình thần cỡ nào cũng bị làm cho nóng nảy.

“Mấy người thôi đi! Làm như đang khóc tang cho tôi ấy!”

Tức thì đám nhóc im bặt, Kỳ Anh cũng hòa hoãn hơn nhiều: “Tôi đi rồi lâu lâu lại về, mua quà cho mấy người. Được chưa hả?” Thế là chúng lại bắt đầu nhao lên tôi muốn cái này tớ muốn cái nọ làm cậu đau hết cả đầu.

Khó khăn cỡ nào mới thoát khỏi đám nhóc ‘khóc tang + đòi quà’ ấy, Kỳ Anh lên xe đến Lâm gia. Tuy nhiên, cậu cũng rất trân trọng tấm lòng của chúng, đây mới là tình cảm mà cậu cần. Đã thật lâu không có cảm giác luyến tiếc như vậy rồi.

5. Chương 5

Xe dừng lại trước cổng chính nhà họ Lâm, Kỳ Anh vừa bước xuống đã nghe được tiếng ồn ào trong nhà. Đẩy cửa bước vào, đập vào mắt cậu chính là hình ảnh Tống Mộc Phương vừa khóc vừa nháo loạn cả nhà.

“Ông dám có con với con đàn bà đó tôi còn chưa nói gì. Bây giờ ông lại còn đưa loại nghiệt chủng ấy về đây, ông muốn làm tôi tức chết sao? Còn Tiểu Yên thì sao? Ông không nghĩ cho nó sao?”

“Tôi nghĩ cho nó rồi ai nghĩ cho con trai tôi? Tôi cảnh cáo bà. Bà mà còn dám nhắc đến chữ ‘nghiệt chủng’ trước mặt tôi thì bà cứ liệu hồn! Con trai tôi là nghiệt chủng vậy tôi với con gái bà thì tính là cái gì?” Lâm Thừa Thiên tức giận đến muốn hộc máu, vậy ông cũng là loài thú vật sao? Vợ ông còn dám nói vậy thì ông là cái gì trong cái nhà này đây?

Lâm Kỳ Anh hoàn toàn không quan tâm Lâm Thừa Thiên nói cái gì. Bởi vì cậu bận khinh thường từ ‘Tiểu Yên’. Lâm Yên à? Rồi sẽ có ngày cậu bắt con nhỏ đó phải trả giá cho kiếp trước. Cậu rất hận cái tên đó nhưng ngoài mặt vẫn là vô hạn đáng thương, yếu ớt cất tiếng: “Cha, dì, con đã đến.”

Tống Mộc Phương nghe thấy giọng cậu thì cơn giận trào dâng: “Mày! Mày!! Mày còn có thể vác mặt đến đây? Mẹ mày đã được trả viện phí rồi! Sao mày còn có thể mặt dày đến đây hả???”

Tống Mộc Phương lao đến siết cổ Kỳ Anh. Gương mặt nhỏ nhắn của cậu đỏ lên vì thiếu không khí. Kỳ Anh không ngừng cào cánh tay bà ta mong nó lỏng ra đôi chút. Lâm Thừa Thiên hốt hoảng chạy đến gỡ tay bà ta ra, còn đẩy bà ta ngã sang một bên.

“Bà làm cái gì vậy hả? Bà muốn giết chết đứa con trai duy nhất của tôi sao?” Ông ta gào lên.

“Thì sao chứ? Nó chỉ là con ngoài giá thú mà thôi, ông nghĩ nó sẽ được công nhận sao? Hay là ông không muốn nuôi nó dưới danh nghĩa con nuôi?” Tống Mộc Phương giận đến tím mặt.

Lâm Thừa Thiên cũng không phải người dễ bị ức hiếp, ông ta phản bác: “Nó là con trai tôi, tương lai sẽ kế thừa sản nghiệp. Làm sao có thể để cho nó mang danh con nuôi chứ?”

“Tiểu Yên thì ông tính thế nào hả?”

“Bà nghĩ tôi sẽ giao sản nghiệp cho một đứa con gái suốt ngày được nuông chiều, không biết làm gì cả sao?”

“...” “...”

Trong khi hai người kia cãi nhau, Kỳ Anh đứng một bên điều chỉnh lại hô hấp của bản thân. Gương mặt cậu dần trở về bình thường nhưng cổ họng vẫn có chút đau. Ra tay không chút nể tình mà. Kỳ Anh ngược nhìn lên lan can lầu hai. Nơi đó có một cô bé xinh xắn đang đứng nhìn xuống nhà.

“Cha! Mẹ! Hai người ồn ào quá đó! Còn thằng nhóc luộm thuộm kia là ai? Sao lại có thể xuất hiện trong nhà được?” Lâm Yên bực bội kêu lên. Nó đang ngủ ngon thì bị tiếng cãi nhau của hai người đánh thức. Vừa bước ra đã thấy cảnh tượng hỗn loạn như vậy, thật là khó chịu!

Lâm Thừa Thiên chưa kịp nói gì thì Tống Mộc Phương đã giành nói trước: “Tiểu Yên à! Nó là nghiệt chủng cha con mới đưa về. Là con hoang của cái nhà này!”

Lâm Thừa Thiên bật mồm giải thích, chỉ mong con gái sẽ không vì mấy lời mẹ nó nói mà đối xử tệ với con trai hần: “Bà im lặng cho tôi! Tiểu Yên à! Đó là anh trai con, nó mới được đón về thôi. Con đừng đối xử tệ với anh mình nhé!”

Hai người tranh nhau giải thích với Lâm Yên, Kỳ Anh đứng một bên nhếch mép khinh thường. Lâm Anh kiếp trước có bao giờ được tôn trọng hay được xem sắc mặt tốt trong cái nhà này đâu? Lúc nào cũng phải nhìn mặt người khác mà sống. Bây giờ nhìn xem? Lâm Thừa Thiên bảo bọc kỹ càng thật đó. Nhưng mà mấy lời giải thích của ông ta nói ra thì có ai tin?

Kỳ Anh gượng cười chào hỏi Lâm Yên: “Tiểu Yên, chào em. Anh là Lâm Kỳ Anh, là anh trai của em.”

Lâm Yên chướng mắt nhìn cậu: “Tôi không có anh trai. Anh cũng đừng mong có được sắc mặt tốt trong cái nhà này!” Nói rồi sập cửa phòng cái rầm, để Kỳ Anh đứng đó treo nụ cười yếu ớt nửa ngày.

Nhìn sắc mặt người khác? Cậu làm rất giỏi, lo cái gì chứ?

Cuối cùng, vì là gia chủ, Lâm Thừa Thiên tất nhiên có quyền quyết định trong nhà. Ông ta dành cho cậu một căn phòng lớn ngay cạnh phòng của Lâm Yên. Căn phòng này rất rộng rãi và thoáng mát. Trước kia dùng để làm phòng học đàn cho Lâm Yên, nhưng mà do nó học quá tệ, lại lười biếng nên chỉ để đó, ngay cả cây đàn cũng phủ một lớp bụi không mỏng.

Kỳ Anh trầm trồ ngắm căn phòng có diện tích lớn bằng ngôi nhà ở quê của bà cậu. Trước kia Lâm Anh cũng đã từng vào căn phòng này nhưng rất nhanh đã bị đuổi ra ngoài, cho nên không có cơ hội nhìn kỹ. Cậu nhếch môi cười châm chọc.

‘Lâm Anh ơi là Lâm Anh! Mày nhìn xem thử kiếp trước của mày ra sao? Sống trong một nhà kho nhỏ ở ngoài vườn, ăn thức ăn thừa, mặc quần áo đã bỏ đi. Như thế mà sao trước kia mày có thể sống được vậy? Thử nhìn xem bây giờ có phải là rất tốt không? Không cần phải làm cái gì cũng có thể được phục vụ tốt đến không thể tốt hơn.’

Cậu tiếp tục sống dưới căn nhà này nhưng mà rất an phận. Tất nhiên, có một số thứ thì không thể cứ mãi đứng yên. Kế hoạch của một kẻ trả thù đang bắt đầu được khởi động.

Mỗi sáng cậu thức dậy, chạy vài vòng quanh biệt thự rộng lớn để rèn luyện sức khỏe. Cậu cũng tiện thể giúp người khác làm một ít việc để lấy lòng họ. Sau đó, khi ăn sáng, cậu sẽ phải nghe những lời châm chọc hoặc mắng nhiếc tùy vào lão cha có nhà hay không. Tiếp theo thì cậu vào bệnh viện thăm Nhan Trúc.

Sức khỏe của bà đang tốt lên từng ngày. Cậu sẽ trò chuyện với bà, gọt táo hay cùng bà đi dạo trong khuôn viên. Bà thường xuyên hỏi cậu xem cậu sống ở nơi đó có tốt không, ăn uống thế nào. Cậu sẽ mỉm cười kể từng việc làm cậu thấy vui cho bà nghe.

Sau đó nữa, cậu sẽ đến thư viện trong thành phố để đọc và mượn về một ít sách có liên quan đến cách thành đạt của những người nổi tiếng và sách nâng cao để học thêm tiếng anh. Công sức mà Kỳ Anh bỏ ra để học mỗi ngày là rất lớn so với những đứa trẻ cùng tuổi đang ngày ngày chơi đùa.

Khi ăn tối, Tổng Mộc Phương và Lâm Yên sẽ không ngừng nhắc nhở cậu về thân phận của cậu. Từng ánh mắt xem thường, từng lời nói cay nghiệt, cậu đều ghi nhớ để mai sau có cái mà trả lại cho họ. Sau khi lên phòng, Kỳ Anh thường sẽ xem sách đã mượn, ghi chú những thứ cần nhớ vào giấy nhớ, tiếp tục vạch ra kế hoạch trả thù.

Kỳ Anh đã trải qua mùa hè năm 8 tuổi như vậy. Đến đầu năm lớp 3, cậu được Lâm Thừa Thiên làm thủ tục chuyển vào trường Tân Hoa, ngôi trường dành cho giới trung lưu và thượng lưu ở thành phố K này.

Tân Hoa là ngôi trường lớn nhất trong thành phố chỉ dành cho con cái nhà giàu có, chất lượng đứng top 5 của cả nước. Nó là ngôi trường liên cấp nên có đầy đủ 3 cấp học trước Đại học. Ngoài ra, tất cả các khối lớp đều chia ra 3 khối nhỏ.

Khối A cho học sinh có thành tích tốt hoặc được trọng điểm bồi dưỡng. Ở khối này thì cho dù nhà có nghèo đến mấy, chỉ cần có trí thông minh thì đều nhận được học bổng và được bồi dưỡng với chất lượng giáo dục vô cùng tốt.

Khối B dành cho các tiểu thư công tử nhà giàu có nhưng thành tích bình thường. Phần lớn đều là con nhà có máu mặt trong thành phố và trong cả nước, là những thành phần không bao giờ nên chọc đến.

Khối C dành cho con cái của các gia đình trung lưu hoặc khá giả có thành tích bình thường. Phần lớn nữ sinh ở đây đều có giấc mộng được lọt vào mắt của một vị công tử nào đó để một bước lên trời. Tuy nhiên, lên trời đâu phải dễ đến vậy! Nếu không thì toàn bộ chim trĩ đều đã hóa thành phượng hoàng cả rồi.

Muốn được xếp lớp, Kỳ Anh phải trải qua một bài kiểm tra năng lực. Và kết quả khiến cho tất cả mọi người đều kính nể là điểm tuyệt đối dù cho đã có đến 3 câu nâng cao trong 20 câu hỏi. Do đó, cậu được tuyển thẳng vào khối lớp A1, nơi hội tụ của những bộ não thông minh nhất thành phố K.

Lâm Thừa Thiên vô cùng hài lòng với kết quả của cậu, thậm chí còn tự mãn nghĩ rằng vì cậu là con mình nên mới có thể thông minh đến vậy. Không biết Kỳ Anh mà nghe thấy tiếng lòng của ông ta thì có phỉ nhổ cho một trận không nữa. Nhưng mà ông ta hết lời khen cậu làm cho Tổng Mộc Phương có muốn nói gì cũng không nói được, do đó, cậu cũng có chút hưởng thụ.

Lâm Yên vẫn làm bộ mặt ‘tôi không quan tâm’. Nhưng mà với bản tính kiêu ngạo, trong lòng nó sớm đã ghét chết cậu rồi. Bởi vì cậu đã chiếm hết sự chú ý của cha mẹ nó. Cho nên nó không vừa mắt cậu chút nào.

Sau đó, Kỳ Anh bắt đầu học ở Tân Hoa với thân phận thiếu gia họ Lâm. Sẽ không học cùng những kẻ lúc nào cũng nghĩ đến vấn đề gia tộc, lúc nào cũng lo việc cậu là con ngoài giá thú ra để nói.

6. Chương 6

Lâm Kỳ Anh bộc lộ trí thông minh của mình ngay từ nhỏ, cộng thêm việc được học ở một ngôi trường danh tiếng, chỉ sau một năm học, cậu trở thành học sinh được bồi dưỡng trọng điểm. Cậu nghiêm nhiên được mọi người chú ý. Do đó, tại khối lớp B bắt đầu lan truyền thông tin Kỳ Anh là con riêng.

Mà không cần nói cũng biết, người tung tin chính là em gái yêu quý của cậu. Hoàn toàn lộ liễu. Có lẽ là do con bé quá ghen tỵ với cậu. Ai ở trường mà không chú ý đến xinh đẹp đáng yêu của nó? Bây giờ toàn bộ đều nói về người anh trai cùng cha khác mẹ của nó, rất là bất công. Nhưng mà nó cũng quá ngây thơ đi, như vậy thì có chút ích lợi nào với nó đâu? Kỳ Anh tự hỏi cái đứa con gái lúc nào cũng nghĩ về lợi ích như Lâm Yên kiếp trước ở đâu mất rồi?

Thật ra chuyện là con riêng không có gì lớn. Ở các gia tộc lớn cũng thường xuyên xuất hiện tình trạng con riêng, trong trường hoàn toàn không thiếu con riêng đang theo học. Mà nói đến cũng phải nói đi, Lâm Yên như vậy là đang công khai chuyện xấu trong nhà, mặc dù chưa có ai liên hệ họ Lâm của nó với họ Lâm của Kỳ Anh cả.

Dù sao ngốc cũng có phúc của ngốc. Cũng không cần thiết phải vạch trần chuyện con bé làm. Sau này cậu còn muốn dạy lại em gái của mình đấy. Khiến Lâm Yên trở thành một cô gái đáng yêu như đúng khuôn mặt là một phần trong kế hoạch của cậu. Nếu thành công sẽ có kha khá tác dụng tốt đấy! Kể thông minh là kẻ có thể biến kẻ thù thành đồng minh, đúng không nào? (:3)

Kỳ Anh vẫn luôn cố gắng học thêm càng nhiều thứ càng tốt. Trí nhớ của trẻ con thật sự là rất hữu dụng. Cộng với những kiến thức từ kiếp trước, việc học lại từ Tiểu học không quá khó đối với cậu. Tuy nhiên, vì trước kia Lâm Anh chỉ có học lực trung bình nên một số bài toán nâng cao sau này cũng làm khó dễ cậu không ít.

Không hẳn là trước kia Lâm Anh ngu ngốc, không thông minh mà là trước kia bị quá nhiều khổ cực trong Lâm gia. Đến trường thì bị người trong và ngoài lớp dần mất tẩy chay vì cô là một đứa con gái riêng lại dám vác mặt đến lớp học toàn là công tử tiểu thư cao quý. Kết quả là cho dù cô rất muốn học tốt nhưng vẫn lực bất tòng tâm. Từ đó, học lực của cô càng tụt dốc.

Ở nhà chính Lâm gia, Lâm Kỳ Anh vẫn bị Tống Mộc Phương và Lâm Yên hai người thay nhau trưng sắc mặt ra cho cậu xem. Cậu cũng chỉ cười cười như không, họ đôi khi ấu trĩ ghê nhỉ? Trưng bản mặt ấy ra làm gì? Cậu cũng đâu rảnh rồi lúc nào cũng xem sắc mặt họ. Bây giờ người phải xem sắc mặt của cậu cũng không ít đâu.

Năm đầu sơ trung, vẫn tại Tân Hoa, Lâm Kỳ Anh trở thành kỳ tài không ai không biết. Hầu hết những cuộc thi về trí tuệ thì cậu đều tham gia và đều có giải dù là trong hay ngoài trường. Cậu cũng giữ chức lớp trưởng lớp A1 được tròn 3 năm chẵn. Ở lớp học luôn lấy điểm số làm thước đo ấy, Kỳ Anh vẫn luôn dẫn đầu.

Tuy hầu như mọi kiến thức cậu đều đã biết nhưng cậu luôn nghiêm túc học tập. Lâm Kỳ Anh tỉ mỉ trả lời mọi câu hỏi mà không dám chủ quan chút nào. Bởi vì nếu cậu mà lơ là, người khác sẽ ngay lập tức thay vào chỗ của cậu. Mà cậu thì không thích điều đó chút nào.

Thành tích của cậu làm cho Lâm Thừa Thiên vô cùng hài lòng. Trong khi đó, Lâm Yên vẫn chỉ có thành tích bình thường ở lớp B2. Lâm Thừa Thiên khá là đau đầu đối với đứa con gái chỉ thích chơi chứ không thích học chút nào này. Nó mà học không ra gì thì làm sao ông ta dám để cho nó vào tập đoàn của ông ta làm việc bây giờ?

Bây giờ mà mời gia sư đến thì nó lại không chấp nhận những người có vẻ ngoài xấu xí. Người có khuôn mặt đẹp một chút thì nó chỉ lo ngắm không lo học. Vậy thì làm sao an tâm cho được chứ.

Lâm Kỳ Anh biết rõ Lâm Thừa Thiên đang đau đầu về việc gì nên cũng chủ động đề cập với ông. Lâm Thừa Thiên rất vui mừng. Giao cho người ngoài làm sao an tâm bằng giao cho người trong nhà chứ. Hơn nữa, con trai ông lại là kỳ tài trong mắt thiên hạ, chẳng nhẽ để cho nó kèm em gái mình học lại không được? Vừa để cho con gái học tốt hơn, hai đứa cũng thân thiết với nhau hơn, chẳng hại chỗ nào thì tại sao không làm?

Bắt đầu Từ hôm đó, Lâm Kỳ Anh thường xuyên ôm sách vở đến phòng khách để chờ tiểu công chúa bé nhỏ họ Lâm xuống cùng học. Lâm Yên lúc đầu rất chán ghét, năm lần bảy lượt quá giờ, chờ bị cậu xách tai mới chịu xuống.

Khi bị xách tai, nó sẽ vùng vẫy chống cự: “Anh buông lỗ tai của tôi ra. Anh là cái gì mà có quyền làm thế chứ?”

Cậu sẽ thản nhiên đáp lại: “Anh là anh trai em. Hơn nữa cha cũng đã cho phép anh làm mọi thứ để em chịu vào khuôn khổ mà học tập rồi.”

“Tôi không cho phép! Anh mà kéo rách tai tôi, xem cha sẽ xử anh thế nào!” Lâm Yên lồng lộn gào lên.

Kỳ Anh cười hiền như bụt: “Yên tâm đi em gái. Lực như thế này đau còn chưa thấm chứ đừng nói đến rách cả tai. Trừ khi em tự mình giãy ra khỏi tay anh.”

Sau đó vì sợ đau nên Lâm Yên cũng đúng giờ mà xuống phòng khách học bài. Tuy nhiên, cái cô công chúa nhỏ này làm sao mà có thể ngồi yên một chỗ để học hành đàng hoàng chứ. Lâm Yên thường xuyên vẽ

nguyệt ngọc trong vở bài tập. Vở học thì chữ xiên xiên vẹo vẹo đủ kiểu, không thể nhìn ra đó là chữ hay là giun bò ngoằn ngoèo nữa.

Cậu luôn phải cốc đầu nó, nó thì hung tợn đánh cậu.

“Em thế này mà là cô bé xinh xắn nhất trường sao hả? Thậm chí em còn bạo lực hơn cả bọn con trai.” Cậu lắc đầu nhắc nhở nó. Nhưng mà Lâm Yên đánh chẳng đau chút nào cả, chỉ như gãi ngứa với cậu.

“Kệ tôi! Ai cần anh lo chứ?” Lâm Yên hừ mũi. Nó mới không cần người anh cùng cha khác mẹ ấy lo.

“Em muốn trở thành cô gái xinh xắn nhất trường? Vậy mà ngoài khuôn mặt, em chẳng có gì xứng với danh hiệu mà em muốn ấy cả.” Kỳ Anh bắt bẻ nói. Cậu chẳng qua cũng chỉ chăm cho nó được cái khuôn mặt, ngoài ra tính cách chẳng giống thực nữ chút nào.

Kiếp trước của Lâm Yên xem ra còn thông minh hơn bây giờ chán. Trước kia dù nó có ghét Lâm Anh thì nó cũng làm bộ thân thiết và chơi cùng. Trước mặt mọi người thì nó luôn dễ thương dễ gần, giận cũng chẳng thể hiện ra mặt nữa là. Nhìn bây giờ xem, tính cách nóng nảy, dễ giận mà cũng không biết cách kiềm chế.

“Tôi thế nào lại không giống cô gái xinh xắn nhất trường chứ?” Lâm Yên không phục cãi lại cậu.

“Vậy em nói cho anh biết, người xinh đẹp nhất có phải là người được yêu thích nhất không?” Nhận được cái gật đầu không chút do dự từ Lâm Yên, cậu tiếp tục.

“Vậy người như thế nào mới có thể được mọi người yêu thích? Cô ấy không những xinh đẹp, học giỏi mà còn phải có một tính cách đáng yêu. Vậy thì em đã có được bao nhiêu trong 3 cái ấy rồi? Chỉ có một thôi chứ gì?” Kỳ Anh cười cười nhìn cô em gái đau khổ gật đầu.

Lâm Kỳ Anh đẩy cho Lâm Yên một ly nước cam: “Vậy bây giờ em có muốn làm cô gái xinh đẹp được mọi người yêu thích nữa không?”

Lâm Yên gật gật cái đầu nhỏ. “Vậy ý anh là tôi phải học giỏi và có tính cách đáng mến?”

“Đúng vậy!” Kỳ Anh cười tươi rói. “Học tập có thể từ từ tiến bộ. Nhưng mà tính cách thì phải rèn luyện từ bé, sau này mới có thể thấy được sự hữu dụng của nó. Nhưng mà nhất quyết không được trở thành một người hai mặt.”

“Hai mặt là sao cơ? Tôi không hiểu?” Lâm Yên tò mò.

“Tức là tính cách thực tế không phải như vậy nhưng lại cố tình tỏ ra như vậy. Em có nghĩ đến, khi mà mình ghét một ai đó nhưng lại phải giả vờ vô cùng yêu thích người đó chưa? Làm vậy sẽ rất mệt mỏi đúng không?” Lâm Kỳ Anh phân tích cái hại của một người sống hai mặt ra để Lâm Yên cảm thấy ghét mà không học hỏi kiểu tính cách ấy.

Nhìn Lâm Yên ngây thơ gật đầu, Lâm Kỳ Anh vui vẻ trong lòng. Xem ra kế hoạch dạy dỗ em gái độc ác kiếp trước trở thành em gái ngây thơ đơn thuần của cậu sẽ thành công trong tương lai không xa rồi.

(*) Kế hoạch dưỡng em gái đang tiến triển, sau này sẽ cho thấy một nữ phụ hiền lành đáng yêu, chỉ có hơi cao ngạo chút thôi. Mọi người đừng ghét cách ta viết nhân vật nữ phụ nhé. Gây ra ức chế k tốt gì hết. Bị ức chế sẽ mau già, mau xấu a... (niệm 100 lần) :pray:

P/s: Cảm ơn bạn Tiểu Tường Vy nhiều, chương này mình đăng lên tặng bạn luôn. Định hôm khác đăng nhưng bạn làm mình xúc động quá.

7. Chương 7

Từ đó, Lâm Yên thích học hẳn lên. Tuy nó không thật sự yêu thích nhưng nó cũng đã chịu bỏ ra chút công sức, dành bớt thời gian chơi ra để học bài. Cũng không hổ là em gái ngoan được cậu ra sức dạy dỗ.

Lâm Yên cũng biết nghe lời cậu hửn, cho dù còn nhiều lúc ngang bướng nhưng dù sao cũng còn hơn không bao giờ chịu nghe cậu nói. Nhiều khi cậu nói điều gì đó, ngoài mặt nó tỏ ra không quan tâm nhưng tai vẫn lặng lẽ vểnh lên để nghe xem cậu nói gì.

Cậu khen nó trước mặt cha nó làm cho Lâm Yên đang ngồi một bên lảng lảng sung sướng. Vậy coi như là tạm thời được tính là 2 tiêu chuẩn đã hoàn thành rồi.

Còn vấn đề tính cách, Lâm Yên nghe lời cậu, lúc nào cũng tỏ ra hiền lành dễ thương. Gương mặt nó kể từ đó không lúc nào là không cười mỉm. Thay đổi như vậy làm cho những người giúp việc được một phen bất ngờ với sự thay đổi to lớn của vị công chúa kiêu ngạo đánh đá họ Lâm.

Lâm Yên từ đó lấy được nhiều thiện cảm của cả người trong nhà lẫn bạn bè trên trường học. Lâm Kỳ Anh ở trường đã ít nghe được những tin đồn nói xấu Lâm Yên.

Mặc dù tính cách thật sự của Lâm Yên cậu không rõ lắm nhưng mà cậu cảm thấy con bé này có sĩ diện rất cao. Tuy nó không nói rõ là ở trường nhận được lời tỏ tình của nam sinh nhưng mà cậu thấy nó héch mặt lên trời, tay cầm một lá thư hồng hồng phe phẩy trước mặt mình là Kỳ Anh đã hiểu.

“Coi như thật sự có tiến bộ. Đã có người dám tỏ tình với em rồi cơ đấy!” Kỳ Anh cười cười chọc Lâm Yên.

“Này! Ý anh là trước kia người ta sợ tôi nên không dám tỏ tình sao?” Lâm Yên bộp một cái hiểu được ý của ông anh trai chưa được nó thừa nhận này.

“Đúng rồi đấy! Em còn thông minh lên nữa. Có tiến bộ lớn! Cần cố gắng duy trì và phát huy!” Kỳ Anh không ngại ngần gì chọc ngoáy nó.

“Anh là đang khen tôi hay chê tôi vậy hả??? Xem tôi làm sao làm cho anh không dám ra ngoài gặp người!!!” Lâm Yên lại nổi xung lên, rượt cậu chạy từ phòng khách xuống nhà bếp rồi chạy ra đến tận vườn...

“Ấy, em lại mất đi vẻ thực nữ rồi!” Cậu vui vẻ cười.

Có lẽ, Lâm Kỳ Anh đã hiểu được trước kia tại sao Lâm Yên lại có tính cách như vậy rồi. Trước kia một mình nó là công chúa của Lâm gia, dùng một cái Lâm Anh xuất hiện, cướp mất vị trí đại tiểu thư, làm cho nó ganh ghét. Tính cách Lâm Anh lại cam chịu và đáng thương, khiến cho nhiều người trong nhà thương cảm. Làm cho Lâm Yên trở nên không đáng chú ý bằng.

Cho nên nó mới học cách giả vờ dễ gần, giả vờ tốt đẹp. Nó cố tình đẩy Lâm Anh làm nền để cho nó được mọi người chú ý nhiều hơn.

Kỳ thực, như vậy làm cậu không có cách nào cho nó vào danh sách cậu muốn trả thù. Nhưng như vậy lại bất công với chính kiếp trước của cậu. Kỳ Anh cần suy nghĩ chín chắn thêm về vấn đề này. (Đừng trách sao mình lại viết giống như nữ chính có bàn tay vàng, bởi vì theo mình thì cái gì cũng có lí do của nó, và mình theo chủ nghĩa nhân đạo.)

Sau đó, Lâm Yên dần leo lên được đến lớp B1, rồi khó khăn lên đến A3 vào năm đầu cao trung, trở thành cô gái vừa xinh xắn vừa học giỏi, tính cách cũng đã dễ chịu hơn trước nhiều. Lâm Thừa Thiên cũng thường xuyên đưa cả hai đứa con cưng của mình dự các bữa tiệc của giới thượng lưu.

Ông ta thậm chí còn nói gia nghiệp sau này đều nhờ vào cậu và con gái cưng. Kỳ Anh chỉ cười nhẹ. Coi như có hay không có cái sản nghiệp ấy, cậu cũng sẽ làm cho bọn họ nếm mùi đau khổ.

Một số công tử tiểu thư cùng trường nhận ra cậu là người luôn được xem là học sinh xuất sắc nhất trường. Biết cậu cũng là con nhà giàu có nên cũng lần la đến làm quen nói chuyện. Kỳ Anh cũng chỉ nhẹ nhàng chào hỏi. Cậu biết những người này không hẳn đã tốt đẹp như cái vẻ ngoài đẹp mã bên ngoài. Tốt nhất là nên tránh xa xa chút.

Mà kể từ khi cậu vào lớp 7, đất ở quê ngoại của cậu bắt đầu được quy hoạch lại để xây khu nghỉ dưỡng. Bởi vì nơi đó có một con suối nước nóng như đã nói ở sau trường Tiểu học mà cậu đã học.

Nơi đó rất nổi tiếng trong làng và nhờ có một người đi nghỉ ở đó và được người dân chỉ cho cái suối ấy. Kết quả, sau khi anh ta đi thì nhiều nhà đầu tư biết tin, tranh nhau mua đất vùng lân cận để xây dựng những khách sạn lớn nhỏ khác nhau, tranh thủ tận dụng nguồn lợi.

Sau đó có một nhà đầu tư siêu lớn vùng rất nhiều tiền để mua lại cả ngôi trường học cũ và những mảnh đất xung quanh đó. Ngoài ra, nghe nói còn chịu trách nhiệm bỏ tiền ra xây dựng lại một ngôi trường mới ở khu vực lân cận cho lũ trẻ. Đúng là người có tiền có khác, vùng tiền mà nhân mày lấy một cái cũng không thêm.

Mảnh đất mà Kỳ Anh bảo bà cậu mua thì được mua lại với một con số khủng đến nỗi bà cậu có thể dưỡng đến 2 cái tuổi già ấy chứ.

Năm cuối sơ trung, Kỳ Anh ra sức học tập, tham gia rất nhiều cuộc thi và giành được rất nhiều giải thưởng. Nhưng vì Kỳ Anh chưa thực sự lớn lắm nên chưa nhận được học bổng du học ở nước ngoài. Cậu cũng không có ý định đó vì cậu muốn phát triển trong nước để tiện thực hiện kế hoạch đã định.

Cái gì có liên quan đến học tập, Kỳ Anh đều không bỏ qua. Duy chỉ có những hoạt động về thể thao là cậu bó tay. Năm đó Kỳ Anh cũng được xem là một trong những hotboy của trường. Gương mặt của cậu ưa nhìn, thành tích học tập xuất sắc cùng với tính cách hòa nhã khiến cậu được mọi người yêu mến.

Tuy nhiên, không hề có ai là hoàn hảo cả.

Ông trời cho cậu những thứ trên, bù lại là cậu chỉ có một chiều cao khiêm tốn vừa phải như nữ sinh. Cậu cao khoảng 1m65 và dừng hẳn lại ở chiều cao ấy trong khi những chàng trai kia lần lượt vượt qua cậu, đạt đến 1m7 hoặc hơn nữa. Mà sức khỏe của cậu cũng kém hơn nhiều cậu con trai khác. Cho nên thành tích thể thao của cậu được xem như là miễn cưỡng chấp nhận được.

Do đó, đa số hoạt động thể thao, cậu chỉ ngồi ở hàng ghế khán giả. Dẫn đến sự nuối tiếc của khá nhiều nữ sinh trong trường.

“Kỳ Anh, cậu có nghĩ đến khi mà toàn bộ nữ sinh trong trường này biết cậu là nữ thì sẽ ra sao không?” Phương Nguyên vươn tay vén tóc mai của mình lên, thì thầm với Kỳ Anh.

Nụ cười của cậu có chút cứng ngắc, yếu ớt nói: “Cậu tha cho mình đi! Cậu muốn mình làm gì nữa thì cứ nói chứ đừng lấy điều đó ra đòn phủ đầu với mình.”

Xin đừng thắc mắc vì sao ở đây Lâm Kỳ Anh là con gái. Bởi vì ngay từ đầu giới tính của Lâm Anh là con gái. Mà Lâm Kỳ Anh là Lâm Anh trùng sinh, hiển nhiên Lâm Kỳ Anh vẫn luôn là con gái. Chỉ là có một sự lừa gạt nho nhỏ ở đây.

Nhà Phương Nguyên này là cô bạn thân nhất của cậu từ trước đến giờ. (Mình để là ‘cậu’ luôn nhé, dù gì cũng không có nhiều người biết Lâm Kỳ Anh là nữ) Cô ấy vốn là lớp phó của lớp cậu từ bé đến lớn. Trước kia là lớp trưởng, sau khi cậu đến thì bị đẩy xuống chức lớp phó. Thành tích của cô ấy lúc nào cũng ngay sát sau thành tích của Kỳ Anh, làm cho cậu cứ phải lo học hành nghiêm chỉnh vì sợ bị cô ấy vượt lên mình.

Vì vậy, cô ấy rất không cam lòng và vẫn luôn phấn đấu lấy lại chức lớp trưởng kia nhưng mà đến nay vẫn chưa thành công. Gia cảnh nhà cô ấy chỉ đạt mức khá giả hơn nhà bình thường một chút. Để học được ở ngôi trường này, Phương Nguyên đã nỗ lực nhiều hơn bất kỳ ai. Vậy mà đã bao nhiêu năm rồi vẫn chưa thể hạ bệ Kỳ Anh.

Kỳ thực chuyện Kỳ Anh bị Phương Nguyên phát hiện là nữ cũng có một hồi chuyện xưa khác. Mà tất cả cũng là do tình cờ mà tạo ra thể cục Kỳ Anh lúc nào cũng bị ‘người ta’ chèn ép thế này.

Chuyện là Lâm Kỳ Anh ở lại trường rất trễ để hoàn thành bài tập ngay tại lớp và nộp báo cáo tổng kết cho giáo viên chủ nhiệm. Cậu đã nghĩ rằng chẳng còn học sinh nào ở lại trường vào giờ ấy nên rất thần nhiên đi vào nhà vệ sinh nữ.

Kể ra thì cậu giả nam cũng đâu phải chuyện gì dễ dàng. Hằng ngày đi vệ sinh thì phải đi vào phòng vệ sinh riêng và đóng cửa lại. Trước đó còn phải đi qua một dãy nam sinh vừa ... vừa nói chuyện với nhau. Tuy không phải là Kỳ Anh chưa từng thấy qua nhưng mà cái vấn đề này vẫn vô cùng khó xử với cậu. Dù gì cũng là con gái, như vậy thật thiếu văn hóa, cũng thiếu đạo đức ‘chút chút’.

Cho nên đến khi mà Phương Nguyên đẩy cửa vào nhà vệ sinh và thấy Kỳ Anh đang đi ra thì hai người vô cùng... cầm nín.

“Kỳ Anh, tôi không ngờ cậu lại biến thái như vậy đó!” Nhã Phương Nguyên nói xong liền vụt chạy, không cho Kỳ Anh một cơ hội nào để giải thích.

Thật may là cô ấy vốn không có sở thích đồn thổi chuyện ‘giang hồ’ cho mọi người nghe, nếu không thì danh tiếng lẫn bí mật mà Kỳ Anh đang che giấu sẽ không có cách nào giữ vững được nữa. Nhưng mà Phương Nguyên cũng đã nhìn cậu với một ánh mắt khác. Ánh mắt ấy kì lạ và đáng sợ vô cùng.

Mấy nữ sinh trong lớp rảnh rỗi sẽ lấy ánh mắt của cô ấy ra để bàn tán. Họ nói rằng Phương Nguyên đang đơn phương Kỳ Anh. Chuyện này lan tràn đến mức mà trong lớp không ai là không biết và chắc chắn về tính đúng đắn của việc ấy đến 200%.

Lâm Kỳ Anh thì gần như không tìm được cơ hội để giải thích cho Phương Nguyên hiểu. Bởi vì cứ tan học thì Phương Nguyên sẽ gần như đi về bằng vận tốc ánh sáng trong khi Kỳ Anh bị mắc kẹt với một đồng công việc sau khi hết buổi học. Cô ấy dường như đã quá lún sâu vào suy nghĩ rằng cậu là một kẻ biến thái rồi.

Đúng là tình cờ thì gần như luôn đi kèm với bi kịch mà.

8. Chương 8

Cho đến khi kì kiểm tra sức khỏe tổng quát cho học sinh 5 năm một lần diễn ra thì mọi sự mới đi qua dễ dàng. Trong vòng 5 năm cũng có những đợt kiểm tra sức khỏe nhưng chỉ đo chiều cao, cân nặng, kiểm tra mắt và vài thứ linh tinh khác cho nên Kỳ Anh không lo lắng gì về việc bị phát hiện. Còn năm ấy, kiểm tra sức khỏe cần phải... Nói chung là cần phải cởi áo ra để khám. Vì bảo vệ tính riêng tư và xác thực, học sinh tự đo cho nhau các chỉ số cần thiết và đơn giản.

Lúc Lâm Kỳ Anh nghe thấy tin này, cậu bị sét đánh cho đứng hình mất 5s đồng hồ. Cậu cũng có những người bạn là nam sinh nhưng mà cái vấn đề này không phải cứ là bạn thì sẽ giải quyết được. Mà nó dựa vào giới tính chứ không phải gì khác.

Vì Kỳ Anh là lớp trưởng nên chịu trách nhiệm đo cho nam sinh trong lớp. Phương Nguyên thì đo cho nữ. Nhưng mà khi đến lượt người ta đo cho cậu thì cậu nhất quyết không chịu. Nếu như mà lộ ra thì kế hoạch của cậu toàn bộ đổ vỡ hết.

Cho nên, dù cho không muốn thì cậu vẫn phải chọn một nữ sinh mà mình có thể tin tưởng để nhờ đo giúp. Mà, nữ sinh có thể giữ bí mật giùm thì không nhiều, nhưng mà trong số không nhiều ấy lại đúng lý hợp tình có Nhã Phương Nguyên.

Vì vậy, dù cho cô ấy có giãy dụa tránh bàn tay của Kỳ Anh như thế nào thì cũng không thể thoát khỏi số phận bị lôi vào trong một căn phòng để trợ giúp cho cậu.

“Cậu làm gì vậy? Buông tay tôi ra, đồ biến thái!” Phương Nguyên la lên đầy bất mãn.

“Tôi cần cậu giúp đỡ.” Lâm Kỳ Anh thản nhiên nói nhưng thực chất trong lòng đã sớm run rẩy đến hơi thở bị loạn nhịp.

Nhã Phương Nguyên nghe thấy lời mà cậu nói ẩn chứa sự thành khẩn mà hiếm khi nghe được. Cô ấy quay lại nhìn vào đôi mắt của Kỳ Anh. Cậu tiếp tục khẩn cầu:

“Tôi cần cậu giúp đỡ. Chỉ có cậu mới làm được thôi.”

“Tại sao chỉ có tôi mới làm được chứ? Ngoài kia có hàng tá người có thể làm giúp cậu. Sao cậu không gọi họ? Như Tuyết Sương, như Đường Du,... Có rất nhiều người sẵn sàng giúp cậu.” Nhã Phương Nguyên gạt bàn tay của Kỳ Anh ra, nhìn xoáy vào trong đôi mắt đen láy của cậu.

Mặt của Kỳ Anh dần đỏ lên, chẳng lẽ phải nói ra miệng sao? Nhã Phương Nguyên nhìn thấy sự thay đổi kì lạ của cậu, trong đầu không khỏi nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

‘Chẳng lẽ cậu ta cần mình giải quyết ‘cái đó’?’

Cô cố giữ cho bản thân mình ra vẻ điềm tĩnh nhất có thể. Quay lưng chuẩn bị bước ra ngoài. Nhưng mà hình như Phương Nguyên đã quên mất một đạo lí sống còn:

‘Không nên đưa lưng mình về phía kẻ địch.’

Kỳ Anh đột nhiên kiên quyết cầm lấy bàn tay của cô nữ sinh đang run sợ trong lòng kia. Một cái nắm tay này làm cho Phương Nguyên sợ hãi đến mức suýt thì kêu lên cầu cứu. Vậy mà nghe xong lời nói của Kỳ Anh, Nhã Phương Nguyên thậm

chí đã nghĩ bản thân mình đã sợ hãi đến mức sinh ra ảo giác mà nghe lầm.

“Tôi là nữ!”

... Tôi là nữ... Tôi là nữ... Là nữ... Nữ!!! Đầu óc Nhã Phương Nguyên trống rỗng.

Không thể nào tin được bí mật mình mới nghe được là thật, Phương Nguyên nhìn Kỳ Anh bằng một ánh mắt mờ mịt.

“Tôi là nữ, không cần phải nghi ngờ nhiều vậy.” Kỳ Anh có chút xấu hổ quay mặt đi. Thú nhận giới tính của bản thân khiến cậu cảm thấy vô cùng khó khăn.

Cuối cùng, buổi khám sức khỏe hôm ấy kết thúc trong sự mất hồn của Nhã Phương Nguyên và sự đồn thổi tin đồn tình cảm giữa cậu và Nhã Phương Nguyên một cách vô căn cứ của một nhóm học sinh. Đó là hệ quả của việc cậu nắm tay Phương Nguyên đi vào trong phòng kín mà chính cậu cũng chưa nghĩ đến kịp.

Sau đó, cô ấy thường xuyên đi về cùng cậu để nghe lý do cậu phải giả nam. Mà điều đó trong mắt bạn học chính là đang ‘nói chuyện yêu đương’.

Lời đồn của học sinh trong lớp thậm chí lan ra lớp khác chính là: Lâm Kỳ Anh biết được những cái nhìn “đắm đuối” của Nhã Phương Nguyên dành cho mình. Sau đó lần nào Kỳ Anh cũng cố gắng đi về cùng với Phương Nguyên, nhưng mà cô ấy then thùng tránh né. Sau đó nữa là màn tỏ tình bình dị trong căn phòng khám vào ngày kiểm tra sức khỏe toàn diện.

Và cuối cùng là cái kết: Hai người họ ngày nào cũng cùng nhau về nhà, trao đổi bài học với nhau trên lớp, tình cảm vô cùng khăng khít. Chính lời đồn này đã làm tan nát kha khá con tim của những người mến mộ Lâm Kỳ Anh và thích thầm Nhã Phương Nguyên.

Còn đối với Lâm Kỳ Anh, dường như cái kết này có chút thiệt thòi cho cậu và Phương Nguyên thì phải. Nhưng mà cũng đỡ hơn là giới tính thật bị phơi bày ra ánh sáng. Về phần nguyên nhân phải giả nam mà cậu nói với Nhã Phương Nguyên, đó là một sự lừa gạt nho nhỏ. Lời nói dối tuyệt nhất chính là lời nói dối mà trong đó có thật có giả, không thể phân biệt đâu là thật và đâu là giả.

Kết thúc phần hồi tưởng, trở về với thực tại...

“Cùng lắm là mình nhường lại chức vụ lớp trưởng cho cậu. Cậu đừng như vậy nữa, đó gọi là thất đức đấy cậu có biết không?” Lâm Kỳ Anh mỉm cười như ánh mặt trời nhưng trong lòng lạnh lẽo rơi lệ.

“Chà, cậu đừng nói như vậy chứ! Mình chưa bao giờ ép cậu phải làm những chuyện thất đức mà đúng không? Lần này mình chỉ muốn...” Nhã Phương Nguyên cười tươi hơn hoa.

Thật ra Lâm Kỳ Anh chưa từng phải thực hiện yêu cầu gì quá đáng từ Phương Nguyên. Ngay cả vấn đề học tập, cô ấy vẫn cố hết sức chứ chưa bao giờ đòi hỏi cậu phải làm bài tệ đi để cô ấy có thể đạt được điểm cao hơn cậu. Có lần cậu cố ý làm sai một chút ở câu hỏi nâng cao để cho điểm rơi xuống bằng điểm của cô ấy.

Phương Nguyên vậy mà biết cậu cố tình, lại còn hung hăng trừng mắt nhìn cậu như muốn ăn tươi nuốt sống cậu.

Lúc đó, lòng cậu oán hận: ‘Này cái cô gái kia. Cô nghĩ tôi sẽ thật sự để cho cô hơn điểm của tôi sao? Cô nghĩ sao vậy hả? Xem như hôm đó tôi chủ quan nên làm sai một chút thì không được sao? Sẽ chết ai sao?’

Dường như Phương Nguyên biết cậu suy nghĩ cái gì, cô liền quay xuống nói: “Mời cậu nam sinh kia đừng có xem như tôi không biết học lực của cậu đến đâu. Đừng tỏ ra nhân ái giả tạo như vậy. Xin cảm ơn!”

Cậu dở khóc dở cười, hiểu thấu cậu ghê quá rồi!

Kỳ thực chuyện lần này cũng vậy. Chỉ là Nhã Phương Nguyên nhờ cậu dạy kèm cho mấy đứa nhóc ở trong khu ổ chuột bên ngoài ngoại ô mà thôi. Phương Nguyên lúc nào cũng vậy, chu đáo, hiền lành và có lòng nhân ái. Cô ấy dường như chỉ luôn nghĩ cho người khác vậy.

“Tại sao mình phải giúp chứ? Mình còn vô số việc trong hội học sinh mà chưa giải quyết xong kia này.” Kỳ Anh hất mặt, kiêu ngạo nói. Cậu bây giờ đang là thư ký trong hội học sinh của trường. “Vả lại, đầu năm sau là mình phải tranh cử chức hội trưởng rồi. Không rảnh rồi đâu nhé!”

Nhã Phương Nguyên đen mặt nhéo má Kỳ Anh: “Cậu dám không làm xem?” Dù đau nhưng cậu vẫn ngoan cố lắc đầu.

Thật ra Nhã Phương Nguyên biết cậu chỉ làm giá như thế thôi. Những điều mà cô yêu cầu dù đôi khi động chạm đến lợi ích của cậu nhưng cậu vẫn làm. Chỉ là cậu thích giả vờ từ chối như vậy thôi. Có đôi khi, cô nghĩ: ‘Nếu Lâm Kỳ Anh thật sự là nam thì tốt quá.’ Cô có lẽ có chút thích cậu...

9. Chương 9

Cuối tuần, Lâm Kỳ Anh theo địa chỉ được viết trên tờ giấy mà tìm đến con hẻm nhỏ ở khu ổ chuột ngoài ngoại ô. Đứng trước ngôi nhà cũ ọp ẹp được xem như là lớp học tạm thời, cậu trầm lắng đầu. Chỗ này quá tồi tàn rồi!

Đẩy cánh cửa gỗ lung lay sắp đổ ra, Kỳ Anh bước vào trong. Nơi này có mùi ẩm mốc lâu năm của đồ gỗ, không khí thì ẩm ướt không có chút thông thoáng nào, tường gỗ như sắp sập đến nơi. Cậu cầm túi đồ đi từng bước chậm rãi nhịp nhàng có nhịp điệu, thanh âm mềm mại dội lại khắp căn nhà nhỏ tồi tàn.

Đám trẻ mà cậu phải dạy chắc đang mài miết kiếm ăn trên những con đường tấp nập. Cậu đến trước giờ dạy đã được sắp xếp một khoảng thời gian không nhỏ. Kỳ Anh muốn dọn dẹp lại chỗ mà lũ trẻ ấy phải sống.

Đặt túi đồ xuống nền đất lạnh, Lâm Kỳ Anh xắn tay áo lên quét dọn nơi đây. Sau đó cậu nấu chút đồ ăn cho lũ trẻ. Chúng phải đi kiếm sống, chắc chắn rất mệt và đói. Nên có chút gì đó ngon ngon vào bụng mới được.

Đến khi lũ trẻ mệt mỏi về nhà thì ngôi nhà cũ kỹ đã sạch sẽ tinh tươm và có mùi thức ăn đang bay ra ngào ngạt. Chúng như hổ đói nhưng vẫn cẩn thận vào trong nhà.

Sống ở cái khu ổ chuột này, chưa cái gì là bọn chúng chưa thấy qua. Chúng học cách lấy lòng thương xót từ người khác, học cách tránh né và nghe lời những đại ca trong khu dân nghèo này. Tất cả là vì cuộc sống. Vất vả và khó khăn bao nhiêu chúng cũng có thể chịu đựng được.

“Mấy đứa vào ăn đi. Thập thò thập thụt như vậy làm gì?” Lâm Kỳ Anh nói vọng ra ngoài. Cậu chờ chúng đến đói meo rồi đây này.

“Anh là ai vậy? Tại sao có mặt trong nhà? Lại còn nấu đồ ăn nữa chứ? Anh không bỏ độc gì trong đó chứ?” Đứa lớn nhất bọn nghi ngờ nhìn chằm chằm thức ăn đang bốc hơi nóng trên bàn.

“Các em biết chị Phương Nguyên? Anh là Lâm Kỳ Anh, được chị ấy nhờ đến đây dạy học cho các em. Mà các em đã thấy người nào có ý xấu với các em mà phải bận rộn dọn dẹp nhà cửa và nấu ăn cho các em chưa?” Cậu cười hiền.

Kỳ Anh ngồi nhìn mấy đứa nhóc ăn như thể bão táp sắp đến thì không nhìn được cười.

“Anh nấu ăn ngon đến thế sao?” Chúng gật đầu như già tởm.

Ăn xong, cậu cùng chúng rửa chén bát. Sau đó hối thúc chúng tắm rửa. Rồi Lâm Kỳ Anh từ từ dạy cho chúng những kiến thức cơ bản của các lớp Tiểu học. Trong khi chúng ngồi viết chữ, Kỳ Anh sẽ đi giặt quần áo và treo lên sợi dây cậu đã căng lên từ chiều. Lúc này cậu không khác gì mẹ của chúng cả.

Học hành xong thì trời đã tối đen. Kỳ Anh giao cho chúng bài tập ngày hôm sau và hứa hôm khác sẽ lại đến. Trong tuần chỉ có 2 buổi dạy. Kỳ Anh dạy vào cuối tuần và Phương Nguyên dạy vào thứ tư. Hai người phải thay nhau dạy cho đám trẻ vì trong tuần cậu rất bận, còn Phương Nguyên thì phải đi làm thêm vào Chủ nhật.

Một buổi tối Chủ nhật như thường lệ, Kỳ Anh sau khi dạy xong thì chuẩn bị ra về.

Cậu vừa bước ra khỏi cửa, đi được mấy bước thì có một tiếng rên thu hút sự chú ý của cậu. Biết là nơi này có rất nhiều tệ nạn nhưng mà cậu vẫn muốn đi xem thử. Vừa rẽ ra sau một ngôi nhà bỏ hoang cũ nát, Lâm Kỳ Anh thấy một bóng đen nằm trên mặt đất.

Kỳ Anh hiếu kỳ đi đến xem thì thấy một chàng trai khoảng 23 -24 tuổi đang nằm dưới đất. Toàn thân bê bết máu. Xa xa, quần quanh trong không gian là tiếng kêu gọi tìm người và lục lọi khắp nơi. Cậu nhìn lại người đang nằm dưới đất, có khi nào người ta đang truy đuổi anh ta không vậy?

Lâm Kỳ Anh vốn rất sợ vướng vào rắc rối nhưng mà cậu không thể thấy chết mà không cứu được. Vận dụng hết khả năng thể dục thể thao bẩm sinh yếu kém, Lâm Kỳ Anh vác người kia trốn khỏi đám người đang truy đuổi.

Ánh đèn pin vừa lia tới, Kỳ Anh đã vội vàng nấp vào một góc khuất giữa hai căn nhà. Chàng trai kia chảy quá nhiều máu, cứ như vậy sợ chưa trốn được thì anh ta đã mất mạng rồi.

Mà máu cũng chính là dấu vết để cho người ta dễ dàng lần theo. Cậu cố chà xát chiếc áo đầy máu của người kia lên tường rồi kéo người chạy vào một chiếc thùng đựng rác rỗng gần đó. Ngồi trong thùng rác, Kỳ Anh thật sự phải chịu đựng mùi kinh khủng của nó. Người trên lưng cậu nhả mày, cậu có thấy nhưng mà không trốn ở đây thì biết trốn đi đâu đây?

Mãi cho đến khi không còn âm thanh gì ở bên ngoài nữa, Kỳ Anh mới từ từ bò ra.

Cậu nhìn trái phải rồi mới nửa lờ nửa kéo người kia ra ngoài. Xác định xung quanh an toàn, Lâm Kỳ Anh dìu anh ta đi về phía căn nhà của đám trẻ. Đám trẻ định bụng đi ngủ thì thấy Lâm Kỳ Anh gõ cửa. Chúng vừa mở cửa ra thì cậu nhanh chóng đi vào rồi đóng cửa lại.

Lúc này chúng cũng đã nghe thấy tiếng người ta tìm kiếm ai đó, họ còn xông vào trong kiểm tra một lượt rồi mới hung hăng rời đi.

“Đây là ai vậy anh?” Chính An hỏi cậu. Nhìn người ta đầy máu thế này có chút rợn người.

“Hình như là người bị truy đuổi. Ở đây có người nào vào lục soát chưa? Nếu chưa thì anh đưa người đi chỗ khác, tránh nguy hiểm đến các em.” Lâm Kỳ Anh gấp rút nói, cậu vẫn còn chút bình tĩnh để nghĩ về sự nguy hiểm của mấy đứa trẻ.

“Người ta đã vào lục soát rồi anh ạ. Anh định để anh ta ở chỗ này sao?”

“Ừ! Bây giờ phải cứu chữa cho anh ta trước cái đã, nếu không thì mất mạng là điều không thể nghĩ ngờ. Đứa nào đi đun một ít nước sôi cho anh.” Lâm Kỳ Anh đặt người thanh niên kia lên cái giường đất, nhanh chóng giao phó công việc. “Nhà có băng gạc hay gì để sát trùng không?”

Những đứa trẻ nhanh chóng đi lôi những thứ cậu cần đến. Kỳ Anh vạch áo anh ta ra, trên người anh ta có vô số vết thương chồng chất. Những vết thương cũ thì có sẹo nhìn thật đáng sợ, những vết mới thì chảy máu. Do vận động mạnh, những vết gần đây cũng nứt vỡ và chảy máu. Nhìn anh ta thê thảm vô cùng.

Cậu nhanh chóng lau đi vết máu, sát trùng. Việc sát trùng khắp cơ thể làm cho anh ta đau đớn rên lên. Sau đó, cậu vẫn tiếp tục, nếu không nhanh chóng sát trùng, vết thương của anh ta sợ là sẽ bị hoại tử, sẽ thê thảm hơn thế này gấp đôi.

Kỳ Anh quần chặt băng gạc. Công đoạn cuối cùng đã xong, cậu lau đi mồ hôi trên trán. Người cậu bây giờ nhớp nháp ghê gớm, lại còn hôi nữa. Tay cậu run rẩy kịch liệt. Có trời mới biết cậu đã bắn loạn như thế

nào nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh để sơ cứu cho anh ta.

Anh ta tỉnh dậy đã là 3 ngày sau. Lâm Kỳ Anh không thể nhờ vả Phương Nguyên đến chăm sóc cho anh ta được. Dù gì cô ấy cũng là nữ sinh, còn cậu thì gần như miễn dịch với cơ thể đàn ông rồi. Khi ấy, Lâm Kỳ Anh đang nấu cơm tối cho lũ trẻ thì anh ta tỉnh dậy. Cậu ngày nào cũng phải đến chăm sóc anh ta, bận càng thêm bận.

Nhưng mà lũ trẻ lại không có kinh nghiệm chăm sóc người bị thương nên cậu đành dành ra chút thời gian vàng bạc của mình để đến đây. Mà đã đến đây thì cậu lại không đành lòng nhìn lũ trẻ ăn bánh mì qua bữa. Thế là cậu lại phải đi siêu thị mua đồ rồi nấu ăn cho đám nhỏ. Cứ xem như là một công đôi việc đi.

10. Chương 10

Lâm Kỳ Anh bây giờ đang mặc áo sơ mi trắng, đồng phục của trường Tân Hoa, bên ngoài khác thêm cái tạp dề hoa hòe để nấu ăn cho sạch sẽ. Lũ trẻ vừa về đến nhà thì thấy cậu đang nấu ăn, còn tên kia đang nhìn cậu đến ngây người.

“Anh ơi! Người kia tỉnh lại rồi kìa!” Chính An kêu lên.

Lâm Kỳ Anh quay lại nhìn anh ta: “Anh tỉnh dậy lâu chưa thế? Sao không gọi tôi?” Cậu tắt bếp, tháo tạp dề ra đi đến bên cái giường nhỏ.

“Cậu là ai? Tôi không biết vì sao tôi ở đây. Còn cậu có ý đồ gì thì tôi không biết được. Cho nên... Cho tôi chút nước đi, tôi khát quá...”

Anh ta đang tỏ ra nghi ngờ thì đột nhiên mở miệng xin nước làm cậu có chút buồn cười. Đưa cho anh ta ly nước, Lâm Kỳ Anh hỏi: “Sao anh bị đám người kia truy đuổi vậy? Tôi thấy anh thê thảm ghê gớm mới hảo tâm đem về đây, anh lại còn nghi ngờ lòng tốt của tôi.”

“Tôi bị đàn em phản bội. Chúng đuổi giết tôi đến tận chỗ đó thì tôi suýt ngất đi. Hình như lúc ấy thì cậu đến...” Anh ta mở miệng kể. “Mà sao tôi lại phải kể cho cậu nhỉ?”

“Tôi cũng chưa có nói gì đâu nha.” Kỳ Anh cười cười. “Thôi anh cứ ở đây dưỡng thương, mỗi ngày tôi sẽ dành chút thời gian đến đây chăm sóc anh.” Lâm Kỳ Anh nói vậy rồi thôi, quay lưng định đi.

“Cậu không phải anh của đám nhóc này sao?” Anh ta hoang mang hỏi Kỳ Anh.

“Em gái tôi đẹp gấp đôi đám này!” Cậu hếch mặt lên trời nói, khiến cho đám trẻ bất mãn: “Anh đừng có khinh người như vậy! Mà anh trai kia ơi. Anh tên gì vậy? Cứ gọi anh này anh nọ nghe không hay đâu.”

“Gọi tôi là Nguyên Bảo đi. Dù gì thì cái tên đối với tôi cũng không quan trọng gì mấy.” Anh ta bĩu môi.

“Nguyên Bảo... Cái tên sao mà nghe ầu trĩ quá vậy? Ha ha!” Lâm Kỳ Anh lúc này chưa đi ra khỏi cánh cửa thì cười lớn.

“Im đi cái tên ẻo lả kia!” Nguyên Bảo quát to, anh ta bị chê cười bởi cái tên này nhiều rồi. Nhưng từ khi trở thành lão đại đến bây giờ, chưa có ai dám nhắc lại mà còn cười to như thằng nhóc gầy còm kia.

May cho cậu là bây giờ anh ta còn bị thương chưa thể hoạt động được, chứ nếu không thì chắc cậu không cười được nữa mất. “Tôi gọi là Lâm Kỳ Anh, khi khác tôi lại đến. Chào nhé!”

Sau khi Kỳ Anh rời khỏi ngôi nhà nhỏ, mấy đứa nhóc vui vẻ ngồi quây quần bên bàn ăn, bỏ lại một người nào đó đang đối meo mà ngại không dám mở miệng.

“Này, anh không đói à?” Chính An đột nhiên nhớ đến trong nhà còn có người đã hơn 3 ngày chưa ăn gì.

Nguyên Bảo thế mà da mặt mỏng, lại cứng miệng nói: “Không đói!” Thế nhưng cái bụng của anh ta đã tố cáo chủ nhân. Tiếng rột rột vang lên khiến cho Nguyên Bảo đỏ mặt.

“À, anh Kỳ Anh có nấu cháo, bảo khi nào anh kêu đói thì cho ăn.” Lạc Lạc nhanh nhẩu nói. “Mà anh cũng đừng ghét anh ấy nha! Hôm đó anh ấy sơ cứu vết thương cho anh mà máu dính đầy người luôn á. Con nhà giàu mà nhớp nháp vậy không biết về nhà ăn nói ra sao nữa.”

Nguyên Bảo trầm ngâm: “Cậu ta là con nhà giàu... Vậy vì sao lại đến đây lo cho mấy đứa?”

“Nhờ chị Phương Nguyên đó anh. Chị ấy nhờ anh Kỳ Anh đến đây dạy học cho tụi em. Hai người đó hình như là một đôi á! Đẹp đôi dễ sợ luôn!” Lạc Lạc không kiêng kỵ gì nói hết. Con nhỏ này bị một cái tật duy nhất là lanh chanh, cứ biết cái gì là nói cái đó dù là người lạ hay người quen.

Quay lại với Kỳ Anh, cậu không mong lại gặp phải tình cảnh như khi cứu cái tên Nguyên Bảo kia chút nào. Nhớ lại hôm đó mà xem, nhếch nhác thê thảm không nở nhìn, phá hủy cả khí chất thanh lịch mà cậu mất công xây dựng. Cuối cùng lại là tự tìm thêm việc cho bản thân trong khi bản thân cậu không có chút thời gian rảnh rỗi nào.

Tóm lại là khi nhìn thấy người ta bị đuổi giết sắp chết đi chẳng nữa cũng không được động chân tay lao vào giúp. Vậy mà chẳng bao lâu sau, cậu lại tiếp tục làm trái với lời hứa của mình...

Khi cậu trở về nhà, Lâm Yên đang học bài đột nhiên vùng dậy chạy đến chỗ cậu. Lâm Kỳ Anh ngạc nhiên một chút. Hiếm khi con bé này chủ động tìm đến cậu. Không biết là có chuyện gì đây.

“Anh ơi, giúp em chút đi!” Con bé lắc lắc tay cậu.

“Có chuyện gì thế? Ai bắt nạt em hay là ai tranh giành danh hiệu cô gái xinh đẹp nhất với em?” Lâm Kỳ Anh có chút đau đầu dạy trán nói.

“Anh nghĩ em là người ham hư vinh đến vậy sao?” Lâm Yên phụng phịu. “Em muốn hỏi anh... hỏi anh về... về...” Con bé ngập ngừng.

“Về cái gì thì em nói nhanh đi chứ anh còn phải học bài đó.” Cậu lên tiếng hồi thúc.

“Làm sao để một người chú ý đến em vậy...?” Giọng con bé nhỏ dần nhỏ dần, đến nỗi suýt thì cậu không nghe thấy được nó nói cái gì.

“Khi nào thì có người dám không để ý đến em? Em xinh xắn dễ thương như vậy, thanh lịch nho nhã như vậy, học lại tốt như vậy chứ. Tên nào mà mắt còn cao hơn đầu vậy?” Kỳ Anh liên tục liệt kê ra làm cho con bé phồng mũi. Nhưng mà ngay sau đó, mặt nó lại xịu xuống.

“Người ta đẹp trai, học giỏi hơn em. Thậm chí người để ý người ta còn nhiều hơn người để ý em.” Lâm Yên rầu rầu mô tả sự hoàn hảo của cậu ta.

“Cảm nhận của cậu ta với em thế nào?” Cậu bắt đầu khảo sát.

“Em không biết nữa. Có thể là một cô gái học lực thua cậu ta, nổi tiếng thua cậu ta, thậm chí còn không nho nhã bằng cậu ta... Nói chung là không đáng để người ta chú ý đến.”

“Từ khi nào mà em tự ti như vậy? Anh không dạy em cách tự ti đúng chứ?” Kỳ Anh bắt đầu chê trách Lâm Yên, con bé này quá đánh giá cao người ta rồi. Nó vậy mà quên luôn cả kiêu ngạo của bản thân. ‘Xem ra có người có thể trị được tính cách kiêu ngạo của nó rồi đây.’

Sau đó, Lâm Kỳ Anh sắp đặt cho cô em gái lần đầu rung động cách tỏ ra khác biệt với những người khác để thu hút sự chú ý của anh chàng con nhà người ta kia. Bản thân cậu thì âm thầm theo dõi lớp học của Lâm Yên. Vừa mới nhìn vào, cậu đã xác định được người mà Lâm Yên thích.

Cậu ta nổi bật lên với khí chất ‘hạc giữa bầy gà’ với khuôn mặt điển trai, vóc dáng cơ thể hoàn hảo, thậm chí còn có chút hơn cậu nữa. Điều này làm cậu có chút bất đắc dĩ. Đúng là Trường Giang sống sau xô sóng trước. Như vậy thì làm sao cậu có thể trụ lại trong bảng hotboy bây giờ?

Vả lại, cậu nhìn Lâm Yên thật sự là làm cho cậu mất mặt giùm nó luôn. Phải giữ hình tượng vô tâm, thanh cao lạnh lùng chứ hả? Đối với người lạnh lùng thì mình nhất định phải lạnh lùng hơn. Với người học giỏi thì phải giỏi hơn. Với người xinh đẹp, thu hút thì càng phải thu hút hơn mới được. Đó cũng là lý do mà con bé mắt cao hơn đỉnh đầu đó thích thằng nhóc kia.

Mà bây giờ nhìn nó xem? Nhìn người ta mà chớp mắt lấy một cái cũng không chớp. ‘Vậy thì còn làm ăn gì nữa chứ! Nhìn xem! Người ta đến liếc nó một cái cũng lười luôn kìa. Con đường chinh phục trai của em còn xa vời lắm em gái ạ!’

Lâm Kỳ Anh thầm than trong lòng mà không để ý có một ánh mắt đã lia đến chỗ mình đang đứng và đã xem xét từ chân đến đầu của cậu. Thậm chí người ta còn nhếch môi cười nữa chứ. Ngay cả giác quan thứ 6 cũng không có tác dụng thì cậu còn làm học sinh thông minh nhất trường để làm gì?

Hằng ngày, cậu đến thăm nom chăm sóc người ‘thương binh’ kia. Nếu rảnh rỗi thì cậu sẽ dạy học cho đám trẻ luôn. Có khi Kỳ Anh và Phương Nguyên cùng kèm cặp cho đám trẻ luyện viết chữ hoặc làm bài tập. Cậu còn phải để ý tình hình của em gái, nhưng mà xem ra cơ hội của nó bé xiu như con kiến vậy. Về nhà thì cậu kèm em gái làm bài tập, bản thân cũng phải học đến khuya mới có thể đi ngủ.

Nhiều khi Lâm Kỳ Anh vô cùng hối hận tại sao mình lại cố gắng để trở thành kỳ tài của Tân Hoa. Cậu tự nhủ: ‘Biết vậy lúc đó mình học hành bình thường chút thì bây giờ đã không mệt mỏi mỗi ngày như thế này. Nhìn xem. Tương lai còn mù mịt hơn cả học sinh trung bình nữa. Nghi ngờ rằng mình chưa kịp tốt nghiệp cao trung thì đã đột quỵ vì học quá nhiều rồi!’

Nhưng mà đây cũng là một phần trong con đường để trả thù của cậu mà trước kia chính cậu đã chọn cho bản thân. Cậu đang vì tương lai nhìn một số người không được sống tốt mà cố gắng. Mà cố gắng đó nhất định phải có ý nghĩa, nếu một chút ý nghĩa cũng không đạt được thì cậu còn cố gắng để làm gì chứ?

(*) Mình để đây thôi nhé, chương này có lỗi cần sửa. Khi nào có mạng và mình thêm chi tiết xong rồi thì mình sẽ sửa lại chương cho mọi người.

11. Chương 11

Kì thi chuyển cấp đến gần, thế nhưng lại có học sinh chuyển trường đến. Nếu như chỉ đơn giản là chuyển trường thì cậu đã không nói gì. Vậy mà cậu ta vừa đến đã cướp ngay vị trí đầu bảng thủ khoa của cậu.

Nghe bảo có đáng giận không cơ chứ? Kỳ Anh chỉ sơ sẩy có một câu cuối thôi mà điểm lại thua tên ngoại lai mới đến kia. Làm cho Nhã Phương Nguyên còn chưa kịp hiểu gì thì bị đẩy xuống đứng ngang hàng với Kỳ Anh.

Thậm chí cô ấy còn gửi cho cậu một ánh mắt hăm dọa.

“Này, mình có cố ý đâu chứ hả? Rõ ràng mình là người sơ sẩy tuột phong độ cơ mà! Có trường thì cũng trường tên kia chứ! Mình rõ ràng vô tội!” Lâm Kỳ Anh hoang mang biện minh cho bản thân trước ‘tòa’.

“Hừ! Nếu cậu nghiêm chỉnh làm bài thì sẽ bị sai sao? Dù gì cũng là cậu có lỗi, mình oan không có hiệu lực!” Phương Nguyên vô cùng bạo lực nhéo tai cậu.

“Cậu không giống thực nữ gì cả!” Lâm Kỳ Anh bất mãn la lên.

“Thế cậu thì giống à?”

Trước câu hỏi ngược lại của Phương Nguyên, Kỳ Anh vô cùng uất ức mà bị khuất phục.

Nhưng mà theo cậu, tên mới đến kia có gì đó rất quen thuộc. Cậu ta tên là cái gì ấy nhỉ? À, là Hoàng Khánh. Cái tên ấy như đã nghe ở đâu rồi... Thế là cậu đi vào phòng của Hội học sinh để tìm kiếm hồ sơ.

Cầm lấy bộ hồ sơ có đề tên Hoàng Khánh, Lâm Kỳ Anh lật giở từng trang. Hoàng Khánh, gia đình khá giả, không có danh tiếng tại thành phố K. Trước kia định cư ở Anh. Học bạ của cậu ta đúng là đều ở Vương quốc Anh.

Tầm ảnh đính kèm trên học bạ làm Kỳ Anh thấy ngỡ ngàng. Gương mặt này có vài nét giống một gương mặt nào đó trong kí ức kiếp trước của cậu. Cậu nheo mắt phân tích từng chút trên gương mặt ấy.

Cái mũi cao cao. Lông mày dài quá đuôi mắt, chứng tỏ đó là người rất thông minh. Môi mỏng có chút hương vị đàn ông thành thực. Mà nghe nói là môi mỏng bạc tình nữa cơ đấy. Đôi mắt dài hẹp hẹp như mắt của loài sói tuyết phương Bắc.

Này có chút gợi cho Kỳ Anh nhớ đến một người trong quá khứ. Nhưng mà tấm ảnh này lại lộ ra hơi thở của người trưởng thành, từng trải sự đời hơn là một con người cùng tuổi với cậu.

Lâm Kỳ Anh vừa định gấp tập hồ sơ lại thì cái tên của cậu ta chợt nảy lên trong đầu cậu: Hoàng Khánh.

Hoàng Khánh kiếp trước là con trai của gia tộc lớn họ Hoàng. Mà cái nhà họ Hoàng này rất bí ẩn trong giới thương nhân. Nghe đâu họ còn có mặt trong hắc đạo nữa. Ngoài ra, họ Hoàng rất giàu có, hoàn toàn không phải chỉ là một gia đình khá giả, không có danh tiếng gì. Ngược lại còn vô cùng nổi tiếng.

Mà theo trí nhớ, Hoàng Khánh trước kia chuyển về thành phố K từ đầu năm cậu học sơ trung. Cậu ta trước kia vô cùng ham chơi, thường xuyên chọc ghẹo Lâm Anh. Nhưng mà mỗi khi cô bị bắt nạt thì người đầu tiên đứng ra giúp đỡ cô chính là cậu ta.

Cậu ta không hề để ý thân phận con riêng của Lâm Anh mà chơi cùng cô, nói chuyện và đùa giỡn với cô.

Vì gia thế nhà Hoàng Khánh rất lớn nên Lâm Yên đã tìm cách tiếp cận cậu ta. Không biết cô ta nói gì mà Hoàng Khánh chịu cùng cô ta hẹn hò. Từ đó, Lâm Anh và Hoàng Khánh không còn nói chuyện với nhau nữa. Cô ở trong Lâm gia đã học được cách tránh xa những thứ gì thuộc sở hữu của Lâm Yên.

Sau đó, cuối sơ trung, cậu ta chuyển đi. Lâm Anh không còn nghe được tin tức gì của cậu ta nữa. Sau đó nữa, Lâm Anh quên mất đi bóng hình của một cậu bé mà cô đã từng thích. Lý do là bởi cô quen biết một người khác – Huyền Phong. Mà ở kiếp này, việc đó lại lặp lại theo đúng quy luật...

Mùa hè cuối năm lớp 9, Lâm Kỳ Anh ‘lần đầu’ gặp Đồng Huyền Phong.

Lúc đó, cậu đang giúp cho Hội học sinh giải quyết vấn đề xét tuyển học sinh lớp 1. Lớp 1 thì không cần phân ra làm 3 khối bởi vì chúng vốn chưa có trình độ nào để mà xét khối cả. Vì thế, chỉ cần chọn ra những gia đình có khả năng chi trả học phí rồi chia lớp cho chúng mà thôi.

Nhưng mà công việc này bao năm qua đã dồn cho Hội học sinh, Ban giám hiệu từ chối làm công việc này. Ai bảo Tân Hoa có Hội học sinh làm chi, không để chúng làm vậy thì lập ra làm gì nữa.

Vì thế mà Lâm Kỳ Anh vô cùng bị thấm bị đồng giấy tờ dày vò đến mệt không còn gì để nói. Cũng vì thế mà lại phải đụng mặt người mà cậu không muốn gặp nhất kia. Anh ta vốn là cựu học sinh của Tân Hoa, một thời nổi tiếng đẹp trai, giỏi thể thao lại học siêu giỏi. Trước kia cũng từng là biểu tượng cho Tân Hoa.

Mùa hè này bạn học cũ của anh ta rủ nhau về thăm trường. Vốn có nhiều người đi làm xa, lại có nhiều người ở lại quê hương là thành phố K cho nên cũng muốn đến nhìn một chút ngôi trường đã phát triển thành cái dạng gì. Đồng thời muốn cùng nhau ôn lại chút kỉ niệm cũ của quãng thời gian thanh xuân.

Lâm Kỳ Anh vừa đi vừa lật giở đồng giấy tờ nên ‘không may’ đụng phải Huyền Phong đang đứng ngăn người ngắm ngôi trường xinh đẹp trong kí ức.

Huyền Phong không hiểu vì sao mình lại đứng nơi ấy ngay người nữa. Cứ như là có điều gì đó thôi thúc anh phải đứng đây ngắm khung cảnh ngôi trường vậy. Khung cảnh này dường như rất quen thuộc trong ký ức của anh. Nhưng mà dường như vẫn thiếu gì đó...

Khi mà Huyền Phong đang mải mê trong dòng suy nghĩ thì một lực đẩy không hề nhỏ đụng vào lưng anh, làm cho anh mất thăng bằng. Vì bất ngờ nên phản xạ của anh không kịp giúp anh đứng vững mà chỉ làm cho cú ngã của anh giảm bớt đi chập vạt. Nhưng mà đồng giấy tờ nào đó lại chất thêm gánh nặng lên cả người Huyền Phong.

“Xin lỗi anh! Anh không sao chứ? Là tại tôi không chú ý! Xin lỗi anh nhiều!” Lâm Kỳ Anh vội vàng ngồi xuống nhặt giấy tờ trên người anh ta. Giọng nói áy náy của cậu làm cho anh ta bình tĩnh.

“À, tôi không sao.” Huyền Phong đứng dậy, phủi phủi bụi trên quần áo của mình.

Thấy Lâm Kỳ Anh đã xin lỗi, còn đang loay hoay nhặt tài liệu, anh ta cũng không trách cậu mà còn cúi người xuống nhặt giúp.

“Cảm ơn anh nhiều! Tôi đi trước nhé!” Lâm Kỳ Anh nói lời cảm ơn xong thì quay đầu đi thẳng.

Huyền Phong có vẻ ngoài đẹp mã, cho nên anh ta cũng vô cùng quen thuộc với kiểu gây sự chú ý này. Nhưng mà, đối với cậu thiếu niên này thì lại khác hẳn. Anh ta không có cảm giác chán ghét như với những cô gái kia.

Nhìn bóng lưng Lâm Kỳ Anh rời đi, trong lòng Huyền Phong có một chút cảm giác bất đắc dĩ. Đường như bóng lưng này cũng rất quen thuộc với anh. Trong đầu anh mang máng nghĩ đến một bóng lưng lẻ loi, cô đơn đi theo bước chân của cảnh sát lên xe. Hình bóng ấy làm anh ta cảm thấy trong lòng xót xa như xát muối. Nhưng bóng lưng này lại khác, tuy có chút giống nhưng lại vui tươi có sức sống hơn nhiều.

Huyền Phong không biết tại sao mình lại liên tưởng đến bóng lưng ấy, cũng không biết bóng lưng ấy là của ai. Vì thế anh ta không để ý đến nữa, nhưng mà nó cứ vờn quanh trong đầu óc anh ta.

Lâm Kỳ Anh bước vào phòng của Hội học sinh, trên môi vẫn thường trực một nụ cười như thường lệ.

(*) Đạo này mình lười viết lắm nên lâu lâu mới có chương mới nhé. Sr mọi người nhiều

12. Chương 12

Vừa bước vào phòng Hội, Lâm Kỳ Anh hơi ngừng bước, nở một nụ cười chuyên nghiệp rồi gật nhẹ đầu chào hỏi vị khách bất ngờ. Kỳ Anh thông dong bước đến bàn Hội trưởng, đặt xấp hồ sơ xuống.

Mộ Ngôn – Hội trưởng Hội học sinh ngao ngán lắc đầu, phẩy tay, nháy mắt với cậu. Lâm Kỳ Anh cười hiền, mặc cho Mộ Ngôn (lớp 12A1, sắp tốt nghiệp) đã nháy đến mắt sắp rút gân.

“Hội trưởng, anh nháy mắt với tôi làm gì chứ? Mặc dù tôi biết là tôi rất đẹp trai, cũng giỏi giang nữa nhưng mà anh cũng không cần quỵến rũ tôi đâu. Tôi sẽ ngại ngùng đó.” Lâm Kỳ Anh ra vẻ e thẹn làm cho ai kia mắc ói.

Mộ Ngôn phóng cây thước cái vèo, nhưng mà Kỳ Anh rất dễ dàng đã bắt được.

Anh ta nghiêng răng nói: “Cái đồ tự luyện nhà cậu thôi ngay cho tôi! Thật là buồn nôn! Đem cái đồng này vứt đi đi! Vứt sang bàn của A Nghi ấy!”

A Nghi – Tổng Mẫn Nghi là Phó hội trưởng Hội học sinh, cũng là học sinh lớp 12A1 như vị Hội trưởng ‘đáng mến’ kia.

Nếu như Mộ Ngôn là một chàng trai đầy sức sống, tính tình phóng khoáng lại có phần cẩu thả thì Tổng Mẫn Nghi chính là người bù trừ với anh ta. Cô là một cô gái rất quy tắc lại có phần cứng nhắc, tính tình trầm lặng, yên tĩnh và vô cùng cẩn thận tỉ mỉ.

Mà không cần ai nói thì cả trường cũng đều biết việc Mộ Ngôn đang theo đuổi Mẫn Nghi.

Nhưng mà Lâm Kỳ Anh tự hỏi, theo đuổi chính là chất một núi công việc của mình cho người ta làm sao? Cách theo đuổi cũng quá lạ lùng rồi.

Tuy nhiên, Lâm Kỳ Anh chỉ cười cười rồi cũng đem tập giấy ấy qua bàn bên cạnh. Cậu đã quen với cách làm việc của Hội trưởng lắm rồi. Xong xuôi, cậu cầm ấm trà đi pha cho vị khách đang ngồi yên tĩnh trên sofa.

Cho đến khi Kỳ Anh trở lại, phó hội trưởng đang nổi giận đùng đùng vứt hồ sơ qua bàn của Hội trưởng. Cho dù cô ấy có trầm tính lặng đến đâu thì vẫn bị Mộ Ngôn chọc cho nổi bão như thường. Ai mà chẳng nổi bão khi đối diện với cái vẻ mặt lười biếng bậc nhất của Hội trưởng cơ chứ?

Thực chất Mộ Ngôn là người đầu tiên có thể khiến cho Tổng Mẫn Nghi tức giận như vậy. Mà khi cô ấy đang tức giận, nếu muốn bảo toàn cái mạng nhỏ thì tốt nhất là đừng nên chọc cô ấy thêm. Nếu không thì tan xác là cái chắc!

Nhưng mà trong phòng đang có khách đấy. Sao lại có thể mất hình tượng như thế chứ? Hai người này có khi nào chọn đúng thời điểm để chọc nhau không vậy?

Cũng vì họ không ngừng gây sự với nhau ở tất cả mọi nơi nên Lâm Kỳ Anh vốn đã sớm nhìn quen mắt, chẳng có chút bận tâm nào. Nào giờ họ cũng đâu còn hình tượng đâu mà mất nữa chứ!

Lâm Kỳ Anh trực tiếp bỏ qua hai người kia, đi đến rót trà cho Hoàng Khánh. “Hội trưởng, anh không đi tiếp khách sao?” Kỳ Anh hỏi một câu mà câu trả lời đã được biết ngay từ đầu.

“Không thấy tôi đang bận sao? Việc tiếp khách đáng nhẽ ra là nhiệm vụ của một thư ký như cậu mới đúng!” Mộ Ngôn đang làm vẻ mặt đáng thương cầu tình Mẫn Nghi, nghe thấy câu hỏi ấy liền quay đầu lại trả lời với giọng điệu bực bội.

Đúng là cá lớn nuốt cá bé mà!

Lâm Kỳ Anh thản nhiên ngồi xuống đối diện với Hoàng Khánh, lên tiếng: “Chào cậu, có vẻ như chúng ta cùng tuổi nhỉ? Rất vui được gặp cậu, tôi là Lâm Kỳ Anh, thư ký của Hội học sinh.”

“Xin chào, tôi là Hoàng Khánh, học sinh chuyển trường từ Anh quốc.” Cậu ta lễ độ đáp lời.

“Chà, chuyện mới vừa nãy đã khiến cậu chê cười rồi nhỉ? Nhưng mà không biết hôm nay cậu đến đây có việc gì không?” Kỳ Anh bắt đầu câu chuyện một cách nhẹ nhàng. Tuy nhiên, cái việc mà cậu ta đề cập đến lại khiến cậu phải suy nghĩ.

“Tôi muốn đăng ký tham gia vào cuộc bầu chọn chức vụ cho Hội học sinh. Mong cậu giúp đỡ.” Hoàng Khánh cũng không ngại nói thẳng.

Lâm Kỳ Anh hơi ngưng mi một chút. Không ai rảnh rỗi đến mức mà vừa mới chuyển trường đến đã muốn tham gia vào công việc của Hội học sinh cả. Trừ khi cậu ta có kinh nghiệm và tự tin vào khả năng của bản thân. Cũng có thể là vì việc này có ích lợi gì đó đối với cậu ta và cậu ta đã tìm hiểu kỹ càng về việc này.

Ích lợi? Tất nhiên là có rồi. Nếu không thì cậu cũng chẳng cần phải tự tìm thêm việc cho mình như thế này. Chỉ làm thư ký thôi cũng mệt chết người rồi chứ nói gì đến làm Hội trưởng. Mà nếu như đã không có ích lợi thì dù là thư ký chạy vặt nhẹ nhàng, cậu cũng không thèm làm.

Thời gian của cậu dạo này không có chút nào dư ra, ngay cả ngủ trưa một giấc ngắn cũng không có thời gian ấy chứ. Chăm sóc tên Nguyên Bảo kia, học hành, dạy cho đám trẻ, kèm em gái,... Bao nhiêu việc dồn hết vào người khiến cậu chẳng còn sức đâu mà nghĩ đến công việc khác nữa. Thậm chí kế hoạch của cậu còn chưa có bước tiến mới nữa.

Lâm Kỳ Anh tháo mắt kính ra ngồi lau chùi tỉ mỉ. Chỉ có vài người biết đây là thói quen mỗi khi cậu chuyên tâm suy nghĩ một chuyện gì đó. Nhưng mà tên kia dường như có học hoặc nghiên cứu sơ qua tâm lý học hay sao đó mà biết đó là hành động theo thói quen của cậu.

Cậu ta nhìn Kỳ Anh, chậm rãi nói: “Đây là thói quen khi gặp chuyện gì đó khó giải quyết của cậu sao?”

Lâm Kỳ Anh chậm rãi nâng gương mặt lên: “Đúng vậy, dù sao cũng đúng là việc cần suy nghĩ. Thông thường thì không ai muốn đi làm chức vụ vừa mệt người vừa tốn thời gian lại không có ích này. Tôi muốn biết vì sao cậu lại muốn nó.”

Lâm Kỳ Anh nói xong mới có cảm giác mình lỡ miệng nói ra suy nghĩ trong lòng. Kỳ thực khi nói điều gì thì cậu cũng suy nghĩ kỹ rồi mới cất lời. Chẳng biết sao lại có thể không chút cố kỵ mà nói ra như vậy. Có lẽ là tại vì cậu ta có đôi mắt như nhìn thấu lòng người?

“À! Tôi ấy à? Vậy tại sao cậu không tự hỏi bản thân cậu vì sao muốn chức vụ đó?”

Câu trả lời của Hoàng Khánh làm cho cậu mất chút định lực để giữ lại bình tĩnh.

‘Cậu ta biết mình muốn làm gì sao? Hay đơn giản là vì muốn nói đùa thôi?’ Đầu cậu nhanh chóng lướt qua hai câu hỏi này, vẻ mặt vẫn giữ bình tĩnh. Chẳng qua là đôi mắt Hoàng Khánh quá sắc bén làm cho cậu có chút khó khăn để duy trì vẻ mặt kia.

Bây giờ, cậu muốn biết là vì sao kiếp trước của cậu ta với kiếp này lại khác xa nhau như vậy. Ngay cả tính cách cũng không giống với trước kia nữa. Dù cho là cậu trùng sinh thì cậu cũng chưa hề có chút ảnh hưởng nào đến hắn ta. Không thể có kiểu chỉ cần trùng sinh thì dù sự việc không liên quan cũng thay đổi được. Ngay cả việc con suối nước nóng kia được phát hiện thì vẫn giữ nguyên cơ mà...

“Này, cậu suy nghĩ gì nữa thế? Tôi có chút tò mò đó. Có nhiều việc cần làm với chức vụ đó đến vậy sao? Tôi lại nghĩ tham gia cho vui thôi cơ đấy.” Hoàng Khánh đột nhiên mở miệng cuốn đứt phăng đi dòng suy luận của Kỳ Anh.

“Đúng là tôi suy nghĩ hơi sâu xa thật. Từ việc đó mà tôi nghĩ đi đủ việc khác nhau cho nên hơi thất thần. Cậu chờ chút để tôi đi lấy bản danh sách đăng ký.” Lâm Kỳ Anh đứng dậy, chậm chậm đi đến chiếc tủ kính, lấy bản danh sách ra.

Sau khi ghi chép thông tin của Hoàng Khánh xong, cậu lại cất đi. Trong bản danh sách chỉ có ba cái tên. Lâm Kỳ Anh, Nhã Phương Nguyên và Hoàng Khánh.

Lâm Kỳ Anh thu dọn giấy từ một chút rồi cầm lấy ba lô, khoác lên để đi về.

“Hoàng Khánh, cậu nếu chưa muốn về thì có thể ở lại từ từ ngồi chơi. Hội trưởng, Phó hội trưởng, em về nhé.”

“Ừ, về cẩn thận.” Mẫn Nghi nhẹ giọng dặn dò.

“Về nhanh đi! Cậu ở đây làm bóng đèn thật sự là chói mắt!” Mộ Ngôn xua đuổi không chần chừ, quả là không có chút tình người nào mà!

Hoàng Khánh đột ngột đứng dậy: “Không có việc gì nữa thì tôi cũng về vậy. Chào hai người.” Rồi cậu ta khoác vai Kỳ Anh cùng ra khỏi căn phòng ấy.

13. Chương 13

“Chúng ta không thân đến mức khoát tay như vậy. Xin cảm ơn.” Lâm Kỳ Anh lịch sự nhắc nhở cậu ta.

“À, tôi nghĩ sau này chúng ta sẽ chung lớp nên muốn tặng thêm hảo cảm mà thôi. Năm sau nhờ cậu giúp đỡ.” Cậu ta mỉm cười nói.

“Này, cậu không thấy nụ cười ấy của cậu không làm tăng thêm hảo cảm mà chỉ làm cậu trông lưu manh hơn sao?” Lâm Kỳ Anh đen mặt nói thầm trong lòng.

Vốn Kỳ Anh còn chưa định đi về nhưng thật sự mà nói thì đối diện với người như Hoàng Khánh kiếp này thật quá nguy hiểm và đau tim với cậu.

Mà nữa, năm sau cậu ta làm lớp trưởng, cậu ta không biết hay sao mà còn nhờ cậu giúp đỡ? Một người tự tin mình có khả năng làm Hội trưởng thì còn cần phải được giúp đỡ với công việc của cái chức lớp trưởng nho nhỏ sao? Lại có kẻ cố tình gạ người nữa rồi.

Hết chuyện của Hoàng Khánh, vừa ra khỏi phòng, cậu đã bắt gặp ánh mắt của Huyền Phong. Anh ta đang nhìn về hướng của phòng Hội học sinh.

Lâm Kỳ Anh lại cảm thấy sầu bi. Đạo này cậu toàn gặp phải những thành phần xã hội khiến người ta phải e sợ là thế nào?

Đồng Huyền Phong đang đứng dưới gốc cây ngô đồng sau dãy phòng của khối B. Nơi đó, trước kia là một nơi rất đặc biệt với Lâm Anh.

Giống như là mới chỉ mấy năm trước, giống như mới hôm qua, lại không khác gì chỉ là một giấc mơ không thực.

Không thực ở chỗ, dù cho cả cuộc đời mới mười mấy năm của cậu cũng chưa hề gặp cảnh đó, nhưng mà cứ nhìn về phương hướng đó lại đủ để cho một mảnh ký ức giống như thật hiện hữu trước mắt cậu.

Ngày ấy, tháng ấy, năm ấy. Buổi chiều hôm ấy, một lời tỏ tình, một cái hôn nhẹ, một tình cảm được đáp trả... Tất cả chúng lại trở thành thứ khiến cho Lâm Anh mất đi niềm tin và ý nghĩa cuộc sống của cô sau này.

Vì sao ngày đó cô không bỏ đi ý nghĩ tỏ tình trong đầu mà hẹn anh ta đến đó nói lời yêu thương? Vì sao cô không nghĩ đến anh ta là tình anh của xã hội, không thể bị cánh tay của cô níu kéo con đường thực thi nghĩa vụ của anh ta? Vì sao cô không thoát khỏi giấc mơ được hạnh phúc với người như anh ta? Vì sao?

Bây giờ hỏi lý do thì còn kịp sao? Nói gì cũng đã muộn rồi. Dù cho có là lý do gì thì cô đã chết đi trong đau đớn một lần rồi. Không có gì để cứu vãn và níu kéo quá khứ được.

Mà có khi Lâm Kỳ Anh nghĩ nên chân thành cảm ơn anh ta. Bởi vì cũng nhờ anh ta và Lâm Yên kiếp trước mà cậu mới có được kiếp này, sống suôn sẻ như vậy. Cậu còn nhờ đó mà không phạm phải cùng một sai lầm lần thứ hai.

Có đôi khi cậu nghĩ, lý do cậu trùng sinh trở lại là gì?

Để trả thù sao? Ông trời không có mắt và có lòng tốt như vậy đâu. Nếu không thì vì sao phải khiến cho Lâm Anh sống một cuộc sống đau khổ như vậy?

Vì kiếp trước ông trời có lỗi với Lâm Anh nên mới cho cô sống lại và bù đắp cho một cuộc sống suôn sẻ sao? Nói vậy thì cũng nên cảm ơn ông trời rồi. Ông trời còn biết là mình đã sai cơ đấy.

Nhưng mà còn người khác thì sao? Chẳng lẽ ông cũng trả lại với họ như vậy? Vậy trên thế giới này đã chẳng còn người phải sống đau khổ nữa rồi.

Lâm Kỳ Anh cuối cùng thoát ra khỏi dòng suy nghĩ hỗn tạp của mình. Cậu nhếch môi cười với anh ta rồi xoay người quay đi. ‘Sau khi tôi trả thù xong, dù có kiếp sau nữa hay không thì tôi cũng không muốn phải gặp lại anh.’

Lâm Kỳ Anh im lặng cùng Hoàng Khánh bước từng bước rời xa cái nơi cậu hận nhất trong ngôi trường này. Cậu hận nó, nhưng lại không được phép làm gì. Vì nơi đó không phải chỉ cậu mới đến được. Rất nhiều cặp đôi yêu nhau cũng thường ra chôn ăy hẹn hò.

Hai người cùng nhau đi ra cổng trường, Hoàng Khánh lấy một chiếc mô tô rồi leo lên, đội mũ bảo hiểm. Lâm Kỳ Anh chỉ đi bộ ra bến xe buýt. Chiếc xe của Hoàng Khánh đi chậm theo cậu.

“Sao cậu lại đi theo tôi?” Lâm Kỳ Anh chẳng buồn quay lại mà hỏi.

“Vậy tại sao tâm trạng cậu không tốt?” Hoàng Khánh đặt câu hỏi ngược lại.

“Cậu đang quan tâm tôi đấy à? Thật tiếc vì đây là vấn đề riêng tư cá nhân. Tôi không thể nói với cậu được.” Lâm Kỳ Anh thở dài. Tâm trạng cậu vẫn chẳng khác nào con gái, động một chút là tuột dốc không phanh.

Dù cho bên ngoài có hết như nam sinh thì thế nào? Tâm trạng vẫn yếu mềm như vậy. Vì thế, Lâm Kỳ Anh cũng rất ghét bản thân.

“Cậu là con nhà giàu, tại sao lại không đi xe ô tô mà lại đi xe buýt? Cậu cũng có thể lên xe tôi, tôi sẽ chở cậu về.” Hoàng Khánh hỏi thăm cậu.

“Không cần, tôi có chút việc cần làm trước khi về nhà. Cảm ơn thành ý của cậu.” Lâm Kỳ Anh bước lên xe buýt.

Cậu lại ghé siêu thị mua thức ăn cho bọn trẻ rồi đến ngôi nhà nhỏ bé kia. Nguyên Bảo sau hai tháng nằm dưỡng bệnh đã hồi phục khá, chẳng bao lâu sau đã có thể quay lại cuộc sống hắc đạo của mình. Thế nhưng mà anh ta lại cứ ở ì ra đấy, ăn không tính tiền, uống không trả phí.

“Này anh bạn hắc đạo. Anh đến từ đâu thì làm ơn trở về đó đi. Anh cũng đã khỏe rồi, ở lại đây sau này tôi lo liên lụy đám trẻ.” Lâm Kỳ Anh vừa xào nấu vừa nói.

“Cậu đang đuổi một người có vết thương trên người đi đấy à? Sao cậu không có lương tâm gì hết vậy?” Nguyên Bảo nằm một chỗ ăn chơi hưởng thụ và cần nhàn.

“Cứu anh là tôi đã dùng toàn bộ lương tâm rồi đấy. Anh ăn ở miễn phí như thế này còn sung sướng hơn cả ở khách sạn nữa. Anh là người trong hắc đạo thì cũng phải biết việc ăn phải trả tiền chứ?” Lâm Kỳ Anh trách mắng anh ta.

“Tôi tất nhiên biết việc đó! Tôi sẽ bảo vệ đám trẻ. Vậy đã được chưa?” Nguyên Bảo xị mặt ra cãi lại.

“Anh muốn kéo lũ trẻ vào giới hắc đạo sao? Anh nghĩ anh có thể quan tâm và bảo vệ chúng nó 24/24 sao?” Lâm Kỳ Anh hôm nay tâm trạng không tốt nên thật sự nổi điên lên.

Nhưng mà rất nhanh sau đó cậu đã lấy lại được bình tĩnh. “Xin lỗi vì đã to tiếng với anh. Hôm nay tâm trạng tôi hơi tệ, dễ nổi cơn bạo ngược lên. Anh có thể ăn với đám trẻ được không? Bây giờ tôi muốn về nhà.”

“..Ừ..”

Lâm Kỳ Anh xách theo chiếc ba lô đi ra khỏi căn nhà cũ nát. Cậu thơ thẩn đi trong một mê mải. Tâm trạng xuống dốc rồi thật khó có thể kéo lên lại.

Một buổi chiều tà vội vã với người qua đường nhưng lại chậm chạp trôi qua với Kỳ Anh. Cậu đi thơ thẩn cho đến khi bắt gặp một quán xăm nhỏ ở nơi ngoại ô này. Cậu từng nghĩ một ngày nào đó sẽ đi xăm thử một lần xem sao.

Xăm thì sẽ đau, nhưng khi xăm xong mới có thể thấy được thành quả chịu đau đớn của mình. Cũng không khác cuộc đời cậu là mấy. Vì thế cậu quyết định bước vào trong.

“Chào cậu nhóc. Đến xăm sao? Hay là đến nhằm nơi rồi?” Chủ quán mở lời chào cậu.

Chủ quán là một ông chú hơn bốn mươi tuổi, độ tuổi thành thực như vậy chắc hẳn làm người xăm hình cũng có chút tiếng tăm. Gương mặt ấy hòa nhã và dễ gần làm cho cậu thấy thân thiết kỳ lạ. Trên cơ thể ông chú là những hình xăm lớn tinh xảo nhưng cũng không kém phần đáng sợ.

“Cháu muốn xăm một chút xem sao?” Kỳ Anh nở nụ cười.

“Này, xăm chơi à? Không dễ xóa đâu đấy. Nghĩ cho kỹ vào chứ ở tuổi như cu cậu có không ít người thích chơi trội thể hiện mình đâu.” Ông chú hiền lành giảng giải. Thật sự là có không ít cậu nhóc choai choai thể này thích thể hiện đẳng cấp như vậy.

“Cháu không hối hận đâu. Dù gì cháu cũng chịu qua đau đớn nhiều rồi.” Kỳ Anh vẫn cười nhẹ.

Ông chủ quán kinh ngạc. Tuổi trẻ thế này đã có thể chững chạc như vậy rồi. Nhìn từ đầu đến chân thì vẫn chỉ là một cậu nhóc chưa hiểu sự đời. Nhìn qua làn da trắng trẻo mà xem, có chút nào giống người từng trải mà có thể có loại khí chất độc đáo như vậy chứ?

“Thế cậu nhóc muốn xăm hình gì nào?” Ông chủ cũng không khuyên nhủ nữa, người ta xem ra đã nghĩ chắc chắn rồi.

“Cháu muốn...”

14. Chương 14

“Một chiếc lá.”

Chiếc lá... Đó không phải là kiểu hình người ta thường muốn xăm. Chỉ bởi vì nó quá đơn giản, nó cũng không có nhiều ý nghĩa, không có cảm giác của sức mạnh. Con người theo đuổi ý nghĩ của mình và thể hiện nó qua hình ảnh mà họ muốn xăm lên cơ thể. Có thể là tình yêu, có thể là sức mạnh, cũng có thể chỉ là vì bản thân mình sẽ trở nên có ‘khí chất’ hơn...

Thế nhưng ông chủ chưa gặp qua người nào hướng về sự đơn giản, thuần túy vì sở thích như vậy. Thứ gì nó cũng có ý nghĩa của riêng nó, tùy vào cách mà người ta cảm nhận nó.

Ông đột nhiên cười phá lên: “Cậu nhóc, ta bắt đầu thích cậu rồi đấy!”

Một chiếc lá... xây dựng nên một tình cảm giống người thân giữa cậu và một ông chú quán xắm hình.

Xăm thật sự là đau. Nhưng chẳng là gì so với cảm giác bị phản bội và bị giết chết bởi người mà mình đã từng tin tưởng. Sau khi xăm xong thì không được phép để nước dây vào chỗ đó trong vòng một tuần.

Lâm Kỳ Anh mỉm cười, gần như là chỉ có sự đau đớn mới nhắc nhở được cậu rằng cậu đang sống chứ không phải mộng.

“Cháu sẽ đến chơi với chú thường xuyên. Cháu cũng thích tính cách của chú đấy. Tạm biệt chú.” Lâm Kỳ Anh vẫy tay chào rồi trở về ngôi nhà to lớn kia.

Công việc của Kỳ Anh ở Hội học sinh cũng đã xong xuôi rồi. Tên Nguyên Bảo kia đã có thể tự mình làm việc vặt. Vì thế cậu quyết định tuần sau sẽ về quê ngoại thăm bà và mẹ.

Trước tiên thì cậu báo với lão cha của mình, ông ta cũng không có ý kiến gì. Dù gì thì cậu cũng ở Lâm gia mà hiếm khi về thăm nhà. Mùa hè cũng đến rồi, ở thành phố mùa hè rất nóng, không bằng về quê chơi, hưởng thụ không khí trong lành.

Sau đó cậu đến chỗ đám trẻ để thông báo cho chúng và tên giang hồ kia.

“Oa, vậy không có người nấu cơm cho em ăn nữa rồi!” Lạc Lạc la lên.

“Nguyên Bảo, anh khỏe rồi thì rời khỏi bọn trẻ đi. Anh có ở lại thì cũng không có ai chăm sóc cho anh đâu. Bây giờ bên hắc đạo vẫn đang lộn xộn vì nghĩ anh đã chết đấy. Không phải anh còn đàn em sao? Trở về đi.” Lâm Kỳ Anh nhắc nhở anh ta.

“Được rồi, tôi cũng không định ở đây ăn ở bần hàn với đám nhóc này đâu.” Anh ta hừ một tiếng bày tỏ bất mãn với việc cậu năm lần bảy lượt đuổi người.

“Anh lượn ngay đi! Có ai ăn nhờ ở đậu mà vô ơn như anh không hả?” Lâm Kỳ Anh nổi giận đuổi đánh anh ta.

Nguyên Bảo khập khiễng chạy trốn. Cuối cùng không chạy nổi nữa mới dừng chân thở hổn hển. “Cậu là đồ thất đức, tôi là người bệnh đó. Không phải cậu nói muốn làm bác sĩ sao? Ăn ở thất đức đến vậy.”

Lâm Kỳ Anh đen mặt: “Tôi làm bác sĩ thì có liên quan gì đến anh thế hả?”

Cậu đứng là có ý định đó, bởi vì cậu có chút hứng thú đối với ngành nghề nắm quyền sinh sát trong tay này. Tuy nhiên, cậu cần hoàn thành kế hoạch của bản thân trước khi cho phép bản thân theo đuổi cái ngành nghề vô cùng mệt mỏi ấy.

“Tôi còn định khi bị thương có thể nhờ cậu cứu chữa cho tôi...” Nguyên Bảo gãi đầu.

“Anh coi tôi là bác sĩ của xã hội đen à? Mấy nghề bác sĩ chui đó còn lâu tôi mới làm nhé!” Kỳ Anh bực bội, cậu muốn đi kiếm tiền chứ không phải muốn vào tù đâu. “Thôi, tôi đi đây chứ ở đây thêm chút nữa chắc tôi bực bội mà đột quỵ luôn quá.”

Lâm Kỳ Anh xách chiếc ba lô lên và đi khỏi khu nhà ổ chuột. Cậu muốn bắt xe khách chạy về quê chứ không muốn đi ô tô của Lâm gia mà về quê chút nào. Về bất ngờ thì đám kia mới không thể bu vào đòi quà của cậu được.

——Quê ngoại——

“Bà ngoại ơi, mẹ ơi! Con về rồi đây!” Cậu đặt ba lô xuống chiếc bàn đá nhỏ trong vườn, lên tiếng gọi hai người.

Trước khi về đến nhà, cậu gặp rất nhiều người quen, chào hỏi họ cũng mất kha khá thời gian của cậu. Lại còn đám nhóc kia, vừa nghe tin cậu về đã tụ tập lại không thiếu đứa nào.

Thế là một buổi ‘hàn huyên’ bắt đầu. Chủ yếu là chúng kể chuyện, còn cậu thì ngồi nghe. Sau đó tất nhiên là quà cáp rồi. Cái đám này đòi hỏi cũng đều là những thứ mới lạ, khiến cậu tốn không ít tiền mua cho bọn chúng.

Trở lại với thực tại, sau khi đã bị bóc lột trắng trợn, cậu thê thảm vì đói và khát mà lê lét về căn nhà nhỏ của mình. Mẹ cậu và bà ngoại đang nấu cơm chờ cậu về thì nghe tiếng cậu gọi. Hai người vội vàng chạy ra đón cậu vào nhà.

“Ôi, cháu trai tôi cuối cùng đã về rồi đấy à! Con gái, nhìn thằng bé mà xem! Thật là trắng trẻo đẹp trai.” Bà ngoại cậu cảm thán.

Mẹ cậu gật đầu đồng tình: “Anh nhi đã trở thành một chàng trai rồi. Ở nhà họ con có sống tốt không? Được ăn uống đầy đủ chứ? Không bị họ ăn hiếp chỗ nào chứ hả?” Nhan Trúc lật cậu qua lại vài lần xem xét. “Con gầy đi rồi.”

“Đến tuổi dậy thì thì phải gầy đi thôi, mẹ và bà đừng nghĩ nhiều. Con sống rất tốt, học rất giỏi nữa. Mấy năm qua, con vẫn luôn dẫn đầu ở trường học.” Cậu an ủi.

“Con trai mẹ giỏi quá!” Nhan Trúc lau nước mắt hạnh phúc.

Mẹ cậu vẫn như xưa, thật dễ xúc động. Nhưng mà bà cũng rất mạnh mẽ. Không có lão cha lo cho vẫn cố sinh cậu ra bằng được. Tuy sau đó mẹ cậu không chăm sóc cho cậu bao nhiêu nhưng mà cậu rất thương bà. Chỉ sợ không có mấy ai dùng cảm giống như mẹ cậu.

Cuối cùng buổi gặp lại đầy cảm động đã bị phá vỡ bởi mùi thức ăn cháy. Bà ngoại cậu hốt hoảng chạy vào trong nhà tắt bếp. Buổi trưa đó, có một đĩa cá bị cháy một bên. Nhưng mà tất cả mọi người đều tự động xem như không nhìn thấy, bữa ăn cứ thế trôi qua vui vẻ.

Cậu ăn nghỉ ở nhà thoải mái hơn cả mong đợi. Buổi sáng thức dậy thì đi tập thể dục, về nhà đã có thức ăn sáng chờ sẵn. Ăn xong thì Lý Minh Trạch đến rủ rê cậu đi chơi.

Lâu rồi không gặp hắn ta. Hắn ta đã trở nên cao to hơn trước rất nhiều. Da lại càng đen hơn trước nữa.

“Lâu quá rồi không gặp người anh em.” Cậu ta vỗ vai cậu một cái thật mạnh đến mức cậu nghĩ rằng vai của cậu sắp gãy ra. “Cậu trông trắng lên, hệt như người thành phố rồi đấy nhỉ? Lại còn vừa thấp vừa yếu nữa.”

“Tôi thấp lâu rồi, không cần cậu phải nhắc.” Lâm Kỳ Anh có chút đen mặt. Cậu ghét người ta bình phẩm về chiều cao của mình.

“Ha ha! Cậu vẫn hơi lạnh lùng với tôi đấy.” Cậu ta cười ha ha dắt Kỳ Anh đi ra con đê nhỏ. Ngồi phịch xuống một đám cỏ, Kỳ Anh lắng nghe những chuyện đã trải qua ở đây.

Nơi này đã trở thành một nơi du lịch sinh thái khá nổi tiếng trong nước. Tất cả cũng là nhờ con suối nước nóng và cảnh quan nơi đây. Mà kể từ khi nhà đầu tư đến đây, ngôi trường được xây mới, có nhiều thứ hiện đại hơn.

15. Chương 15

“Bây giờ cậu đang làm gì?” Lâm Kỳ Anh đột nhiên hỏi.

“Làm gì sao? Sau khi nghỉ học, tôi theo hàng ngũ công nhân đi xây dựng khu nghỉ mát này. Tiền cũng khá, vả lại nhiều người làm nên không mệt nhọc là bao. Bây giờ tôi thường xuyên đi xa làm việc. Đủ thứ việc nặng nhọc, chỉ cần có tiền là tôi sẽ làm.” Minh Trạch không ngại ngần nói.

Mẹ cậu ta từ hai năm trước đã mất do bệnh ung thư dạ dày. Tất cả là do trước kia sống khổ cực, ăn không đầy đủ, lại phải làm việc nhiều. Mà từ đó thì cậu ta cũng nghỉ học luôn. Cậu ta nói biết cái chữ để đọc được là được rồi, không cần thiết phải biết nhiều.

Lâm Kỳ Anh biết, cậu ta rất muốn được học tiếp, nhưng mà cậu ta cần tiền. Không có tiền, ngay cả sống cũng không nổi chứ đừng nói đến đi học.

Mà lúc đó, Lâm Kỳ Anh không giúp được chút nào. Điều đó làm cậu cảm thấy bản thân mình vô cùng vô dụng. Ngay cả anh em của mình mà cũng không giúp được thì còn giúp được ai?

Năm đó, Lâm Kỳ Anh đã chủ động đề nghị cho cậu ta mượn tiền để học. Không hiểu sao Minh Trạch cậu ta lại từ chối.

“Tôi hiểu tấm lòng của cậu, nhưng mà quả thật là tôi không dám nhận tấm lòng to lớn của cậu.” Cậu ta ngồi cạnh mộ mẹ của mình mà từ chối cậu.

“Cậu không xem tôi là anh em của cậu sao? Ai đã nói chúng ta mãi mãi là anh em với nhau, có khó khăn vẫn luôn giúp đỡ nhau? Bây giờ cậu từ chối tấm lòng của tôi vậy anh em chúng ta thì tính là cái gì?” Kỳ Anh bực bội quát lên.

“Tôi biết như thế khiến cậu không vui, nhưng mà tôi tự biết được sức mình đến đâu. Dù cho có học nữa thì tôi cũng không chắc là sẽ tìm được một công việc tốt. Tôi không nghĩ có khả năng trả lại được tiền cho cậu.”

“Làm sao cậu biết là bản thân mình không thể học được đến đâu? Tôi tin chỉ cần cậu có quyết tâm thì sẽ có thể làm cho con đường tương lai rộng mở. Cậu chưa thử thì sao biết sẽ không thực hiện được?” Kỳ Anh thực sự hết cách với con người cứng đầu dầu muối đều không ăn này.

“Cậu thật sự rất tốt, nhưng mà tôi không muốn nợ nần cậu. Chúng ta là anh em, tôi biết. Nhưng mà có một số việc tôi tin chỉ cần tôi có thể tự đứng trên đôi chân của mình, tương lai của tôi vẫn sẽ mở rộng. Bằng cấp đối với tôi chẳng qua cũng chỉ là những mẩu giấy mà thôi. Bây giờ cho dù có học đại học đi chăng nữa cũng chưa chắc có được công ăn việc làm tốt. Tấm lòng của cậu sẽ là thứ khiến cho tôi có động lực. Cảm ơn cậu, người anh em.” Lý Minh Trạch vỗ mạnh bờ vai nhỏ yếu của Lâm Kỳ Anh. Cậu ta sau đó trở về nhà, chưa một lần mở miệng nhờ vả cậu điều gì.

“Xem như bây giờ anh cũng vẫn sống tốt nhỉ?” Kỳ Anh cười cười. “Kỳ thật tôi nghĩ, năm đó cậu chưa đủ tuổi, đi làm chắc chắn chịu không ít ức hiếp, sao cậu vẫn kiên cường đến vậy mà không nhờ tôi giúp.”

“Cậu không thấy vóc dáng của tôi sao? Ngoại trừ người quen, mấy người đó thật sự là không nhìn ra tôi bao tuổi. Cho nên dù khổ một chút, tôi cũng chưa từng nghĩ sẽ bỏ việc.” Cậu ta cười lớn.

“Bây giờ, nhìn cậu gầy đi thấy rõ. Như thế này vẫn là tuần tú hơn cái bộ dáng kia một chút.” Kỳ Anh xoa cằm, đánh giá cậu ta. Nhưng mà rõ ràng cậu cũng chỉ là nói cho vui, thực chất Minh Trạch không gầy yếu. Nhìn qua có cơ bắp và sức lực, không như ai kia, một chút việc nặng nhọc cũng chịu thua. (*Ai kia liếc xéo tác giả*)

Ngồi nói chuyện thêm một đoạn thời gian, Lâm Kỳ Anh định bụng đi dạo một chút xem khu này đổi mới thêm ra sao. Tuy mỗi năm cậu sẽ về đây một hai lần, nhưng mà tốc độ đổi mới thật sự là rất nhanh, cậu cũng phải thán phục người đầu tư này. Phải nói là thay đổi bộ mặt của vùng nông thôn nhỏ hẹp này.

Đầu tư nhiều như vậy, chỉ sợ là ngay cả Chủ tịch huyện cũng phải chịu ơn không ít rồi. Cậu cũng thật khâm phục con mắt nhìn xa trông rộng ấy. Xem ra sau này cậu cần phải học hỏi rất nhiều thứ để phát triển bản thân thêm nữa.

Hôm nay là ngày nghỉ, Minh Trạch cậu ta quyết định bồi cậu một ngày. Không phải chỉ là đi dạo một chút thôi sao? Bây giờ ở đây cậu ta là thông thuộc nhất ở đây. Không nhờ cậu ta một chút cũng xem như là có lỗi với bản thân rồi.

“Chỗ này bây giờ cái gì cũng không thiếu nhỉ?” Kỳ Anh cảm thán, so ra cậu có chút kinh ngạc. Kiếp trước cậu cũng không có về đây thăm thú được mấy lần. Cho nên bây giờ cũng là hơi hơi bất ngờ.

Những hàng quán bày bán nhiều loại hàng mới mẻ làm cho cậu cũng thích thú không ít. “Kỳ Anh, cậu kỳ thật cũng còn trẻ con quá nhỉ?” Lý Minh Trạch cười rộ lên.

“Cậu nghĩ thế nào vậy hả? Tôi trẻ con sao? Con mắt nào của cậu thấy điều đó vậy?” Lâm Kỳ Anh nhướn hai hàng lông mày, kiêu ngạo nói.

“Tôi thấy bằng cả hai con mắt này. Cậu như vậy chính là trẻ con.”

Kỳ Anh đen mặt: “Cậu nhớ cho tôi! Tôi là Lâm Kỳ Anh, là thần đồng đó biết không hả? Cậu nói tôi trẻ con, vậy thiên hạ này cũng không thiếu người trẻ con hơn tôi đâu. Hừ!” Cậu ngưng một chút rồi chuyển chủ đề không liên quan: “Nhưng mà người nào đầu tư vào mảnh đất này cũng thật là đáng học hỏi. Tôi sẽ đi học hỏi kinh nghiệm từ ông ta.”

Kỳ Anh nói chắc như đinh đóng cột. Mà vì cậu vừa đi vừa lúi nên không may đụng phải ai đó.

“Ai da, xin lỗi vị tiên sinh này. Là tôi không cẩn thận.” Lâm Kỳ Anh rất nhanh quay lại xin lỗi.

“Cậu vừa nói gì cơ?” Anh ta nhìn nhìn cậu rồi hỏi lại.

“A? Tôi nói xin lỗi ngài. Ngài không nghe rõ sao?” Lâm Kỳ Anh vẫn nhẹ nhàng nhắc lại.

“Tôi là nói cậu nhắc lại câu trước đó. Cái gì học hỏi kinh nghiệm...” Anh ta nheo mắt.

Lâm Kỳ Anh có chút tự hỏi, anh ta là ai? Nhìn qua không có giống như là người vùng này. “À, tôi nói sẽ học hỏi kinh nghiệm của người đầu tư ở đây.”

Anh ta dường như vẫn chưa vừa lòng với câu trả lời này. “Cậu gọi người đó là gì cơ?”

“Là ‘ông ta’...” Nói xong Kỳ Anh mới bừng tỉnh. Cậu đánh giá lại người đang đứng trước mặt mình.

Nhìn anh ta có vẻ chỉ khoảng 27 – 28 tuổi mà thôi. Anh ta tuy mặc quần áo khá đơn giản nhưng lại là chất liệu tốt trên thị trường hiện nay. Gương mặt sắc cạnh, toát lên vẻ anh tuấn khiến cho người nhìn khó quên. Quần áo, đầu tóc gọn gàng, hơn nữa khí chất có phần rất đặc biệt, không phải loại khí chất người thường sẽ có.

Kỳ Anh cả gan suy đoán một chút thân phận của người kia. ‘Có phải là người đầu tư mà mình vừa nhắc đến không vậy?’ Phản ứng của anh ta đã khiến cho cậu tin tưởng nhận định của mình.

Thế nhưng khóe môi anh ta có chút giật nhẹ, không để ý kỹ thì chắc sẽ không nhìn ra là cơ mặt anh ta có chút cứng.

“Xem ra là mạo phạm vị tiên sinh này rồi. Ngài có phải là người tôi vừa mới nhắc đến kia?” Cậu có chút rụt rè hỏi.

Anh ta xem ra cũng là người thành đạt có khác, thấy cậu ngay lập tức suy đoán ra được thân phận của mình thì cũng có chút bất ngờ. ‘Cậu nhóc này đầu óc lanh lợi, suy nghĩ sâu sắc. Xem ra là một nhân tài.’

Sự việc không kết thúc ở đó. Anh ta tự giới thiệu mình là Hoắc Tĩnh Long, hiện nay là Tổng giám đốc tập đoàn Hoắc Khang.

Cái tập đoàn này cậu biết. Nó là tập đoàn lớn trong nước, chuyên về du lịch và một vài khía cạnh khác. Tập đoàn này khá nổi tiếng trong nước, được xem như là tập đoàn tiên phong trong giới phát triển các thành phố du lịch.

Xem ra anh ta cũng trở thành cái đích cho mấy ngài Thị trưởng nhắm làm con rể rồi chứ không đùa. Tuổi trẻ, có tài năng, cho dù không có tài đi chăng nữa thì tiền sau lưng anh ta cũng không thiếu, dư dả cho con gái họ ăn tiêu cả đời. Vả lại, nhan sắc của anh ta đúng là không đùa được. Đây chắc chắn là đi đến đâu ong bướm bay đến đấy.

Mà anh ta hướng cậu giới thiệu chắc chắn là đã nhìn ra hoặc nghe qua cậu là nhân tài trong giới cậu ẩm thành phố K rồi. Chắc là có ý muốn mời cậu sau này làm cho anh ta. Quả thật là nhìn xa trông rộng.

Nhưng thật đáng tiếc, tất nhiên là lão Lâm Thừa Thiên kia không có tâm tư nào mà để cậu làm cho công ty khác rồi. Mà, dù cho có vậy đi chăng nữa thì còn có rất nhiều nơi muốn mời cậu, chẳng qua cậu không dễ dàng chấp nhận như vậy. Cậu tất nhiên còn việc cần giải quyết, giải quyết xong cũng không đến lượt họ mời cậu đến làm việc nữa.

16. Chương 16

Năm học mới bắt đầu, Lâm Kỳ Anh trở lại thành phố K. Cậu năm nay rốt chức, trở thành lớp phó. Còn Nhã Phương Nguyên thì chẳng làm gì. Bởi vì cô ấy không còn chức vụ nào để tranh giành nữa rồi. Các tổ trưởng đều đã đủ, tổ phó thì không cần thiết. Mấy chức khác thì lại không liên quan đến học tập và cũng đã có người làm, hơn nữa còn làm rất tốt.

Vì thế, Lâm Kỳ Anh khóc thầm. Vì cái gì cậu vốn có nhiều việc cần làm thì lại không được cho thời gian để làm, còn người kia thì được nghỉ ngơi làm điều mình thích quá sung sướng như vậy?

Cậu nắm chắc là sau đó hạng của mình sẽ lại rơi xuống thứ ba cho xem. Phương Nguyên có thời gian để học thêm đủ thứ, cậu lại bị vất kiệt sức đi làm đủ thứ. Thời gian đâu để cậu học đây, thiên a!

Còn nữa, cái gì kỳ tài cũng đều bỏ hết đi! Kỳ tài chân chính còn đang ngồi bên cạnh cậu kia. Hoàng Khánh ngồi ở bàn của Hội trưởng Hội học sinh, thân nhiên cầm tài liệu lên xem xét rồi vứt qua cho Kỳ Anh.

Kỳ Anh hét vang trong lòng. ‘Bất công! Vì cái gì cố gắng đến như vậy mà lại bị một kẻ ngoại lai đem cái chức vụ tưởng như ngay trước mũi cướp đi. Thua ngay trên sân nhà. Kỳ Anh à, mày còn có thể thảm hại hơn nữa không?’

Nếu đã không làm được Hội trưởng, cậu muốn từ chức Hội phó. Nhưng mà cái này tất nhiên không được Ban Giám hiệu thông qua. Ai bảo cậu lại tự tin như vậy chứ. Kỳ Anh trước kia mà biết Hoàng Khánh vừa đến đây là giật luôn cả hai chức vụ của mình thì cậu chắc chắn không tham gia vào danh sách chết tiệt kia.

Nhã Phương Nguyên còn lại thì trở thành Thư ký. Thật sự làm cho cậu đỡ đi một phần công việc. Cậu rất cảm ơn cô ấy, từ tận trong lòng muốn tôn thờ cô ấy lên thành nữ thần luôn rồi.

“Hội trưởng, không phải cậu thấy tôi dễ bắt nạt liền giống như Cựu Hội trưởng mà bắt nạt tôi chứ?” Lâm Kỳ Anh nâng kính, cất đi một tập tài liệu vào trong tủ kính, quay sang hỏi.

“Cậu thấy tôi giống với Cựu Hội trưởng chỉ biết bắt nạt Cựu Hội phó sao?” Hoàng Khánh phát ra tiếng cười trầm. “Tôi chính là học theo cách thức của họ đấy.”

“Cậu có thể độc ác thêm một chút không?” Lâm Kỳ Anh cười mà như khóc.

“Ồ, dễ thôi.” Khóe môi của Hoàng Khánh lại kéo lên cao thêm một chút.

“À, tôi chỉ đùa thôi. Không có việc gì thì tôi về trước đây. Tạm biệt.” Lâm Kỳ Anh co rút cơ mặt, cười không nổi nữa lui đi.

“À, cậu có thể chờ tôi đi cùng không? Công việc của tôi hình như cũng đã xong.”

Cậu ta thu dọn qua một vài tờ giấy vương vãi trên bàn, đứng lên cầm lấy ba lô cũng bước ra.

Lâm Kỳ Anh bĩu môi, nghĩ thầm: ‘Cậu có làm gì đâu mà xong với không xong cơ chứ!’ Thế nhưng mà cậu vẫn lịch sự đứng chờ.

“Cậu nói học và làm chức vụ này có gì tốt mà cậu muốn làm như vậy?” Hoàng Khánh đột nhiên hỏi, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh.

“Sao cậu không tự hỏi bản thân cướp việc của người khác có gì tốt mà cậu muốn cướp như vậy?” Lâm Kỳ Anh bất mãn nói.

“Tính cách của cậu không khác trẻ con là bao nhiêu nhỉ?”

Chỉ một câu nói lại khiến cho Kỳ Anh suýt sặc cả nước bọt của chính mình. Sao hai tên đều hỏi chung một câu như vậy? “Cậu thấy tôi trẻ con sao hả?”

“Đúng vậy. Không biết có ai nói với cậu chưa nữa nhưng mà tôi vẫn muốn nói. Cậu có phải là nữ giả nam không vậy?” Hoàng Khánh học cậu cười nhẹ.

Mồ hôi lạnh của Kỳ Anh đọng lại trên thái dương. “Thời đại nào rồi còn có người giả nam sao? Cậu tưởng tượng thật phong phú.”

“Trực giác thôi.” Hoàng Khánh đáp làm Lâm Kỳ Anh ghen! “Tôi có cảm giác cậu rất giống một cô gái mà tôi từng quen.”

“Cậu đang đánh đồng tôi với nữ sinh sao? Đừng nói với tôi là cậu đang xem tôi như nữ sinh đó.”

Hoàng Khánh lại cười: “Không hổ là học sinh ưu tú, cậu đoán đúng rồi!”

“Cậu nhớ rõ cho tôi! Nếu như cậu còn xem tôi như cô gái đó thì đừng nói chuyện với tôi nữa. Cậu phải biết rằng bất cứ ai cũng sẽ khó chịu khi trở thành vật thay thế!” Lâm Kỳ Anh phát tiết xong liền quay đi, cậu không thể nào nghe thấy lời thì thầm rất nhỏ và nụ cười khổ của Hoàng Khánh.

Ai cũng có quá khứ. Có người sẵn sàng chia sẻ quá khứ của mình cho người khác, có người lại chỉ giữ cho riêng bản thân biết. Có người hoàn toàn không nhớ quá khứ của mình, có người lại lúc nào cũng nhớ rõ. Kỳ thật không phải họ muốn vậy, cũng là do hoàn cảnh mà thôi.

Lâm Kỳ Anh khó chịu trong lòng. Ai bị xem như vật thay thế mà không khó chịu cơ chứ? Cậu đi thẳng về nhà, hôm nay cậu không có lịch đi dạy chữ cho đám trẻ.

Vừa về đến nhà, Kỳ Anh rất đau đầu nhìn một đám bạn của cô em gái Lâm Yên.

Bọn chúng cũng không phải là quậy phá gì, chỉ là ồn ào khiến cậu đau đầu. Cũng bởi vì Lâm Thừa Thiên và Tống Mộc Phương đã đi đến thành phố A giải quyết công việc cho nên Lâm Yên mới có thể thoải mái dẫn bạn về như vậy.

Cậu đi tắm rửa rồi leo thẳng lên giường, hôm nay cậu không muốn học gì cả. Cậu muốn rơi xuống vị trí thứ ba. Điều này có thể sẽ khiến cho Lâm Thừa Thiên tức giận nhưng mà, dường như cậu chịu nhiều áp lực quá rồi.

Trong khi cậu đang nửa tỉnh nửa mê, có một cuộc gọi đến là cậu giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng kia. Trên cơ thể cậu đọng lại một tầng mồ hôi mỏng, làm cho cậu thấy nhớp nháp.

Kỳ Anh vươn tay cầm lấy điện thoại. Nhìn dãy số xa lạ hiển thị cuộc gọi, cậu nghe máy.

“Lâm Kỳ Anh, là tôi đây.” Người bên kia vui vẻ nói.

“Anh là ai? Nửa đêm nửa hôm mà gọi thế này làm sao mà tôi ngủ?” Kỳ Anh có chút bực bội, tâm trạng cậu sau cuộc nói chuyện với Hoàng Khánh vô cùng tệ.

Mặc dù cậu cố giữ cho bản thân mình cảm thấy bình thường nhưng mà rốt cuộc làm không được.

“Tôi Nguyên Bảo đây. Xin lỗi, tôi không để ý giờ giấc mà gọi cho cậu.” Anh ta ừ ừ xin lỗi.

“Số điện thoại này từ đâu mà anh có? Còn nữa, anh gọi cho tôi vào giờ này làm gì?” Lâm Kỳ Anh uống nước cho tỉnh táo, hỏi.

“Tôi mới xin được từ Phương Nguyên đây. Cho nên gọi cho cậu, cậu nhớ lưu số của tôi.” Anh ta hào hứng nói.

“Anh cũng làm phiền cô ấy nửa đêm thế này?” Cậu chất vấn. Ngày mai cô ấy còn phải đi làm thêm, làm phiền thế thì làm sao mà nghỉ ngơi cho tốt được?

“À không, tôi xin được từ hôm cậu trở về thành phố K. Vậy mà quên mất, bây giờ tôi nhớ ra cho nên gọi liền cho cậu.” Nguyên Bảo vội vàng phân trần.

“Được rồi, tôi sẽ lưu lại. Còn có chuyện gì không?” Cậu định ngắt cuộc gọi, nhưng đột nhiên nghĩ đến một việc. Tỉnh thì cũng tỉnh rồi, sao lại không tranh thủ thu thập chút tin tức nhỉ?

“Nguyên Bảo, anh giúp tôi chút chuyện được không? Dù gì anh cũng đã quấy rối giấc ngủ của tôi.” Lâm Kỳ Anh nở một nụ cười có phần nguy hiểm.

“Chuyện gì?”

“Điều tra về một người giúp tôi. Tôi muốn biết anh ta dạo này làm những gì...”

Lâm Kỳ Anh tắt máy, vươn vai đi vào phòng tắm. Đã làm thì phải làm cho trót chứ.

Có người mà cậu muốn phải thân bại danh liệt rồi.

(*) Mấy tuần tới mình phải ôn thi học kỳ nên tốc độ sẽ càng lê lét hơn nữa. Thông cảm giùm mình nha.

17. Chương 17

Vài ngày sau, tin tức được đưa đến.

“Tôi không hiểu lắm, cậu cần tin tức của anh ta làm gì?” Nguyên Bảo ngồi đối diện cậu nghiêm túc hỏi. Hiếm khi mà thấy anh ta đứng đắn đến vậy.

“Tất nhiên là có việc rồi. Với cái tin tức này, tôi biết chắc hẳn anh ta đang gây khó dễ cho việc của các anh?” Cậu khuấy đều cốc cà phê của mình.

“Đúng vậy. Anh ta thật rắc rối. Cảnh sát hình sự ngày nay đều quan tâm nhiều việc như vậy sao?” Nguyên Bảo buồn bực nói. “Nhưng mà cậu thu thập thông tin của anh ta làm gì, cậu nói đi chứ?”

Cậu chỉ cười thôi. Nhìn nụ cười của Lâm Kỳ Anh, Nguyên Bảo rùng mình.

Cậu lúc nào cũng cười, cười càng tươi thì càng nguy hiểm. Không phải cười tỏa nắng thì sẽ như thiên sứ sao? Nhìn nụ cười tỏa nắng của Kỳ Anh làm cho anh ta cảm thấy như nhìn thấy ác ma vậy.

“Cậu thôi cười rợn người như vậy đi được không? Tôi thấy lạnh lẽo quá.”

“Anh có thể không nhìn mà. Tôi vẫn chỉ thích cười như vậy thôi. Dù gì thứ sắp tới cũng khiến tôi cảm thấy thú vị mà.”

Lâm Kỳ Anh sau đó liên hệ với Khương Vũ. Cậu ta đúng là loại người không nên động vào, nhưng mà lại là người mà cậu cần. Đối với việc cậu muốn làm, cậu ta chắc chắn có cách.

Địa bàn của Cửu Long...

“Chà, không biết có chuyện gì mà lại có thể khiến anh tìm tôi đây?” Khương Vũ húng thú cười hỏi.

“Tôi định đến ôn chút chuyện với cậu mà thôi. Cậu không chào đón tôi sao?” Lâm Kỳ Anh cười tươi.

Nơi này là địa bàn của Cửu Long, cậu tất nhiên không dám xông loạn nhưng mà việc đi gặp thiếu chủ mà được phép thì hiển nhiên không tính là xông loạn rồi.

“Tôi cũng muốn nghe thử xem chuyện cũ của chúng ta là gì cơ đấy.” Khương Vũ sai người đi pha trà cho Kỳ Anh.

“Chuyện con bé Lâm Yên, giải quyết như thế cậu hài lòng rồi chứ?” Nhận được nụ cười của cậu ta, Kỳ Anh tiếp: “Kỳ thực tôi đến đây là có giao dịch cần làm với cậu. Tôi biết bây giờ, Huyền Phong đang khiến cho các thế lực hắc đạo gặp trở ngại, cậu có cần tôi giúp một chút không?”

“Vì sao anh lại muốn giúp đây? Theo tôi biết thì anh và anh ta mới chỉ gặp nhau 2-3 lần, trực tiếp đối mặt cũng chỉ có một lần mà thôi. Tôi nghĩ hai người chẳng có thù oán gì với nhau mới đúng.” Khương Vũ ngồi thẳng người, nghiêm túc nhưng vẫn không kém phần yêu nghiệt nói.

“Có một số việc nhìn ở mặt ngoài sẽ không thể nào thấu hiểu được bên trong bản chất đâu. Việc thù oán của tôi với anh ta sợ là dù có tìm hiểu kỹ càng đến mấy cũng không tìm được.” Lâm Kỳ Anh vẫn giữ nụ cười trên môi.

“Được rồi! Nhưng mà anh tự tin mình có cách khiến anh ta không cản trở chúng tôi nữa sao? Nếu tôi không nhầm thì một mình anh không làm được cho nên mới đến tìm tôi. Anh cần tôi giúp đỡ gì, anh nói đi.”

Khương Vũ tất nhiên hiểu vấn đề này rất sâu sắc. Cậu ta cũng vô cùng thông minh và狡 hoạt, như hồ ly vậy.

Lâm Kỳ Anh thực sự phải khâm phục đầu óc của Khương Vũ, ngay cả việc cài người vào lực lượng cảnh sát cũng làm rồi. Xem ra cậu ta chỉ muốn xem thử cậu thế nào thôi, một cái đầu cáo già như cậu ta chắc chắn cũng đã có cách để gạt Huyền Phong ra khỏi con đường của cậu ta. Khương Vũ tương lai mà không làm chủ nhân của Cửu Long thì quả thật chẳng ai làm được.

Vì thế, cậu tìm gặp tay trong của cậu ta.

Kỳ Anh ngồi đối diện cô gái mang đầy nét thoải mái kia. Cô ấy mặc một bộ quần áo vô cùng trẻ trung, tóc buộc đuôi ngựa tùy ý uốn cà phê. Một cô gái như thế này, ai sẽ nghĩ đó là người của hắc đạo? Ai sẽ nghĩ cô ấy đang trà trộn vào lực lượng cảnh sát hình sự?

Một cô gái đầy sức sống và tươi trẻ, nhưng mà vì sao lại đi theo hắc đạo? Lại cũng có thể khiến cho thiếu chủ họ Khương tin tưởng đem đi làm mật thám?

Tất nhiên là cái gì cũng có lí do của nó, cậu không nên cố tìm hiểu thì hơn.

“Cô tên gì?” Lâm Kỳ Anh hỏi.

“Thế cậu muốn biết tên nào đây?” Cô ấy cười rộ lên, lộ ra lúm đồng tiền xinh xắn bên trái. “Thôi, cậu cứ gọi tôi là Tử Di đi.”

“Chị làm việc ở nơi đó thấy thế nào? Công việc mà chị phải làm là gì?” Lâm Kỳ Anh bắt đầu ngay với vấn đề cần biết.

“Cậu không cần thiết phải chú ý tiểu tiết như vậy chứ? Nếu được thì cậu nên tự mình tìm hiểu và cho thiếu chủ của chúng tôi thấy khả năng và sự hữu ích khi hợp tác với cậu.” Cô ấy đột nhiên nghiêm túc hẳn lên.

“Nếu đến một chút sự giúp đỡ cũng không được thì tôi còn cố tình đi tìm cậu ta muốn hợp tác làm gì chứ?” Kỳ Anh đẩy nhẹ mắt kính. “Có phải chị tự ý không muốn nói?”

“Đúng vậy, tôi muốn nhìn xem cậu có bản lĩnh gì để hợp tác với chúng tôi.” Tử Di không kiêng dè gì nữa mà nói thẳng.

“Tôi khuyên chị một điều này vậy.” Cậu đứng dậy, nghiêng người đi ra khỏi chỗ ngồi: “Chị đừng mù quáng tin tưởng vào một thứ gì đó quá nhiều. Sẽ có ngày chị mất cả chì lẫn chài đấy.”

Bàn tay của cô gái hơi run lên. Cậu ta biết cô nghĩ gì trong đầu. Chỉ có thể nói: Đáng sợ!

Sau buổi gặp ấy, Kỳ Anh lại đi tìm Khương Vũ. Cậu biết anh ta đang toan tính điều gì.

“Khương Vũ, cậu đúng là hồ ly. Không những xinh đẹp như yêu nghiệt mà còn xảo hoạt nữa.” Kỳ Anh nhìn cậu ta.

“Phải như vậy thì tôi mới có tư cách làm thiếu chủ của Cửu Long chứ.” Cậu ta cười nhếch mép đáp trả.

“Dù sao thì tôi cũng sẽ không giúp anh giám sát Tử Di. Đó là người của anh, cũng không có trong điều kiện hợp tác của chúng ta. Cho nên tôi không có cái trách nhiệm này.”

“Tôi có thể thêm chút lợi ích cho anh, được chứ?”

Khương Vũ bày tỏ ý kiến muốn cậu làm công việc kia. Kỳ Anh cậu cũng nên tận dụng điều này một chút chứ nhỉ?

“Tôi muốn cậu dùng danh nghĩa của Cửu Long đứng ra bảo kê ngầm cho các hoạt động sau này của tôi. Cậu thấy ổn chứ, Khương Vũ?” Lâm Kỳ Anh giả hoạt nói.

“Kỳ Anh, anh cũng không kém gì tôi đâu.” Khương Vũ cũng cười lên.

Quả là người thông minh thì dễ nói chuyện hơn nhiều. Cậu cần chính là một người thông minh như thế này. Nhưng mà sẽ tốt hơn nếu người đó không bao giờ có ý định phá vỡ hợp tác. Lâm Kỳ Anh thích sự bảo đảm trong mọi việc.

Vậy mà đến khi có thể tiếp cận được Đồng Huyền Phong rồi thì cậu lại có chút ngỡ ngàng khi Hoàng Khánh cũng có mặt. Thậm chí còn có cả Tử Di.

Việc này có chút thú vị rồi đây.

18. Chương 18

Lâm Kỳ Anh nhìn vị Hội trưởng đang xem như không có gì xảy ra kia. Cậu trờng, trờng rồi lại trờng. Thế mà hấn ta vẫn xem như không biết.

“Này Hội trưởng, anh làm vậy là có ý gì đây?” Cuối cùng cậu không nhịn được hỏi thẳng.

“Cậu hỏi tôi làm vậy là làm cái gì?” Cậu ta ung dung hỏi lại.

“Vì sao anh lại nói điều đó cho anh ta? Anh biết tôi muốn làm gì? Anh còn muốn ngăn cản tôi?”

“Đúng vậy! Tôi biết cậu muốn làm gì với anh ta. Tôi cũng muốn cậu dừng lại. Cậu có thù oán rất sâu nặng với anh ta như vậy sao? Cậu đã từng cho rằng anh ta không có lỗi chưa?” Hoàng Khánh đột nhiên hỏi lại cậu.

“Anh thì biết cái gì chứ hả? Anh làm sao biết được cảm giác của tôi chứ hả?” Lâm Kỳ Anh thật sự nổi giận.

Phương Nguyên vừa bước vào phòng Hội thì thấy cảnh này. Vốn là cô chưa từng thấy Kỳ Anh tức giận đến vậy. Cậu thậm chí còn quên mất trước giờ bản thân vẫn luôn giữ hình tượng ôn hòa mà bộc phát như vậy.

Vì thế, trong chốc lát, Nhã Phương Nguyên kinh ngạc. Nhưng mà cô rất nhanh đã hồi phục lại bình thường. Bởi vì khi hai người kia thấy cô thì đột nhiên đều ăn ý im lặng không nói gì nữa. Mỗi người tự chìm trong công việc của bản thân mà không thèm nhìn người kia lấy một cái.

‘Chuyện gì mà họ dù đang cãi nhau, thấy mình lại không cãi nữa nhỉ? Có phải là chuyện bí mật gì không? Sao họ lại không nói với mình nhỉ?’ Phương Nguyên nghĩ thầm. Càng nghĩ thì cô càng muốn biết. Thế nhưng dù có ép hai người thế nào thì hai người cũng ăn ý không nói.

Cô không hiểu là chuyện gì có thể gây mâu thuẫn giữa họ mà họ không muốn cô biết. Vì thế cô lại tự hỏi bản thân. Mà, hình như Hội trưởng và Hội phó nhiệm kỳ nào cũng như vậy thì phải. Cãi nhau đến trời long đất lở nhưng lại thân thiết với nhau hơn bao giờ hết.

Phương Nguyên nghĩ vậy nhưng Kỳ Anh lại không nghĩ thế.

Cậu không hiểu tên Hoàng Khánh này vì sao lại cố tình ngăn cản cậu. Suy cho cùng thì việc cậu làm không có liên quan gì đến hấn ta hết. Vậy mà hấn ta xuất hiện và phá hỏng hết. Ngay cả chức Hội trưởng cậu theo đuổi lâu nay cũng bị giật mất ngay trước mũi.

Càng nghĩ thì Lâm Kỳ Anh càng tức giận. Kế hoạch mà cậu đặt ra đang bị tên đó từng bước từng bước phá hư. Kiếp trước cậu và hấn ta không có kết thù, vì sao hấn ta lại cố ý cản trở đây?

Kể từ khi hấn ta đến, cậu không thể đạt được những mục tiêu đã đặt ra, ngay cả những thứ cậu đang giữ cũng bị đoạt đi. Hấn ta có khi nào là vận xui của cậu không?

Lâm Kỳ Anh ngẩng người trên sân trường một buổi chiều. Cậu có chút đói nên đến canteen ăn nhẹ vài thứ.

Kỳ Anh ngồi trên chiếc ghế đá dưới gốc cây ngô đồng từ từ gặm bánh mì. Cậu đang đau đầu chuyện của Huyền Phong thì một mối đau đầu khác lại ập đến.

Lâm Kỳ Anh biết chắc là Lâm Yên được cho phép đi học lại thì thế nào cũng lại bám theo Khương Vũ mà. Nhìn xem, hung thần tìm đến cửa rồi.

Vị thiếu chủ Cửu Long với gương mặt vô cảm đang tiến lại gần chỗ cậu đang ngồi. Cậu ta nhìn cậu từ trên đỉnh đầu khiến cho cậu có cảm giác bị áp bức nhưng lại không nói được gì.

“Tôi nghĩ tôi nên đổi cách để cho cô em gái của anh không còn quẩn lầy tôi nữa.” Vừa mở miệng ra thì Khương Vũ đã đề cập ngay đến vấn đề ấy.

Lâm Kỳ Anh hơi run một chút: “Cậu làm ơn đừng nghĩ đến việc giữ lại bộ phận nào của nó để làm kỉ niệm nhé. Tôi sẽ nghĩ cách mà.”

“Không cần anh nghĩ cách nữa. Cách thì tôi vừa mới nghĩ ra rồi.” Khương Vũ cười vui vẻ mà sao Kỳ Anh cảm thấy gió rét đang quét qua lưng mình. “Anh làm người yêu tôi. Tôi vừa tránh được em của anh quấy rầy, anh cũng không cần phải nghĩ cách nữa.”

Mồ hôi chảy dài trên gương mặt cậu. Cách này cũng độc thật. Chỉ thấy cậu ta có lợi, còn cậu toàn là hại.

Cậu ta không bị người ta quấy rầy nữa mà người bị quấy rầy sẽ là cậu đó. Ngoài ra còn phá hỏng luôn cả chút tình anh em không dễ dàng xây dựng được giữa cậu với Lâm Yên. Cậu sẽ còn bị biến thành chàng hotboy bị cong, suốt ngày sẽ bị bàn luận xem có phải thật không...

Còn chuyện với Phương Nguyên, cả câu chuyện sẽ bị thêu dệt theo chiều hướng không thể tin nổi mất. Sống thật quá khó khăn...

Lâm Kỳ Anh yếu ớt kháng nghị: “Có thể có cách khác không? Cách này dường như không được tốt cho lắm...”

“Tôi lại cảm thấy tốt lắm mà. Chỉ cần giả làm người yêu của tôi thôi, tôi có thể đường đường chính chính đi làm công việc bảo kê mà anh yêu cầu. Một công đôi việc ấy chứ.” Khương Vũ cười tà mị.

“Tôi có thể rút lại yêu cầu bảo kê ấy không? Tôi nghĩ không cần thiết cho lắm...” Cậu lại yếu ớt yêu cầu.

“Ồ! Vấn đề này tôi đã hứa với anh rồi. Tôi là người có chữ tín, yêu cầu ấy tôi đã quyết định rồi cho nên không cần rút lại, tránh cho tổn hại chữ tín của tôi.”

Lâm Kỳ Anh câm nín. Cậu ta là đang ép cậu phải không? Như vậy cũng có thể nói ra được sao?

Lúc cậu sắp bị ép gật đầu thì một người đột nhiên xuất hiện. Cái tên này rốt cuộc là sao chổi hay sao băng vậy?

“Lâm Kỳ Anh, cậu nghĩ gì mà muốn đồng ý với điều kiện vô lý thế này hả?”

Hoàng Khánh vân đạm phong khinh nói. “Cậu nhóc kia, làm học sinh thì an phận làm học sinh đi, không cần phải học cách uy hiếp người như vậy.”

“Hội trưởng Hoàng Khánh, anh là đang dạy dỗ tôi sao?” Khương Vũ không để ý mà đáp trả.

“Tôi đang làm nhiệm vụ của mình. Làm Hội trưởng thì không thể nhìn thấy học sinh bị uy hiếp mà làm ngơ được. Còn cậu, đến từ nơi nào thì làm ơn về lại nơi đó đi. Đây không phải là nơi mà cậu có thể uy hiếp Hội phó của chúng tôi.” Hoàng Khánh lạnh lùng cảnh cáo Khương Vũ.

Khương Vũ cũng coi như có nghe thấy, cậu ta nhếch khóe môi: “Lâm Kỳ Anh, anh có thể suy nghĩ kỹ hơn vấn đề tôi vừa nói.”

Lâm Kỳ Anh khó có thể nói gì vào lúc này. Cậu cảm thấy đầu óc của Khương Vũ bị loạn cả rồi. Dù cho có chút hứng thú nhưng vẫn không thể nào bảo cậu làm người yêu của cậu ta chứ?

Mặc dù thật sự cậu cũng không phải là nam nhưng mà vấn đề này vẫn có phần khiến cậu khó tin. Giả nam và được nam sinh nhỏ hơn mình yêu cầu làm người yêu. Đây là cái tình huống cầu huyết gì vậy?

Vấn đề này quấy rối đầu óc của cậu khá lâu. Vì nó chưa hề xuất hiện trong các tình huống dự phòng trong kế hoạch của cậu. Hơn nữa, Lâm Kỳ Anh chưa hề tính đến việc sẽ hẹn hò với một nam sinh trong khi vẫn đang thực hiện kế hoạch.

Cuối cùng cậu vứt luôn ra sau đầu. Cũng không phải là chuyện của cậu, vì sao phải quan tâm nhiều vậy chứ. Nếu Khương Vũ đã muốn giết thì đã giết rồi, chẳng cần thiết phải lấy ra để ép buộc cậu. Nghĩ thế, Lâm Kỳ Anh thấy thoải mái hẳn ra, kết quả học tập lại tốt hơn một chút.

“Hoàng Khánh, hôm đó làm sao cậu biết tôi bị uy hiếp thế?” Kỳ Anh tò mò hỏi.

“Đầu óc cậu có vấn đề à? Một nam sinh ép một nam sinh làm người yêu, mà nhìn cái mặt của cậu lúc ấy ai mà không biết là bị ép. Vấn đề như thế cậu hỏi mà không thấy xấu hổ với danh hiệu học sinh ưu tú à?” Hoàng Khánh không kiêng kỵ gì mắng cậu.

“À, à. Đột nhiên đầu óc chậm chạp khó sử dụng thôi mà. Cậu cũng không cần phải mắng tôi chứ.” Lâm Kỳ Anh bất mãn.

“Khó trách lúc trước cậu ngốc như vậy.” Hoàng Khánh lắc đầu cười nhẹ.

“Này, tôi ngốc lúc nào?” Lâm Kỳ Anh phản bác.

Hai người cứ thế quên bồng việc đã tranh cãi quyết liệt vào buổi sáng. Đúng là dù cho có cãi nhau đến kinh thiên động địa thì Hội trưởng và Hội phó các nhiệm kỳ đều vẫn rất thân thiết với nhau.

(*) Không động vào máy tính được, vô cùng vô cùng xin lỗi.

Còn vấn đề mình nói nhầm chán là vì mình thấy cách xử lý tình huống của mình còn tệ quá. Hai ba tuần sau mình thi xong, vực dậy được hứng thú viết truyện thì biết đâu có thể bù chương đó :3

19. Chương 19

Tết Nguyên Đán, Lâm Kỳ Anh ở tại ngôi biệt thự của dòng chính Lâm gia nên phải gặp đám người trong gia tộc đến thăm hỏi. Cậu không cảm thấy thoải mái chút nào.

Đám người đó trước kia luôn khinh bỉ Lâm Anh, không cho cô một chút tình cảm nào. Chỉ riêng có cậu út là thương cô. Nhưng mà Tết năm cô lớp 10, chính là năm nay, cậu út Lâm Minh bất ngờ gặp tai nạn giao thông, qua đời.

Từ đó càng chẳng có ai vừa mắt cô. Họ nói cô có số khắc người thân. Nói cô khiến cho mẹ chết, rồi lại khiến cho cậu út chết không nhắm mắt. Cô cũng ngu ngốc tự trách mình. Cứ cách 8 năm, lại có người chết trước mặt cô.

Tám tuổi, mẹ mất. Mười sáu tuổi, cậu út mất. Hai mươi tư tuổi, Lâm Thừa Thiên qua đời.

Mẹ mất vì bệnh tật. Cậu mất vì tai nạn. Lâm Thừa Thiên mất vì bị giết chết. Cô cũng bị giết chết mà không làm gì được.

Càng nhớ lại, tâm trạng của Lâm Kỳ Anh càng mù mịt. Cậu bức bối rời khỏi nhà chính dù cho họ không dám có chút thành kiến nào về sự hiện diện của cậu.

Đồng thời Kỳ Anh ra ngoài còn kéo theo cậu út Lâm Minh. Vốn kiếp này Lâm Kỳ Anh và cậu út không thân thiết mấy bởi vì đa số cái tết cậu đều về với mẹ và bà ngoại. Khi gặp nhau thì cậu út cũng không chủ động bắt chuyện với cậu. Thậm chí còn có mấy phần xa cách làm cậu không biết nên bắt chuyện thế nào.

“Cháu có việc gì sao?” Lâm Minh có chút ngại với việc bị kéo đi mà không hiểu gì thế này.

“Con nghĩ cậu cháu ta nên thân thiết với nhau hơn một chút mà thôi. Thật ra có điều này con băn khoăn không biết có nên nói cho cậu không...” Lâm Kỳ Anh mở miệng nói.

“Có việc gì con cứ nói, nếu giúp được thì cậu út sẽ cố giúp con.” Lâm Minh nhìn vẻ mặt có chút bi thương của cậu, nhẹ nhàng nói.

“Cậu út, con cảm thấy con và cậu rất có duyên, chỉ là trước kia không thân lắm mà thôi. Con có linh cảm xấu đối với chuyện của cậu. Cứ thấy cậu là con lại bứt rứt không yên. Cậu hứa với con đi. Trước khi hết Tết, tuyệt đối hạn chế ra đường, được không?”

Lâm Kỳ Anh ép Lâm Minh phải hứa nhưng lại không đưa ra chút lý do cụ thể nào. Điều này làm cho Lâm Minh có chút lúng túng.

“Con nói như thế là thế nào? Cậu không hiểu ý của con lắm. Vì sao phải hạn chế ra đường?”

“Cậu tin con đi. Tết năm nay cậu cần hạn chế di chuyển bên ngoài. Con chỉ sợ là có chuyện không may với cậu mà thôi... Nhưng mà trước kia, cậu có thù oán gì với ai hay không?” Lâm Kỳ Anh nghĩ đến tình huống có người cố ý hại Lâm Minh.

“Không có, cậu không nghĩ mình khiến ai thù ghét. Ngoại trừ một chuyện...” Lâm Minh nhíu mày. “Trước kia bạn gái cũ của cậu bỏ bạn trai rồi hẹn hò với cậu. Sau đó thì cô ấy bị tai nạn, mất cách đây chỉ mới một tháng...”

Lâm Kỳ Anh có chút run, có thể nào là trả thù chuyện đó không? Vậy thì cậu không thể lơ là được.

‘Nếu cô gái kia cũng bị tên đó đâm chết thì rất có khả năng là hắn trả thù cả hai người vì đã bỏ rơi hắn. Có thể sau khi đâm chết bạn gái, hắn đã trốn đi. Sau đó vẫn chưa bị phát hiện nên vẫn sống trong lo sợ. Bây giờ hắn đang có ý định làm liều tiếp thì sao?’

Vậy thì không xong! Cậu út cũng đâu thể xem như hãm hại người khác mất đi người yêu? Vậy nên nếu bị chết vì lí do đó thì thật không công bằng.’

Cậu không thể để cho sự việc ngu ngốc như vậy xảy ra được. Kỳ Anh ngay lập tức hỏi thăm về người kia. Được biết hắn là sinh viên trường Đại học Z, đã bỏ học được nửa năm rồi. Sau khi bỏ học thì không thể liên lạc được.

Hắn ta hơn Lâm Minh một tuổi, năm nay hắn 22 tuổi. Tên chưa rõ, địa chỉ không có, quê quán càng không thể tìm ra.

Lâm Minh và hắn vốn không quen biết nhau, là do cô gái kia nên mới trở thành tình địch. Tuy nhiên hai người học khác trường, cô gái kia chia tay hắn ta rồi mới gặp được Lâm Minh.

Điều này chứng tỏ không phải hắn có thù oán với cậu út của cậu mà là do bị bỏ rơi. Việc chia tay đột ngột khiến hắn ta không thể tin được, dẫn đến tinh thần suy sụp. Sau đó thấy cô ấy hẹn hò thì bắt đầu quy chụp tội lên đầu Lâm Minh.

Cậu cảm thấy tên này có khả năng đã bị rối loạn nhân cách rồi. Chỉ vì bị thất tình. Đó là do hắn ta đã quá tin tưởng rằng tình cảm của mình sẽ không sụp đổ. Từ đó có thể đoán ra, tên này có tính cách cứng nhắc và rất cổ hủ. Hắn luôn cho rằng bản thân không sai, và mọi người có lỗi với hắn khi hắn xảy ra việc gì đó.

Mầm mống tư tưởng của hắn ta ngay từ đầu đã không phù hợp với tư tưởng hiện đại ngày nay. Do đó nhân cách rất nhanh đã xuất hiện vấn đề.

Thở dài một hơi, Kỳ Anh thầm nghĩ cậu có thể đi theo ngành phân tích tâm lý tội phạm cũng nên.

“Nói tóm lại là cậu đi ra đường phải chú ý nhiều vào. Qua đường thì nên nhìn kỹ xem có cái xe nào đột nhiên bất ngờ lao đến hay không. Lái xe thì chú ý không uống đồ uống có cồn, giữ tỉnh táo xem xét mọi thứ xung quanh. Không đi ra ngoài thì tốt, ở nhà mà có việc xảy ra thì nhanh chóng báo cảnh sát. Cậu cũng cần để ý xem có ai bám theo mình hay không. Phải cẩn thận, vô cùng cẩn thận!”

Lâm Minh đỡ khóc đỡ cười nhìn thẳng bé 16 tuổi đang hươ tay múa chân dăn dò mình như bà mẹ tiễn con gái đi lấy chồng vậy.

“Cậu sẽ chú ý. Con đừng như ông cụ non như vậy. Cậu dám đảm bảo sẽ không để cho bản thân gặp chuyện gì.” Lâm Minh nói chắc như đinh đóng cột.

Lâm Kỳ Anh cũng xem như chấp nhận lời hứa này. Bản thân cậu tự mình tìm kiếm thông tin về tên thần kinh có vấn đề kia. Cô bạn gái kia tên là Sương Nguyệt, chỉ có cô ấy mới biết tên kia là ai. Nhưng mà Sương Nguyệt đã chết.

Cậu tìm đến bạn bè của Sương Nguyệt để tìm kiếm chút manh mối nào đó. Lâm Kỳ Anh chạy đông chạy tây tìm hiểu câu chuyện của Lâm Minh. Trong khi đó, có một người lại theo dõi cậu.

“Kỳ Anh, cậu tìm hiểu về hắn làm gì vậy?” Hoàng Khánh nhìn về phía cậu đang đứng cách một con đường.

Hoàng Khánh vốn không biết vì sao cậu lại thường xuyên xuất hiện ở nơi này vào mấy ngày nay. Cậu đang nhờ đến sự giúp đỡ của Khương Vũ. Thường thì các thể lực hắc đạo có rất nhiều thông tin có ích, nhưng mà một tên không có dính dáng đến hắc đạo thì sẽ tìm được thông tin sao?

Chỉ là, nếu như tên đó đang trốn cảnh sát thì chắc sẽ có chút manh mối đấy.

.....

Lâm Minh đã hứa sẽ chú ý nên cũng vô cùng cẩn thận trong vấn đề đi đường. Vậy mà cho đến khi chiếc mô tô rô ga lao đến, anh mới phát hiện mình không đủ tin tưởng vào lời nói của đứa cháu trai mình.

Chiếc mô tô lao về phía anh với tốc độ mà nếu đâm vào người thì không chết cũng phải mất nửa cái mạng. Lâm Minh gần như mất đi sự bình tĩnh vốn có của mình. Anh cũng người mặc cho bao nhiêu hoảng sợ dồn dập bủa vây đầu óc.

Cho đến khi ngã xuống vỉa hè, Lâm Minh mới giật mình nhận thấy sao mình mất lý trí như vậy. Anh nhìn đứa cháu vốn không quen thân lăm lăm đang chặt vật nằm trên người mình. Người cậu nhể nhại mồ hôi, đầu tóc rối bù. Nhưng mà điều khiến người ta ớn lạnh là chân cậu vừa mới bị chiếc mô tô kia cán qua.

Lâm Kỳ Anh thầm nguyện rửa bản thân là đồ ngu ngốc. Rõ ràng đã tự nói với bản thân là cho dù người khác có bị truy đuổi sống chết ngay trước mặt cũng không cần phải để ý. Vậy mà bây giờ, cậu cứu người và bị xe cán qua chân.

Được rồi, do cậu quá hiền lành, thấy Lâm Minh đứng như trời trồng thì tự động chạy đến. Là cậu hành động theo bản năng, cho nên bây giờ người chịu trận chính là cậu, không trách ai được.

Nhưng mà cũng đau quá rồi đi! Kỳ Anh hít mấy ngụm khí lạnh, chắc ngất luôn tại đây quá!

Tên diên kia bị cảnh sát bắt trối, đưa về đồn để giam giữ với tội giết người và âm mưu giết người không thành.

Khi mà Lâm Kỳ Anh sắp thật sự ngất đi thì Hoàng Khánh chạy đến nhanh chóng đưa cậu lên taxi chạy đến bệnh viện. Lâm Minh suýt nữa cũng quên mất việc phải đưa cậu đi bệnh viện cơ đấy.

20. Chương 20

Kỳ Anh tỉnh lại thì đã qua một ngày trời rờn rã rồi. Thật lâu cậu chưa có được ngủ nhiều như vậy. Nhưng mà vừa mới tỉnh dậy, cậu vẫn mệt mỏi. Vừa muốn ngủ tiếp, lại vừa không muốn ngủ chút nào.

Chân của Lâm Kỳ Anh bị bó bột treo lên cao, nhìn rất đáng thương và bất tiện. Nhưng mà cậu cũng nhờ đó mà không cần viện cớ đi ra khỏi nhà chính họ Lâm. Ở đây ăn uống tốt lại không phải gặp những người khiến cậu chán ghét, đúng là cái gì cũng có ích lợi của nó. Chỉ là dường như chân vẫn đau vô cùng.

Bù lại, người tới thăm nom quả thật cũng không ít, ăn uống thoải mái, không cần phải học hành gì cả làm cậu trở nên lười biếng hơn rất nhiều. Nhưng mà càng ở lại lâu trong bệnh viện mà không được đi đây đi đó, cậu cảm thấy thật buồn chán, gần như sắp lên mốc đến nơi.

“Cậu ngồi im đó dưỡng thương cho tôi!” Hoàng Khánh vừa nghe thấy lời thỉnh cầu của cậu liền quát một câu.

“Này! Tôi cũng chỉ là bị thương ở chân chứ đâu có bị liệt nửa người, cậu làm gì mà quá đáng vậy? Mà tại sao tôi lại phải hỏi ý kiến của cậu, phải nghe lời cậu chứ hả?” Kỳ Anh bực bội rửa thầm.

Làm gì mà phải cáu lên như vậy, chân của cậu chứ đâu phải chân của hấn ta đâu cơ chứ!

Lúc này đột nhiên cửa phòng bệnh của cậu mở ra, một người nào đó mang đôi giày da bước vào. Làm ơn có thể gõ cửa phòng không?

Đồng Huyền Phong vừa bước vào liền thấy một chàng trai trẻ đang ôm cái chân bị bó bột ai oán. Một người khác thì đang ngồi bên cạnh thản nhiên gọt táo, cũng thản nhiên đưa một miếng đến bên miệng người bị bó bột. Người bị bó bột vậy mà cũng thản nhiên ngậm cả miếng, thậm chí còn liên tục bĩu môi bày tỏ bất bình, hoàn toàn không có chút nào giống bộ dáng thanh cao ôn hòa bình thường.

Huyền Phong nhìn thấy đáng nhẽ cảm thấy bình thường mới phải, vậy mà trong lòng anh dâng lên một cảm giác khó chịu.

“Lâm Kỳ Anh, cảm ơn cậu đã giúp cho cảnh sát chúng tôi phát hiện và bắt giữ tên tội phạm đang lẩn trốn.” Anh ta nói bằng giọng điệu đều đều nên có của một cảnh sát.

“Ồ!” Lâm Kỳ Anh giả vờ ngạc nhiên về sự xuất hiện của kẻ đáng ghét, còn làm ra vẻ không có gì nói: “Tôi chỉ là giúp cậu của mình tránh khỏi chết oan, chỉ là tiện tay mà thôi.”

Cậu tỏ vẻ khiêm tốn như vậy nhưng trong lòng lại tự rửa xả bản thân một trận. Đã không hại hấn ta được thì thôi lại còn giúp hấn ta, ông trời là muốn đùa giỡn cậu sao?

“Dù sao chúng tôi cũng phải gửi lời cảm tạ đến cậu. Nếu cậu không điều tra ra thì lại có thêm một người nữa bị mất mạng oan uổng rồi.” Anh ta nghiêm túc nói.

Kỳ Anh phải nói, lúc anh ta nghiêm túc quả thật rất có cảm giác an tâm, chỉ là cảm giác an tâm đó của cậu đã không còn nữa rồi. Cậu bây giờ vốn không có cảm giác an tâm với bất cứ ai ngoại trừ bà ngoại, mẹ cậu và vài người thân thiết khác.

Sau khi anh ta ra khỏi phòng, cậu mới thả lỏng gương mặt mình ra. Cậu cố tình giữ khoảng cách với anh ta. Không cần thiết phải tiếp cận, chỉ cần giữ ở mức độ xã giao là ổn rồi. Muốn chơi với anh ta thì phải thông minh hơn anh ta, biết nắm bắt lòng người hơn anh ta mới được.

Trò mèo đuổi chuột này, dần ông sẽ càng có hứng thú hơn là lúc nào cũng kè kè bên cạnh. Cậu hiểu, dần ông chỉ thích chinh phục những gì khó có thể chinh phục được. Có như vậy thì sau khi chinh phục mới có cảm giác thành công. Chỉ là cậu không có dư thời gian đi chơi trò chơi với anh ta đến vậy.

Hơn nữa, ngoài cảm giác kỳ lạ ra, anh ta sẽ không có cảm giác gì với một nam sinh cả đâu. Có lẽ vẫn nên nhờ Tử Di một chút.

Hoàng Khánh nhìn ‘nam sinh’ đang ngồi trên xe lăn, vẻ mặt đầy hứng thú kia. Anh có cảm giác bất đắc dĩ. Tại sao lại cứ cố tình cố chấp như vậy? Anh nói đến vậy chưa đủ hay sao? Cứ phải ngậy ngốc theo đuổi những việc không đến đâu kia sao? Dù cho có việc gì thì anh vẫn phải ngăn cản đồ ngốc tự cho là thông minh kia.

Lâm Kỳ Anh có thể đi lại được lại là một khoảng thời gian dài độ vài tháng sau. Trong khoảng thời gian này, cậu lười biếng chỉ ngồi xe lăn, cho đến khi bị đá xuống đất và bị ép phải tập đi trở lại. Chồng nặng mà đi sao? Mơ đi! Cậu mới không làm việc mất hình tượng như vậy.

Thà cậu đi khắp khiêng trong trường còn hơn là phải chống nạng như người tàn tật. Vì thế chẳng mấy chốc mà cậu đã đi được rất tốt. Hoàng Khánh cũng khá là hài lòng với biểu hiện của cậu.

Tuy có hơi bất tiện nhưng cậu vẫn thường xuyên đi gặp Tử Di. Cô cũng biết điều hơn. Bởi vì cậu nói hôm đó của cậu đã nói trúng chỗ đau của cô.

Cậu muốn Tử Di tiếp cận hấn. Việc này sẽ nguy hiểm cho cô nếu như cô ấy thật sự không kiềm chế được nữa. Nhưng mà cậu biết, Khương Vũ sẵn sàng loại bỏ những kẻ không trung thành và có khả năng trở thành vật cản đường của cậu ta.

Lâm Kỳ Anh đang đặt cược. Nếu cậu may mắn, cậu vừa có thể khiến Tử Di rút ra khỏi hắc đạo được, vừa làm cho hấn ta cũng rút khỏi ngành. Tuy nhiên, khả năng này rất nhỏ, cơ hội thành công rất mong manh. Hơn nữa, hấn là một kẻ sống tuân theo lý trí chứ không tuân theo tình cảm, rất khó để thành công.

Cậu thật không muốn đặt người khác vào tình thế nguy hiểm do cậu đặt ra, nhưng mà giữa một đường sống mỏng manh và một con đường chắc chắn chết thì tất nhiên ai cũng muốn thử con đường đầu tiên.

Vẫn còn một cách khác, đó là khiến cho Tử Di quên đi ý niệm trong đầu, toàn tâm toàn ý làm tay trong cho Khương Vũ. Tuy nhiên, việc này dường như bị chính cô ấy cự tuyệt.

Cậu đã khuyên cô ấy, nhưng mà cô ấy vẫn cố tình ngó lơ lời nói của cậu. Đây, tội ngó lơ cậu có hậu quả rất lớn đấy.

Kỳ Anh đủ tự tin để khiến cho mọi việc đi theo kế hoạch của bản thân, nhưng mà luôn có người cố tình phá hỏng và đưa mọi việc đi theo một hướng khác hoàn toàn. Cảm giác không nắm chắc được trong tay khiến cậu cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Mà cái cảm giác bị sắp xếp trước tương lai của bản thân cũng khó chịu không kém.

Chỉ là đi theo lão cha Lâm Thừa Thiên dự tiệc thôi mà. Thế nào cậu lại được hứa hôn với một cô bé 12 tuổi vậy hả? Thiên a, tha cho cậu một con đường sống không được sao?

Bạch Tử Đằng, 12 tuổi, tiểu công chúa vàng ngọc nhà họ Bạch.

Nhà họ Bạch này gia thế hiển hách không thua kém gì họ Lâm. Họ giữ 17% cổ phần của tập đoàn nhà họ Lâm, ngoài ra còn có tài sản riêng là tập đoàn họ Bạch chuyên về sản xuất các mẫu quần áo được ưa chuộng trong nước.

Ngoài ra, cha của Bạch Tử Đằng – Bạch Hiến được xem là ân nhân của cả Lâm gia. Trước kia, khi mà Lâm Kỳ Anh còn chưa ra đời, Lâm gia làm ăn sa sút, chính nhờ vị Bạch Hiến này đã cứu Lâm gia thoát khỏi vũng bùn. Bây giờ Lâm Thừa Thiên muốn lấy cậu ra đền ơn với họ Bạch.

Cái này quá đáng giận rồi! Người ta cho ông chịu ơn thì ông đi mà trả, sao lại bắt cậu đi trả hộ chứ hả?

Cậu nguyên rửa lão cha thậm tệ không thương tiếc trong lòng. Ngoài mặt thì cậu vẫn cười nhẹ nhấp một ngụm rượu nhẹ. Chỉ là có thêm một cô nương bé nhỏ đi theo cũng không phải là chuyện khó khăn gì với cậu.

Đúng lúc này, vạt áo của cậu bị giật nhẹ. Cậu cúi đầu xuống nhìn, thì ra là một tiểu oa nhi, gương mặt bầu bĩnh trắng nõn rất khả ái.

“Có việc gì vậy nàng công chúa nhỏ?” Cậu cười vui vẻ với tiểu công chúa. Cậu còn đưa tay ngắt đôi má phúng phính của nó.

Ai mà ngờ một cô bé đáng yêu như vậy đột nhiên hung tợn trừng mắt nhìn cậu: “Ai cho anh động vào mặt của tôi hả? Không biết lịch sự là gì sao?”

Kỳ Anh choáng váng a. Thực sự là do cậu kiềm lòng không được mà thôi, cũng không cần phải tức giận như vậy chứ?

“Cô bé, em là ai? Tại sao tìm anh rồi lại nổi cáu lên như vậy? Thật hung dữ!” Kỳ Anh còn sợ thiên hạ chưa đủ loạn, càng thêm dầu vào lửa.

“Anh nói ai hung dữ? Tôi nói cho anh biết! Bạch Tử Đằng tôi không đồng ý cùng anh có hôn ước!”

À, không nói ra thì thôi, vừa nói ra đã làm cho cậu suýt thì vui chết người. Cậu đúng là cũng không cần cái thể loại hôn ước này. Xin lỗi! Tự cậu thấy mình vốn không với cao nổi. Huống hồ cậu lại là con riêng, có tư cách gì xứng với tiểu công chúa nhà họ Bạch được nâng như nâng trứng, hứng như hứng hoa này?

Vậy mà chỉ mấy năm sau, có một cô gái nào đó quyết không buông tha cái thể loại hôn ước nực cười này. Vào lúc đó, Kỳ Anh cũng đã vô cùng mệt mỏi khi bị đeo bám không buông rời. Mà chuyện này để sau lại nhắc đến.

21. Chương 21

“Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi? Như vậy không được. Cậu sẽ hại chết cô ta. Cậu đã biết là hẳn ta chỉ biết có công việc trong lòng, vì sao còn cố chấp đẩy Tử Di vào chỗ chết?” Hoàng Khánh lắc mạnh đôi vai yếu ớt của cậu.

“Tôi cũng đã nói rất nhiều lần rồi. Đây là chuyện của tôi và là sự lựa chọn của cô ấy. Nếu anh muốn ngăn cản thì hãy thay đổi quyết định của cô ấy chứ đừng tìm tôi! Tại sao anh luôn cố tình ngăn cản tôi vậy? Tất cả đều là tôi muốn làm, vì sao lại cố tình phá hủy đi?” Lâm Kỳ Anh cũng vô cùng bức bối quát lại.

“Là tôi muốn tốt cho cậu. Còn cậu? Sao luôn cố chấp như vậy hả? Cậu muốn lại như trước kia sao?...” Hoàng Khánh tức giận đến mức suýt mất đi cả lý trí.

Chỉ vừa nói xong câu đó, cậu ta xoay người đi xa.

‘Trước kia? Trước kia thì thế nào? Anh biết được trước kia tôi như thế nào sao? Nếu có thì vì sao không hiểu cho tôi một chút nào?’ Lâm Kỳ Anh cũng xoay người đi về hướng ngược lại. Nếu Hoàng Khánh đã muốn đối đầu cùng cậu thì cậu cũng không ngại cùng cậu ta trở thành địch nhân.

Hoàng Khánh giận dữ đá vào chân bàn khiến cho nó đổ sập xuống. Đồ cứng đầu! Ngu ngốc! Có chấp! Ngang bướng!... Hoàng Khánh dùng tất cả những từ ngữ có thể để mắng Kỳ Anh. Dù cho hắn đã nói đến như vậy nhưng vẫn không thông minh lên một chút nào sao?

Hoàng Khánh thở dồn dập ngồi xuống những mảnh còn lại của chiếc bàn. Vô cùng hiềm thấy cậu ta tức giận đến nổi cơn lên như vậy. Trước giờ Hoàng Khánh luôn không chú ý đến những thứ xung quanh, chỉ ngoại trừ Lâm Kỳ Anh, vậy mà chính cậu làm cho hắn hết lần này đến lần khác nổi cơn thịnh nộ.

Hoàng Khánh còn chưa bình ổn được cảm xúc, cánh cửa phòng hội đột ngột mở ra, một đôi chân xinh xắn bước vào.

“Anh Khánh!” Cô gái bước đến, chu đôi môi đỏ mọng lên: “Anh vì sao lại trốn về Trung vậy? Làm em lật tung cả Anh quốc cũng không tìm được anh!”

Cô gái xinh đẹp có body chuẩn trước tuổi đang bước đến là Đường Uyên Nhi. Cô có mái tóc được uốn xoăn dài màu vàng hoe không giống với người phương Đông. Trên mặt là những lớp phấn được đánh tinh tế nhưng chỉ có điều hơi dày làm mất hẳn đi thần thái tự nhiên. Đôi chân thon dài đi với giày cao gót càng làm cho cô gái 15 tuổi này quyến rũ hơn.

Bởi vì tuổi nhỏ mà lại mang nhiều nét quyến rũ, người ta dễ liên tưởng cô với yêu tinh hoặc hồ ly tinh các loại. Nhưng mà với gia thế to lớn ấy, thật khó để cho những cô nàng khác dám bày tỏ thái độ ghen ghét với cô.

“Tôi đi đâu là việc của tôi. Tôi không có trách nhiệm phải thông báo với cô.” Hoàng Khánh bực bội đứng dậy. “Còn nữa, cô đến đây làm gì?”

Cô ta đến thì luôn sẽ kéo rắc rối đến với hắn. Thật sự là hắn chỉ muốn đá cô ta ra khỏi cuộc sống của bản thân, càng xa càng tốt.

“Em nhớ anh nên muốn gặp anh mà! Sao anh nỡ nói vậy?” Uyên Nhi nũng nịu ôm lấy cánh tay hắn. “Chúng ta còn hôn ước chưa được thực hiện với nhau đó! Anh không thể lúc nào cũng bỏ rơi em như vậy được! Anh ơi, mình về Anh quốc rồi đính hôn với nhau đi anh. Như thế này em không yên tâm chút nào!”

Hoàng Khánh cảm thấy mình vô cùng ghê tởm với hành động của cô ta. Vì thế hắn hất mạnh ta của cô nàng ra khỏi tay mình. “Cô có muốn thì về một mình đi! Tôi không có dư dả thời gian đi đùa giỡn với cô!”

Hoàng Khánh nói rồi bước ra ngoài đồng thời đóng sầm cánh cửa lại. Chiếc điện thoại cũng đột ngột vang lên thông báo có cuộc gọi đến. Hắn lấy ra nhìn một chút rồi chấp nhận.

“Thiếu gia. Bên này Đường Lăng đã bắt đầu hành động rồi. Thiếu gia nên xem xét tình hình một chút, tôi sẽ gửi báo cáo đến ngay.”

“Chuẩn bị phản công đi. Trong năm nay tôi sẽ hạ bệ anh ta. Còn nữa, thông báo người dọn dẹp Đường Uyên Nhi đi. Thật là chướng mắt!” Hoàng Khánh hừ lạnh một tiếng. Hai anh em nhà họ Đường này rốt cuộc liên thủ với nhau vậy hắn lại đây mà.

Hắn tất nhiên sẽ không bao giờ để cho hai anh em nhà họ đạt được mục đích. Thăm nghĩ đưa hắn vào tròng sao? Không phải cái gì cũng như trong tưởng tượng của hai người đâu!

.... Phân cách....

Tử Di mãi mãi không nghĩ đến trong tình huống như vậy lại bị lộ ra thân phận. Nhìn Huyền Phong đang thất vọng cùng giận dữ nhìn mình, Tử Di thấy vô cùng hối hận.

“Cô nghĩ đây là chỗ cô có thể tự tiện đùa một chút sao? Pháp luật không phải là thứ cô có thể chơi đùa được đâu!” Huyền Phong hắn ta đang tức giận, vô cùng tức giận.

Chỉ vì một cuộc gọi, cô nói chuyện lỡ lời mà bị phát hiện. Nhưng mà anh ta sẽ chỉ mắng nhiếc cô thôi sao? Sẽ không bắt cô vào tù sao? Từ khi nào anh ta lại giờ cao đánh khê như vậy?

Tử Di thôi việc tại nơi đó. Cô ngoái đầu nhìn nơi cô đã làm việc hơn một năm trời. Anh ta làm như vậy có phải là có chút cảm tình với cô không?

Thật ra lúc đó Huyền Phong còn không biết Tử Di là gian tế của Cửu Long mà chỉ nghĩ cô là một cô gái giang hồ vì thích anh ta mà tham gia vào đội cảnh sát này. Cho đến khi phát hiện được cô là gian tế của Cửu Long, anh ta đã không ngần ngại triệu tập một đội ngũ để đi bắt người.

“Tử Di, cô đã không hoàn thành nhiệm vụ của bản thân, lại làm ảnh hưởng đến cả bang phái, cô có biết tội của mình rất lớn?” ‘Ám Dạ’ – cánh tay phải đặc lực của Khương Vũ nhìn cô bằng một ánh mắt sắc bén như muốn mổ xẻ cả thân thể cô ra.

“Tôi biết. Tôi chấp nhận trừng phạt của thiếu chủ.” Tử Di tận lực cúi thấp đầu xuống, mắt hoàn toàn nhắm lại.

“Cô có chấp nhận cái chết?” Ám Dạ ném cho cô một cái nhìn bén nhọn.

“...Có!” Cô cố nén đau đớn trong lồng ngực. Cô vì hấn mà chết cũng cam lòng, nhưng mà cứ như vậy chết đi, chưa từng nghe qua cảm nhận của hấn đối với mình thật sự khó chịu.

“Cô đi theo thiếu chủ không có công lao cũng có khổ lao, hà tất phải vì một tên đàn ông mà đến mạng của mình cũng không cần?” Ám Dạ lắc đầu. Tình cảm vốn là thứ cấm kỵ đối với gian tế, nhất là có tình cảm với đối tượng bị bang phái chú trọng theo dõi.

.....

Kỳ Anh vội vàng bắt xe chạy đến hiện trường ngay sau khi nghe Nguyên Bảo thông báo. Khương Vũ cậu ta đúng là tuyệt tình. Cậu ta thật sự muốn mạng của Tử Di có phải không?

Dù cho cô ấy có chút không theo sắp đặt nhưng cô ấy cũng không làm tổn thất gì đến Cửu Long kia mà! Còn việc bị phát hiện chẳng qua chỉ làm cho Cửu Long và Huyền Phong càng thêm bất hòa chút ít mà thôi.

Mà Khương Vũ làm việc dường như vẫn có chút tùy ý. Đã dùng người thì phải tin, nếu đã không tin thì đừng dùng nữa. Chẳng lẽ nào cậu ta cố tình giết gà dọa khỉ đối với người trong bang? Cố tình lấy Tử Di ra làm gương cho người khác sợ hãi sao?

Cậu hồi hận! Cậu hồi hận khi ngu ngốc lôi kéo Tử Di vào một việc điên khùng như vậy. Kết quả giống hệt như Hoàng Khánh đã nói. Cậu cố chấp đẩy cô ấy vào chỗ chết mà không có chút suy nghĩ gì. Cậu làm người thật sự đã quá thất bại!

Cậu vì sao lại cứ cố chấp theo đuổi quá khứ đến như vậy? Huyền Phong chưa làm gì có lỗi với cậu mà..., ít nhất là ở kiếp này anh ta chưa từng tổn thương cậu. Cậu là đồ ngu ngốc, cố chấp một cách điên rồ!

Lâm Kỳ Anh điên cuồng tự mắng bản thân. Cậu xuống taxi, vội vã chạy về hướng đang diễn ra cuộc truy quét.

“Đoàng đoàng...” Tiếng súng quyết liệt vang lên trong không gian đầy sự đè nén.

Đồng Huyền Phong, rốt cuộc anh ta vẫn là độc ác vô tình như vậy. Vì cái gì anh ta luôn lạnh lùng không chút suy nghĩ cho người khác như vậy? Vì cái gì trong mắt anh ta chỉ có pháp luật, chỉ có nhiệm vụ? Vì cái gì mà một chút tình người cũng không có?

22. Chương 22

Tử Di nhìn chằm chằm Huyền Phong. Cô đang hy vọng anh nói một câu nào đó mà cô muốn nghe.

‘Anh yêu em. Em hãy rời xa hắc đạo đi, anh cũng sẽ từ bỏ công việc. Chúng ta sẽ cùng nhau đi thật xa khỏi đây...’

Đó là điều cô đã tưởng tượng hàng trăm hàng nghìn lần, mơ mộng như thể cô vẫn là một cô nữ sinh nhỏ chưa hiểu sự đời mà mê luyến việc tình cảm.

Nhưng mà sự thật thì luôn mất lòng. Đúng vậy. Sẽ không đời nào Huyền Phong nói những lời như vậy với một cô gái, đặc biệt lại xuất thân từ bang phái giang hồ.

“Tử Di, cô xem luật pháp như một trò đùa sao?” Anh ta lạnh lùng nhếch môi. Bất cứ ai, không có ngoại lệ, chỉ cần đùa giỡn với pháp luật trước mặt anh ta, anh ta chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Luật pháp là tất cả niềm tin sống của anh ta.

“Cô nghĩ là cô có khả năng đó sao? Rất nhiều người từng nghĩ vậy, nhưng tất cả đều đã vào tù hoặc đã chết. Cô cũng sẽ không tránh khỏi điều đó.” Anh ta khẳng định.

“Anh không có chút tình cảm nào với em sao?” Cô đau lòng hỏi.

“Cô làm việc với tôi mà không hiểu tôi sao? Tôi không có thời gian để chơi trò tình ái với tội phạm.” Huyền Phong mất đi sự kiên nhẫn của mình.

Rất hiếm người nào như anh ta, có thể một lòng một dạ với công việc, tôn sùng luật pháp như vậy. Nhưng tôn sùng quá mức thì sẽ trở nên u mê. Nếu anh ta không may bị hãm hại trở thành người phạm luật, chắc chắn anh ta sẽ ngay lập tức nhận tội. Đó chính là ngu xuẩn.

Huyền Phong rút súng, hướng về phía Tử Di đầy đe dọa. “Giơ tay lên nếu không muốn bị thương.”

Tử Di tuyệt vọng phối hợp. Có lẽ ngoài việc chịu bị bắt, cô không còn có thể làm gì để cho anh ta vui lòng nữa. Nhưng mà đến khi chiếc còng trong tay Huyền Phong sắp giam lại tự do của cô, một lực kéo không hề nhỏ đã đưa Tử Di tránh thoát khỏi Huyền Phong.

Trong thời điểm mà ranh giới sống chết trở thành nên vô cùng mỏng manh, một cơn gió lạnh rất mạnh thổi vào bầu không khí ngưng trọng này. Một chiếc áo gió màu đen tung bay ngay trước mắt hắn. Mái tóc ngắn ngắn của chàng trai đang đưa trong gió. Thêm chiếc mặt nạ quỷ Satan, không ai biết chàng trai là ai. Chàng trai này có thân hình không cao nhưng lại khá gầy. Đây chính xác là Lâm Kỳ Anh.

“Đồ ngu ngốc!” Cậu mắng Tử Di. Thế nhưng cậu vẫn không chậm trễ chút nào kéo cô chạy đi. Huyền Phong gặp tình huống bất ngờ, hắn chỉ hành động theo bản năng bắn một phát súng. Mà phát súng này lại trùng hợp trúng vào lưng Tử Di.

Thân thể Tử Di rung mạnh vì lực bay đến của viên đạn. Kỳ Anh hoảng hốt, lực kéo tay cậu vô thức mạnh lên, chân cũng chạy như bay, cố gắng thoát khỏi tầm mắt của Huyền Phong.

Hắn ta tất nhiên không bỏ qua, vội vàng đuổi theo. Kỳ Anh vòng vèo hai ba cái ngõ nhỏ, xông loạn vào trong một bụi cỏ lau cao quá đầu người bên mép sông. Tử Di đã chống đỡ không nổi nữa. Máu từ trên lưng cô túa ra như tắm, nhìn thấy lạnh cả người.

“Cậu là... Kỳ Anh... phải không...?” Cô nặng nhọc hỏi. Thật ra không cần hỏi cô cũng biết đó là cậu, bởi vì sẽ không có ai muốn cứu một kẻ như cô nữa.

“Phải. Cô cố chịu một chút, tôi đưa cô đến bệnh viện ngay. Cô sẽ không sao đâu.” Mồ hôi của cậu chảy ròng ròng, chỉ sợ ngay cả chính cậu cũng không thể tin được lời mình vừa nói.

“Cậu đừng nghĩ tôi ngu ngốc... Bản thân tôi... tôi biết rõ...” Tử Di cười, khóe môi cô bắt đầu tràn máu tươi.

“Đừng nói nữa. Tôi nói cô sẽ không sao thì tức là cô sẽ không sao!” Kỳ Anh tức giận gầm lên. “Cô mà còn nói nữa cẩn thận ngày mai không nhìn thấy mặt trời!”

“Ha!” Tử Di tuy thở dốc nhưng vẫn không nhận được cười.

Có ai lại lấy điều chắc chắn sẽ xảy ra đem đi đe dọa người khác chứ? Nhưng mà chỉ cười lên một tiếng thôi cũng khiến cho cả gương mặt cô tái mét. Viên đạn đã nằm trong người rồi, rất có thể là trong nội tạng nào đó. Cái chết với cô lúc này là điều không thể tránh khỏi.

Cô đột nhiên nhớ lại cuộc sống lúc nhỏ của mình. Đó là một quãng thời gian khó khăn...

Bố cô là một con sâu rọu, hằng ngày không uống đến khuya thì sẽ không về nhà. Mẹ cô lại là một tay cờ bạc có tiếng. Chỉ cần có ai gọi bà ta, dù có tiền trong người hay không thì bà ta cũng đi đến sáng hôm sau, thua sạch tiền mới về.

Hai người này chỉ là công nhân của một nhà máy nhỏ xíu, tiền không đủ ăn nhưng suốt ngày chỉ biết đốt tiền.

Từ bé, Tử Di đã phải tự thân vận động, nhặt ve chai, bán vé số,... để kiếm tiền đi học. Cô chưa gì là chưa làm qua, ngay cả phục vụ quán bar đều đã làm qua. Cũng may là lúc đó cô chưa đủ tuổi, nếu không thì cũng bị cha mẹ bán đi làm gái rồi.

Mỗi ngày đi học về, cô sẽ bắt gặp hình ảnh người mẹ ngồi trên bàn chơi mạt chược quên cả thời gian. Bố cô thì sẽ say xỉn đẩy cửa xông vào đòi tiền uống rượu. Cô chỉ kịp ăn tạm một cái bánh mì khô hết rồi đi làm thêm.

Trong trường, cô học cũng khá nhưng rất hay bị bắt nạt. Vì là người sống dưới đáy xã hội nên cô cũng không kiêng kỵ gì nhiều. Họ bắt nạt cô thì cô sẽ đáp trả lại, như vậy mới công bằng.

Cô thường xuyên bị kỷ luật và bị mời phụ huynh. Nhưng mà làm gì có chuyện hai con người kia sẽ đi nghe người ta mắng chửi vào mặt mình. Càng đi càng ức chế, chi bằng cứ ở nhà làm việc mình muốn làm.

Cuối cùng, cô bị đuổi học. Đôi khi cô đang làm việc mà gặp người quen, cô sẽ bị cười nhạo. Nhưng mà nghe mãi rồi cũng chẳng thấy có gì cần phải bận tâm cả. Cô sống và kiếm tiền chứ không phải để cho người ta chê cười và khinh bỉ cô.

Năm đó, bố mẹ cô bị người ta tìm đến cửa siết nợ. Họ chắc chắn không có tiền, còn cô đương nhiên cũng không có. Tiền ăn uống hằng ngày còn phải vô cùng dè sẻn, lấy đâu ra tiền dư để trả một số tiền nợ lớn đến vậy? Còn chưa kể đến tiền lãi hằng tháng, bao nhiêu đó cũng đủ để bức chết người rồi.

Đồ đạc trong nhà cô vốn chẳng có gì, muốn tìm ra đồ có giá trị còn khó hơn lên trời. Vì thế, không có đồ để siết nợ, đám côn đồ đó bắt cô. Mặc dù cô đã cố gắng chống cự hay chạy trốn, tất cả đều không thành công. Cô bị bán cho một đường dây buôn người.

Ở đó, cô thấy nhiều người cũng bị bán đi như cô. Có người bị lừa bán, có người bán thân, có con nít bị bắt cóc... đủ các thành phần hỗn tạp. Sau mấy lần trốn không thành công, Tử Di không còn ôm hy vọng gì nữa.

Nhưng mà lại cố tình đúng lúc đó, cô được giải cứu. Mà người cứu cô, không ai khác chính là Đồng Huyền Phong.

Khi đó, anh như một vị sứ giả của chính nghĩa vì cứu cô mà xuất hiện. Kể từ lúc ấy, hình bóng của anh không có khắc nào ngừng xuất hiện trong đầu cô. Không phải cô ngốc nghếch nhưng cô không khác gì cô gái nhỏ đang yêu. Cô luôn không nhịn được mà lấy lí do cho việc gặp gỡ ấy.

Nhưng mà khiến cô phải thất vọng chính là anh dường như không quan tâm cô, không hề dừng ánh mắt ở chỗ cô thêm một phút giây nào nữa. Đúng vậy, theo như cách nói của Lâm Kỳ Anh, anh ta chính là người có khả năng khiến cho người khác đang từ thiên đàng bị đánh rơi xuống địa ngục.

Cơn đau dồn dập kéo đến khiến cho Tử Di dần mất đi ý thức. Cuộc đời của cô quá mức thảm hại rồi. Cô sẵn sàng đánh đổi, rồi cuộc đổi về chẳng có gì. Cô mất hết tất cả, có sống cũng không để làm gì nữa. Nhưng mà, được chết ở nơi như thế này, còn có người vẫn đang vì cô mà cố gắng, cô thấy dường như như vậy là đã mãn nguyện lắm rồi...

Kỳ Anh chỉ hy vọng có thể an toàn tránh thoát một kiếp rồi nhanh chóng đưa Tử Di vào bệnh viện, không ngờ ông trời không chiều lòng người.

“Mau ra đây đi. Tôi biết hai người đang ở đó!” Giọng nói của Huyền Phong ngay sau lưng khiến cho Kỳ Anh rùng mình.

Không thoát được, phải không? Không những không cứu được Tử Di, cậu hại cô ấy phải chết oan uổng. Đã thế, ngay cả bản thân cậu cũng sắp không thoát được. Vào lúc Kỳ Anh chuẩn bị đứng lên thì một phát súng lại gián đoạn tất cả.

“Đồ ngu ngốc, cậu còn ngốc hơn cô ta...”

23. Chương 23

“Kỳ Anh... Cậu cứ để tôi ở lại đây... Nhanh chân... chạy đi...” Tử Di dùng hết chút khí lực cuối cùng nói với cậu: “Tôi có chết... cũng không hối...” Nói rồi, mi mắt của cô nặng nề hạ xuống.

“Này... này... Tử Di, cô đừng có ý nghĩ chết lãng xẹt như vậy chứ. Cô tỉnh lại đi, lỗi là của tôi cơ mà.. Cô nói không hối hận là có ý gì đây? Trả lời tôi!” Giọng của cậu từ khe khẽ trở nên mất khống chế.

Bên kia, cuộc đấu súng vẫn đang diễn ra. Những phát súng vang dội chói tai. Đạn nhanh chuẩn bay đi với tốc độ cao. Vậy mà ở bên này, Lâm Kỳ Anh đang ngồi hối hận và tự trách bản thân.

Kỳ Anh vẫn đang trong tình trạng tự trách đột nhiên bị lôi đi. Cậu hốt hoảng định kêu lên nhưng rất nhanh đã bị bịt miệng: “Cứ la lên nếu cậu muốn chết ở nơi này.”

Chỉ một câu nói thôi đã làm cho đầu óc của cậu ngay lập tức tỉnh táo lại. Tình huống cấp bách thế này mà cậu dám ngồi đây tự trách, cậu đúng là đồ điên. Việc đầu tiên cần nghĩ đến phải là tìm cách thoát đi mới đúng.

Nhưng mà khi Lâm Kỳ Anh định đưa cả Tử Di đi, người kia lại ngăn lại ý nghĩ ấy: “Bây giờ đã là lúc nào rồi mà cậu còn muốn đem theo một cái xác chết bên mình? Cậu ngu ngốc đến hết thuốc chữa rồi đúng không?”

“Nhưng Tử Di cô ấy...” Cậu định phản bác nhưng lại không biết nên nói điều gì cho phải.

“Tử Di cô ấy làm sao? Cô ấy chết rồi. Điều này chính cậu đã rõ ràng. Tôi sẽ cho người đem xác của cô ấy về hỏa táng sau. Bây giờ thoát thân trước rồi nói.”

Anh ta nói xong liền kéo theo Kỳ Anh chạy mà không ngoái đầu lại.

Lâm Kỳ Anh đột nhiên kéo anh ta lại, cứng rắn nói: “Là tôi hại cô ấy như thế này. Tôi cảm thấy mình phải có trách nhiệm!”

“Cậu bớt điên đi có được không? Nếu không có cậu, cô ấy cũng sẽ âm thầm giúp đỡ cho Huyền Phong tránh bớt phiền toái từ Cửu Long. Cậu cho rằng Cửu Long Bang sẽ để cô ấy sống yên ổn hay sao? Tôi sợ là sẽ chết khó coi hơn thế này nhiều.”

“Hoàng Khánh, cậu không có chút cảm giác nào trước cái chết của người khác sao? Cậu lạnh lùng vô tình đến vậy sao? Nhìn người khác chết ngay trước mặt, cậu vẫn có thể ung dung tự tại sao?” Sau một khoảng thời gian im lặng, Lâm Kỳ Anh đột nhiên hỏi.

“Tôi sẽ không đau lòng vì những người không quan trọng.” Hoàng Khánh cũng đột nhiên dừng chân, trả lời câu hỏi của cậu.

“Cậu...” Lúc này, dường như mối liên hệ mỏng manh giữa Kỳ Anh và người con trai đang đứng trước mặt cậu vụn vỡ thành từng mảnh nhỏ.

“Nhưng tôi cũng đã từng rất đau đớn khi cậu...” Tiếng súng vang lên đột ngột làm cho Lâm Kỳ Anh sững người. Hoàng Khánh khụy xuống, sau lưng cậu ta là khuôn mặt của một kẻ trong nhóm người cậu ta mang theo. Không phải cảnh sát, không phải Huyền Phong mà lại là người của mình. Một kẻ phản bội... nhục nhã làm sao.

Ngay lập tức có một viên đạn lao đến xuyên qua thái dương của tên phản bội. Hấn cứ như thế ngã xuống đất, chết cũng không kịp nhắm mắt.

Kỳ Anh chứng kiến sự việc này, cậu cố gắng làm cho bản thân tỉnh táo. Sau đó cậu nhanh chóng dìu Hoàng Khánh chạy thoát khỏi nơi nguy hiểm này.

Kỳ Anh không lao ra đường lớn mà rẽ vào một con ngõ nhỏ hẹp. Dìu Hoàng Khánh ngồi dựa vào tường, Kỳ Anh dồn hết sự bình tĩnh của mình và chút vật dụng ít ỏi đi sơ cứu cho Hoàng Khánh. Vì tình trạng nguy cấp, cậu rút điện thoại ra gọi cho con trai quản gia nhà họ Lâm – Kha Viễn Tường, bảo anh ta nhanh chóng lái xe đến đón cậu.

“Hoàng Khánh, cậu phải giữ tỉnh táo, đừng có ngủ mất. Nếu cậu mà dám ngủ, tôi sẽ bán quách chiếc xe mô tô của cậu.” Kỳ Anh cố gắng nói chuyện với cậu ta.

“Cậu nghĩ cậu có thể... bán nó đi được sao...?” Hoàng Khánh nhếch môi, đau đến nhe răng trợn mắt.

...

“Không nghĩ đến cậu ngốc... mà tôi cũng ngốc theo cậu...”

“Cậu dám nói lại lần nữa không? Tôi ngốc ở chỗ nào? Cần thận tôi bẻ gãy hai cái răng cửa của cậu.” Kỳ Anh trừng mắt nhìn cậu ta.

“Nếu cậu không ngốc thì cậu có thể bắt chấp nguy hiểm đi cứu người không liên quan sao? Lại còn là một kẻ sớm muộn gì cũng chết...”

“Ai mà sẽ không chết cơ chứ? Sau này tôi cũng sẽ chết đi, vậy cậu còn đến cứu tôi làm gì?” Kỳ Anh kiên trì phản bác. “Bởi vì... tôi không muốn cậu chết bây giờ... Như vậy quá lãng phí cơ hội khó khăn lắm trời mới cho...” Hoàng Khánh bắt đầu không giữ vững thần trí. Dù cho cơn đau có buốt lên tận não thì cậu ta cũng không có cách nào tỉnh táo.

“Cơ hội trời cho gì? Cậu đang nói về cái gì?”

Lâm Kỳ Anh chưa kịp hỏi, một chiếc xe đã dừng lại ngay trước mặt. Viễn Tường nhanh chóng giúp Kỳ Anh đưa Hoàng Khánh lên xe.

“Cậu chủ, chúng ta đến nơi nào?”

“Đến nơi đó đi.” Lâm Kỳ Anh cũng không quản nhiều chuyện, nơi nào có thể che giấu người bị thương thì tốt.

Kha Viễn Tường thật ra cũng không thân thiết với vị thiếu gia này cho lắm. Chỉ là thỉnh thoảng cậu sẽ bảo anh đưa cậu đến nơi đó. Mà nơi đó, ngoại trừ anh, chưa có ai trong Lâm gia biết Kỳ Anh thường xuyên ghé nơi này. Họ chỉ biết cậu có làm từ thiện nhưng họ không quan tâm đến việc cậu làm từ thiện ở đâu.

Đây là lần đầu tiên anh ta thấy cậu chủ của mình đưa một người lạ mặt đến. Điều đó có lẽ là: Người kia là người có được sự tin tưởng của Lâm thiếu dòng chính.

Nơi đó mà Lâm Kỳ Anh nói đến chính là cô nhi viện Hạnh Phúc.

Trước khi Lâm Anh được đưa đến Lâm gia, cô đã có một khoảng thời gian sống ở cô nhi viện này. Lúc đó bà ngoại của Lâm Anh chứng kiến cái chết của Nhan Trúc, chút nỗ lực cuối cùng của bà cũng sụp đổ.

Bà sống đến cái tuổi ấy, nhìn đứa con gái duy nhất của mình vì một thằng đàn ông tệ bạc mà chịu mọi nhục nhã sinh ra đứa cháu ngoại. Nhưng sau đó con bà cũng không được sống yên ổn chút nào.

Sau khi sinh con, Nhan Trúc bị bệnh tật quẩn thân. Bà chống đỡ đến lúc ấy cũng đã là quá sức. Việc con gái mất giáng cho bà một cú mạnh, khiến cho bà quy ngã.

Cả cái nhà lúc đó một chút tiền cũng không còn, nợ nần khắp nơi. Bà con làng xóm cũng không thể thấy bà như vậy mà không giúp đỡ. Mà khi ấy, bà cụ không nuôi nổi Lâm Anh nữa cũng đành đưa cô vào cô nhi viện, một mình bà đi tìm tên đàn ông khốn nạn làm hại đời con gái bà để cho cô một cuộc sống tốt hơn.

Lâm Anh sống ở đó nửa tháng không tính là tốt nhưng cũng được xem là có cái ăn cái mặc. Tuy nhiên, lúc đó cô quá gầy nhỏ, lại mới đến nên trở thành cái đích để bắt nạt của vài đứa nhóc.

Chúng kéo tóc cô, ném bùn vào người cô, làm nhiều việc khác nữa chỉ để khiến cô khóc. Nhưng mà đường như sau cái chết của mẹ, tất cả cảm xúc của cô đều bị trôi tuột đi hết.

Mỗi ngày, Lâm Anh ngồi trước bậc thềm cô nhi viện, nhìn về phía núi non trùng điệp, hướng về ngôi nhà nhỏ trước kia cô sống mà lẩm bẩm gọi mẹ hàng trăm hàng nghìn lần. Cô gọi nhiều đến nỗi những tên nhóc kia nghĩ cô bị tâm thần nên không dám đến gần trêu chọc cô nữa.

Cô cứ nghĩ rằng mình sẽ vô cảm cho đến cuối đời, nhưng mà hai người kia lại khiến cho cô biết cười trở lại...

Lâm Kỳ Anh ngừng hồi tưởng lại quá khứ vì chiếc xe đã đỗ lại đúng nơi cậu muốn.

Những năm gần đây cậu hay đến nơi này, đóng góp khá nhiều tiền cho cô nhi viện, còn chơi với đám trẻ nữa nên rất được chào đón.

Cô nhi viện này thực chất là một nhà thờ, sau mới đem những đứa trẻ không cha không mẹ về nuôi dưỡng và giáo dục chúng thành người.

“Viễn Tường, phiền anh mời đến đây một bác sĩ có uy tín giúp tôi.”

“Vâng, cậu chủ.”

Kha Viễn Tường bây giờ chỉ mới 20 tuổi, là thế hệ quản gia tiếp theo của Lâm gia. Anh ta vốn vẫn còn đang học Đại học và làm việc cho tập đoàn của nhà họ Lâm.

Bây giờ Lâm Kỳ Anh vẫn đang trong quá trình xem xét anh ta. Nếu anh ta là trung khuỷu của Lâm gia thì cậu cần phải khôn khéo trong việc lợi dụng anh ta cho kế hoạch của mình. Hoặc là cậu dứt khoát đá anh ta ra khỏi kế hoạch để tránh bớt sơ sót.

Có vài việc tự tay làm sẽ yên tâm hơn mà đúng không?

24. Chương 24

Lâm Kỳ Anh dìu Hoàng Khánh vào trong gian phòng nhỏ nơi cậu thường nghỉ chân.

“Sơ làm ơn lấy giúp con một chậu nước nóng và một chiếc khăn mặt.”

Cậu nhìn máu trên chiếc áo của Hoàng Khánh. Mặc dù áo tối màu, vả lại cậu đã cầm bột máu nhưng nhìn sơ qua cũng khá rợn người. Cũng may chỉ bắn trúng vùng hông, nguy cơ trúng nội tạng không cao lắm, tạm xem như dễ cứu.

‘Nhưng mà đã là kẻ phản bội, vì sao lại không nhắm vào đầu hay tim? Chỗ đó không khó bắn trúng lắm mà?’

Kỳ Anh cẩn thận suy nghĩ về hành động của tên kia cho đến khi bác sĩ được mời đã đến nơi. Người bác sĩ này hình như cũng khá có danh tiếng, tuy nhiên cậu không hay gặp bác sĩ lắm nên cũng không chú ý.

Ông ta rất cẩn thận xử lý vết thương cho Hoàng Khánh một lần nữa. Sau khi gắp viên đạn ra, ông ta bằng bó rồi đi ra ngoài nói chuyện với cậu: “Người này cũng khá may mắn, đạn không trúng vào nội tạng nên cũng không nguy kịch lắm.”

Ngoài ra, cách sơ cứu cũng rất tốt cho nên không xảy ra vấn đề gì quá lớn. Cậu ta chỉ cần nghỉ ngơi nửa tháng là sẽ tốt trở lại.”

Vị bác sĩ này đúng là bác sĩ tư có chút thông trải, cũng hiểu rằng không được hỏi nhiều, chỉ làm tốt nhiệm vụ, dặn dò chút ít rồi nhận tiền là được rồi.

Kỳ Anh tin tưởng tên Hoàng Khánh này thật sự không nguy kịch lắm, vì thế cậu cũng không quan tâm nhiều. Cậu ta có tỉnh lại thì cũng chẳng động đậy gì được, cho nên cậu ra ngoài tìm Khương Vũ nói chuyện.

Ngồi đối mặt với thiếu chủ Cửu Long Bang, cậu bắt đầu mở miệng.

“Bây giờ tôi suy nghĩ kỹ mới thật sự không rõ cậu làm vậy vì lý do gì. Không biết là cậu thích nhiều người tham gia cho náo nhiệt hay là chỉ muốn nhìn một chút để tiêu khiển?” Lâm Kỳ Anh lộ ra vẻ mặt nghiêm túc hiếm khi thấy.

“Thật sự là quá nhàm chán nên muốn tiêu khiển một chút. Cảm giác đi vào một vở kịch để thúc đẩy cái kết diễn ra nhanh hơn cảm giác thế nào?” Khương Vũ quả không hổ là hồ ly chín đuôi.

“Cảm giác đó... rất tệ. Cậu biết đấy, khi nào đó cậu cũng nên thử qua mới thấy được độ chân thực của loại cảm giác này.” Lâm Kỳ Anh có chút bất đắc dĩ, nói chuyện với cáo già cũng cần phải có gan của cáo già đấy.

“Cái này à... Chắc tôi cũng nên thử xem một lần.” Cậu ta cười khẩy.

Trải qua cuộc nói chuyện không có nửa phần vui vẻ này, Lâm Kỳ Anh siết chặt nắm tay của mình. Khương Vũ, cậu ta đem tính mạng của một con người ra để làm trò tiêu khiển. Yêu hận cái gì chứ? Chẳng qua cũng chỉ là một thứ để giải trí! (Du: Đúng rồi, phim với truyện cũng lấy yêu hận ra làm thứ để giải trí đấy thôi)

Hừ! cái gì mà để xem cậu giúp họ được những gì. Nếu cậu ta đã cài được người vào trong lực lượng cảnh sát mà ngay cả một sơ hở cũng không có thì không lẽ cậu ta không có chút mối quan hệ nào với lãnh đạo cấp cao sao?

Mà Cửu Long Bang cũng đâu phải là hạng tôm tép gì. Mối quan hệ với lãnh đạo chỉ sợ là còn khăng khít hơn giữa người trong bang với nhau. Mà đã có liên quan đến lãnh đạo, một tên tổ trưởng đội hình sự chẳng lẽ còn không bắt chẹt được? Như vậy quá uổng mối quan hệ quý giá ấy quá rồi!

Kỳ Anh nghiêng răng. Ngay từ đầu gần như đây chỉ là trò khảo nghiệm thuộc hạ mà kết quả đã sáng rõ như ban ngày...

Lâm Kỳ Anh trở lại cô nhi viện, Hoàng Khánh đã tỉnh còn Kha Viễn Tường đã quay trở lại Lâm gia.

“Cho tôi một chút nước.”

“Tôi đói quá.”

“Trời nóng quá.”

“...”

Lâm Kỳ Anh vứt cái khăn xuống đất, lửa cháy phừng phừng trong mắt: “Cậu muốn thì tự mình làm đi! Tôi không phải sai vặt của cậu!”

“Vậy ai đã khiến tôi ra nông nổi này, muốn động cũng không động được đây?” Hoàng Khánh nhếch mép cười gian.

“Là tên phản bội của cậu, tôi không có liên quan!” Gân xanh của Kỳ Anh nổi đầy trán.

“Lại nói, ai khiến tôi phải đến đó mới bị phản bội đây hả?”

“Cậu tự đến, có liên quan đến tôi sao? Tôi cũng coi như giúp cậu tìm ra được kẻ phản bội, trách tôi cái gì chứ?” Lâm Kỳ Anh phản bác.

“Này, tôi là ân nhân của cậu đấy! Cách cậu báo đáp ân nhân như thế này sao? Đây mà là kỳ tài trong mắt người đời đấy sao? Thật là mắt mắt lăm thay!” Hoàng Khánh bắt đầu già mồm lái nhai không ngừng, thiếu điều muốn lái nhai cho Kỳ Anh nổi đóa lên.

Chỉ thấy khoe miệng cậu giật giật, sau đó xoay người rời đi không nói một câu nào, để cho tên kia nói cho sướng miệng. Được một thiếu gia như cậu đích thân xuất thủ hầu hạ, hẳn lại còn được nước lấn tới. Quả là làm nạn nhân được cứu giúp cũng chẳng có chỗ tốt đẹp gì.

Mà Hoàng Khánh ở trong phòng lại ngừng việc huyền thuyên, chỉ thấy cậu ta lẩm bẩm rồi cười lên như gió xuân ấm áp: “Kỳ Anh à, cũng đâu phải cậu chỉ nợ tôi một món ân tình. Sau này tôi nhất định khiến cậu tình nguyện ‘báo đáp’ tôi... Nhưng mà, vết thương thể này có còn cho người ta sống không cơ chứ...” Hoàng Khánh tặc lưỡi hít khí lạnh.

Vài ngày sau, Hoàng Khánh đã có thể xuống giường đi lại được, xem như là hồi phục rất nhanh. Mà Kỳ Anh vẫn phải tiếp tục đi học, Hoàng Khánh lấy lý do ở nhà có việc bận nên xin nghỉ.

Kỳ Anh vừa bước vào sân của cô nhi viện đã thấy Hoàng Khánh đang đùa giỡn với mấy đứa trẻ con vô cùng vui vẻ. Chỉ thấy một ‘thương binh’ nào đó còn không ngại vết thương ở bụng chưa khỏi mà chạy lòng vòng bắt nạt trẻ con.

“Khụ!” Kỳ Anh ho lên một tiếng nhắc nhở người kia: “Cậu còn chưa thực sự khỏe đâu. Chạy lung tung vậy chẳng may bị làm sao thì thế nào?”

“Ai da, tôi vẫn còn khỏe lắm, chẳng có sao đâu. Cậu chỉ thích nói gở!” Hoàng Khánh dừng lại, cười trách cậu.

Nhìn Hoàng Khánh cười sáng lạn như vậy, Kỳ Anh đột nhiên thấy hoa mắt. Lấy bãi cỏ làm nền, nụ cười của cậu ta dường như còn được nắng chiếu đến, tỏa ra sự ấm áp. Mà Lâm Kỳ Anh lại nghĩ đến khi xưa, Lâm Anh cũng từng được chứng kiến khung cảnh này...

“... Tôi sẽ bảo vệ cậu, nha đầu ngốc!...”

Chỉ thấy một cậu bé nhỏ nhắn, trên mặt mang theo niềm vui vẻ khó gì sánh được chia tay ra với Lâm Anh. Lâm Anh lúc đó cũng giống Kỳ Anh bây giờ đều ngẩn người không rõ lý do.

“Này, cậu sao vậy?” Một cái vỗ vai khiến cho cậu giật mình khôi phục thần trí.

Đôi mắt Lâm Kỳ Anh mất đi vẻ trầm đục, quay lại vẻ trong sáng có thần như trước kia. “Tôi không sao. Chỉ là hồi tưởng lại quá khứ một chút mà thôi. Cậu ăn cơm chưa? Tôi có đem đến vài món...”

“Cậu chắc là cậu không sao chứ?” Hoàng Khánh có chút lo lắng hỏi.

“Có gì đâu mà có sao? Bộ chuyện tôi hồi tưởng lại quá khứ đáng lo lắm à?” Kỳ Anh vui vẻ đùa. Sau đó Kỳ Anh đi vào trong phòng, bỏ qua ánh mắt lo lắng của cậu ta.

Đây chỉ là một chút nhạc đệm nho nhỏ trong quá trình dưỡng bệnh của Hoàng Khánh. Mà cái nhạc đệm lớn chính xác lại là một người không mời mà tìm đến.

Hoàng Khánh đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bấm điện thoại cho đỡ chán thì cửa phòng bật mở. Anh cứ nghĩ là đứa trẻ nào đấy nghịch ngợm nên không để tâm lắm. Cho đến khi một giọng nói cất lên thì anh mới ngẩng đầu lên.

“Anh Khánh, trở về vương quốc Anh với em đi. Anh ở lại quốc gia này thì có gì tốt đẹp đâu cơ chứ?” Giọng nói ngọt ngào của Đường Uyên Nhi vang lên khẩn cầu. “Ở đây không thể nào phát triển tài năng của anh được đâu!”

“Tôi ở đâu thì có liên quan gì đến cô chứ?” Hoàng Khánh lạnh lùng nói, anh quét mắt nhìn sơ qua cô gái đang đứng trước mặt mình.

‘Vẫn là những phần với son, không mộc mạc tự nhiên hơn một chút được à? Con gái 15 tuổi đã ăn vận những bộ váy cánh chỉ dành cho phụ nữ, còn phù hợp như vậy, vậy đây là phụ nữ hay thiếu nữ đây a? Còn nữa, bộ thấp lùn sao mà mang theo đôi giày cao gót ngót nghét cả tắc ậy?’

Hoàng Khánh càng soi mói Đường Uyên Nhi thì càng khó chịu trong lòng. Cũng chỉ là một chút lợi ích, cha của anh cũng chỉ nông cạn đến mức đó mà đồng ý bán anh cho nhà họ Đường. Đó là cái gọi là doanh nhân thành đạt đấy à?

“Cô về Anh đi, khi nào tôi muốn về thì sẽ tự trở về. Còn cái vấn đề phát triển... ở đâu mà không phát triển được cơ chứ?”

(*) Cầu cmt, cầu cmt. Tịch mịch chết mất.

25. Chương 25

Trời xanh, nắng ấm trải khắp mọi nơi nhưng mà dường như ở trong căn phòng này, không khí lạnh đến mức như muốn đông đặc lại.

“Tôi nói... cô theo dõi tôi sao?” Hoàng Khánh đột nhiên nhớ đến việc tại sao Đường Uyên Nhi lại xuất hiện ở cô nhi viện này.

Anh rất rõ ràng chuyện mình đi cứu Lâm Kỳ Anh không có người ngoài biết. Ngay cả việc bị thương cũng không có mấy người rõ, càng đừng nói đến tại sao cô ta biết anh đang ở nơi này đường thương.

“Em chỉ dùng GPS để định vị anh thôi mà. Em nào có gan đi theo dõi anh chứ.” Uyên Nhi cười khê.

Dù cho cô nói cô theo dõi anh 24/24 thì anh cũng không để cô đứng bên cạnh anh cùng anh làm mọi thứ. Cô không hiểu vì sao anh lại ghét cô đến mức rời bỏ Vương quốc mà anh được sinh ra để đến đây. Cho dù gốc gác anh có ở đây nhưng sống ở Anh có lợi hơn rất nhiều. Vì sao anh không chịu ở đó, chờ cô lớn lên đủ tuổi sẽ kết hôn cùng anh chứ?

“GPS... hử?” Anh nhếch miệng, cô gái này nói dối càng ngày càng giỏi rồi. Nói dối cũng trơn tru như sự thật vậy.

Hoàng Khánh nghĩ đến cái ngày mình bị nã một phát đạn ấy. Chuyện này tất nhiên có điều bí ẩn, dường như tên kia không có ý định giết anh. Như vậy mà nói thì không ổn, nhất là ở điểm đã thương anh có một chút lại bị mất mạng, điều này không ai ngu ngốc mà làm. Vậy chứng tỏ cậu ta không thực sự muốn phản bội, có lẽ là bị ép đi. Vậy thì tên còn lại và những tên khác còn trong bóng tối mới thật sự là kẻ phản bội...

Mà kẻ phản bội và kẻ theo dõi anh cũng có lẽ là cùng một người. Vậy là người do Đường Lăng cài vào sao?

Sau khi khó chịu đuổi cô gái này đi, Hoàng Khánh mới có cơ hội cầm điện thoại lên gọi cho cấp dưới đáng tin nhất của anh. Anh chỉ có thể dặn dò một chút việc bên kia, hy vọng cho cục diện rối loạn nhanh chóng được điều chỉnh. Còn phần người được cài vào thì anh chỉ có thể tự thân vận động.

Xuân qua, hạ tới, thu sang... cứ luân phiên thay thế nhau. Cho đến khi mà gia tộc họ Hoàng đang định cư bên Anh xảy ra rắc rối thì Hoàng Khánh đang là học sinh lớp 12. Chuyện này đương nhiên là có liên quan đến hai anh em nhà họ Đường kia.

Anh năm lần bảy lượt lấy cớ không về Anh, Đường Uyên Nhi tức giận nói sự thật với cha của anh. Rằng anh không phải đang du học ở Austraylia mà là chôn vùi tương lai của mình ở Trung Quốc. Hoàng Dịch Khang tức giận đến mức ngay lập tức gọi đến rống giận một trận với anh.

Hoàng Khánh đành bất đắc dĩ mà xách hành lý lên máy bay quay trở lại Anh. Trước khi đi, anh thậm chí còn không kịp gọi thông báo cho Kỳ Anh một tiếng nữa.

Ngày anh đi, đông đang kéo về khắp những con phố lớn hay ngõ nhỏ ở thành phố K. Gió lạnh buốt tái tê lòng người, chỉ là tuyết vẫn chưa rơi. Trên đường, dòng người tấp nập qua lại, mà đa phần chính là những cặp tình nhân đang nắm tay nhau đi dạo phố.

Trong sân bay, người tiễn đưa nhau chen chúc nhưng tuyệt nhiên một người đến tiễn đưa anh cũng không có. Cũng bởi vì Đường Uyên Nhi sớm đã về Anh. Cô ta cũng là người gốc Trung Hoa nhưng lại sinh ra và lớn lên, tiếp nhận nền giáo dục hoàn toàn của Anh quốc. Cho nên, đối với cô, Trung Hoa chẳng qua cũng chỉ là một nơi để dừng chân chứ không có chút phân lượng nào trong lòng cả.

Đến giờ bay, anh thông thả chọn một chỗ thoải mái trên máy bay. Chuyến bay này là chuyến bay đêm, nhìn từ trong máy bay ra ngoài thì thành phố chẳng qua cũng chỉ là một điểm sáng trong vô vàn điểm sáng mà thôi. Anh mệt mỏi nhắm mắt lại.

“Đợi tôi đến khi tôi trở lại được không?”

Hôm sau, Kỳ Anh nghe tin Hoàng Khánh trở lại Anh quốc rồi thì bất ngờ. Cái tên khốn kiếp ấy, đột nhiên xuất hiện đoạt chức của cậu rồi lại đột nhiên trốn đi, để lại mọi thứ cho cậu lo liệu. Đúng là loại người không có chút ý thức trách nhiệm nào mà!

Bây giờ cậu sẽ bị đẩy lên làm lớp trưởng và Hội trưởng cho mà xem. Bận sẽ càng tối mắt tối mũi. Đúng là tình người bạc bẽo mà!

Hoàng Khánh đi rồi, không còn người ngăn cản cậu hoàn thành kế hoạch nữa. Sau này nhất quyết thực hiện kế hoạch đi theo đúng hướng. Phần trả thù Đồng Huyền Phong đã bị loại bỏ rồi. Cậu lười quay lại làm loại chuyện chỉ có hại chứ không có lợi này. Bây giờ cậu sẽ toàn tâm toàn ý đi chinh cả Lâm gia. Nhưng mà trước mặt người ngoài còn phải giả vờ tình thâm, lợi dụng chút mối quan hệ nữa, không thể trở mặt làm loạn được.

Lâm Kỳ Anh siết chặt nắm tay, quay đầu rời khỏi phòng Hội học sinh. Sau lưng cậu, tuyết đầu mùa bắt đầu rơi...

Nhã Phương Nguyên nhìn theo bóng dáng của Kỳ Anh thật lâu cho đến khi cậu khuất khỏi sau dãy hành lang dài đằng đằng. Cô xoay người đi về hướng ngược lại với hướng cậu vừa rời đi. Cô rất muốn biết trong lòng cậu nghĩ gì bởi vì cô dường như không tài nào có thể hiểu được cậu. Cho dù là cùng chung giới tính đi chăng nữa thì cô cũng không hiểu hết lí do của cậu.

Lí do mà cậu giả nam... Lí do trước kia cậu lại muốn chức Hội trưởng đến vậy... Lí do cậu cùng Nguyên Bảo xây dựng quan hệ... Nếu là nữ, tại sao lại phải giả nam trong khi bây giờ đã không còn việc phân biệt giới tính. Tại sao cậu lại yêu thích muốn làm Hội trưởng của Hội học sinh đến vậy? Đã là người bình thường, tại sao cậu lại muốn có liên hệ với hắc đạo trong khi người bình thường trốn còn không kịp?

Cô nghĩ không ra nhưng mà có một điều cô biết: Lâm Kỳ Anh sẽ không quan tâm đến những người không đem lại lợi ích cho cậu. Như cô chẳng hạn, cô sẽ mãi mãi không thể xen vào giữa cuộc sống của cậu. Chỉ bởi vì tất cả mọi việc cậu làm đều không có liên quan đến cô.

Đã vậy thì... cô cũng không cần phải quá chấp nhất nữa...

Sau khi Hoàng Khánh đi, không có ai quấy rầy công việc của Lâm Kỳ Anh nữa. Cậu bắt đầu toàn tâm toàn ý đi chuẩn bị vì tương lai của bản thân.

Vấn đề tuyển chọn nhân tài không khó khăn mấy đối với Kỳ Anh. Bởi vì cậu trở thành Hội trưởng của Hội học sinh, uy tín lại được xây dựng từ lâu. Vả lại từ khi vào khối A1 đến nay đã mấy năm, nhân tài trong lớp cậu đều đã nắm rõ thông tin rồi, ai thích hợp làm việc gì thì cậu cũng đã xem xét kĩ càng.

Về việc lôi kéo nhân tài, đây tuy không phải là sở trường của cậu nhưng cậu vẫn không kém. Dù cho cậu có ý định thi vào ngành y nhưng đó chỉ là suy nghĩ, sau khi hoàn thành mục tiêu rồi cậu mới tính đến. Một số người trong lớp và lớp khác có chút giao tình với cậu cũng không từ chối việc có một vé đặt trước cho tương lai.

Phải nói là bây giờ, cho dù có thông minh học giỏi bao nhiêu thì vẫn sẽ có người giỏi hơn mình, đây là lẽ tự nhiên. Còn có, chưa chắc ai cũng có chỗ chống lưng. Không phải ai chưa ra trường cũng chắc chắn về vấn đề việc làm, nhất là những người không có gia thế. Mà, đối với một số người có ý định đi làm thêm trong khoảng thời gian học đại học, này cũng không phải là cái gì xấu. Đồng ý với cậu một câu, may mắn thì có chỗ tốt để làm việc, không may thì chẳng qua cũng chỉ là làm công cho người ta, đổi việc là được.

Cho nên, nguồn nhân viên tiềm năng đã có sẵn, bây giờ cái cậu cần là phải có một bàn đạp cơ sở để thu hút người ta bỏ công sức làm việc cho cậu. Đây là một việc tương đối mệt mỏi. Chỉ là một lần bận rộn đối lại sẽ được suốt đời nhàn nhã, cho nên cũng không tính là thiệt thòi gì. Nhưng mà bản tính của cậu từ trước đến giờ vẫn tương đối... ừm, lười biếng.

(*) Đã qua đoạn đầu hỗn loạn, từ sau là đoạn lớn lên rồi nhé.

26. Chương 26

Cái này thật ra vô cùng đau đầu. Trước hết, làm giả chứng minh thư. Đổi lại về giới tính nữ, tên cũng trở thành Lâm Anh. Tuổi thì tất nhiên phải nâng lên, muốn dưới 18 tuổi mà lập công ty riêng? Nằm mơ cũng không làm được!

Cũng phải mất mấy tháng mới làm được chứng minh thư giả cùng với giấy khai sinh, hộ tịch giả. Đồ giả thì càng phải cẩn trọng, bên nhận làm phải có uy tín một chút. Như vậy, vấn đề này đành nhờ Nguyên Bảo – dân xã hội đen tìm giúp mới được.

Sau đó... tất nhiên là mở công ty rồi. Mỗi ngày ở Trung Hoa này có biết bao nhiêu cái công ty mới cần mở, cũng không đến nỗi không có người trẻ nào muốn tự tay thực hiện được ước mơ. Mà đã lấy chứng minh thư

là nữ thì tất nhiên khi đi đăng ký cũng phải ăn vận như nữ nhân rồi.

Mà cái vấn đề ăn vận này cũng làm khó Lâm Kỳ Anh không ít. Đã lâu, thực ra là vô cùng lâu rồi, Lâm Kỳ Anh chưa từng ăn vận như thiếu nữ lần nữa chứ đừng nói đến ăn vận như phụ nữ, còn phải thành thực, thật là mệt chết người mà.

Quần áo phụ nữ thì tất nhiên phải tự mình đi mua, chẳng nhẽ còn chờ Kha Viễn Tường đi mua hộ sao? Cái đó mà xảy ra chắc cậu cũng công khai giới tính luôn cho xong. Lâm Kỳ Anh quả thật đã quá lâu không có nhìn thử xem cách ăn mặc của phụ nữ như thế nào cho nên khi đứng trước đám quần áo váy màu sắc sặc sỡ đủ loại thì trong lòng không nhịn được co rút một trận. Bảo một người tự xem mình là nam, suốt ngày ăn mặc như nam nhân thì làm thế nào có thể chấp nhận đi mặc quần áo hay váy áo như bình thường đây?

Cuối cùng thì cậu cũng đành miễn cưỡng chọn một bộ quần áo công sở của nữ trông có vẻ già dặn. Sau đó còn mua thêm một bộ tóc giả. Ai da, đúng là tự tạo nghiệt mà! Tóc tai cũng khó mà bình thường như nữ được, nếu không đội tóc giả thì chỉ sợ nhỡ đâu gặp phải người quen, như vậy là xong đời ngay. Không sợ nhất vận, chỉ sợ vận nhất mà.

Còn phải mua phấn son nữa. Sau đó cậu đi vào trong một khách sạn nhỏ không có tiếng tăm gì để ‘lột xác’. Thay váy áo trước, sau đó ngồi vào bàn trang điểm. Lâm Kỳ Anh cảm thấy vô cùng khó chịu, tại sao váy lại ngắn như vậy chứ?

Nhìn bản thân trong gương, cậu thật sự không nhịn được mà da đầu run rẩy một hồi. Bình thường khuôn mặt này cũng không tính là rất đẹp, chỉ được xem như là thuận mắt. Kết hợp với một mái tóc nam thịnh hành thì cũng không tính là cái gì. Nhưng mà khi để mái tóc ngắn ấy rồi tô son trát phấn lên, đúng là không thể không rung mình.

Chỉ là sau khi đội tóc giả lên thì cũng có chút phong phạm của phụ nữ vừa trưởng thành. Cũng xem như là nữ nhân được rồi đi. :v

Nhìn lại bản thân trong gương qua một lần, Lâm Kỳ Anh đột nhiên lại nhớ đến kiếp trước của mình. Lâm Anh cô đã từng vì những buổi hẹn hò ngắn ngủi của mình với Huyền Phong mà động đến son phấn chưa từng chạm đến. Cô đã từng mất cả buổi chiều để đi làm tóc, chọn một bộ váy áo xinh đẹp để được sóng vai đi bên cạnh anh ta. Cuối cùng ngay cả tuổi thanh xuân cũng đánh mất nhưng không được hoàn trả lại gì cả.

Lâm Kỳ Anh thở hắt ra một cái, tự mắng bản thân ngu ngốc. Chuyện cũng đã qua rồi, nhớ lại chỉ thấy bực bội và uất ức thêm thôi. Cái quan trọng là bây giờ và tương lai sau này.

‘Lâm Anh’ thông thả đi ra khỏi nhà trọ, bắt một chiếc taxi rời đi, thậm chí còn chưa trả phòng để còn quay lại thay đồ nam trở lại. Chỉ có cô tiếp tân trẻ tuổi đang bấm điện thoại thì nghi ngờ không thôi: ‘Rõ ràng từ hôm qua tới giờ làm gì cô cô gái nào xinh đẹp như vậy đến đây thuê phòng nghỉ tạm đâu nhỉ?’

(Đoạn giả gái thì cứ gọi là cô đi há :3)

Cô lên taxi, đi thẳng một mạch đến văn phòng hành chính trong thành phố. Lúc này mùa đông đã qua, nhường chỗ cho nắng ấm quay trở lại. Trên đường phố càng có sức sống vì Tết Nguyên đán sẽ nhanh chóng đến, mọi người hối hả chuẩn bị cho năm mới. Nhộn nhịp của thành phố không lúc nào dứt. Năm nay chắc cô sẽ bận lắm, muốn về quê thăm bà ngoại và mẹ thì chỉ có thể cố gắng sắp xếp công việc một chút. Tranh thủ làm cho xong thì mới dành ra vài ngày nghỉ được.

Cô không tốn nhiều thời gian để làm thủ tục lắm, nhưng mà cô cứ có cảm giác ngồi đấy đã rất lâu rồi, ngoài ra còn vô cùng khó chịu. Xem ra là tại bộ váy ngắn này rồi. Không biết lúc trước làm thế nào mà cô có thể mặc váy để đi hẹn hò với Đồng Huyền Phong được nhỉ? Còn là chờ mấy tiếng đồng hồ nữa mới tài chứ.

Thủ tục xong xuôi, bây giờ là lúc đi kiểm tra kê khai vốn. Cái này thường là mấy vị cán bộ xem xét, cuối cùng không hiểu sao lại đẩy được đến trên người của Huyền Phong.

Khóe mắt cô giật giật không nói nên lời. Bộ đạo này cảnh sát tổ hình sự rất rảnh rỗi hay sao? Ngay cả vấn đề nhỏ nhất là kiểm tra sổ vốn cũng có thể đến trên tay anh ta. Hay là tại bên hành chính đã hết người có thể làm được loại công việc nhẹ nhàng này rồi?

Tuy bất ngờ nhưng mà bất đắc dĩ cô cũng phải đối mặt nói chuyện với anh ta. Số vốn cô kê khai không tính là nhiều nhưng cũng là không ít. Cái này thì phải nhờ đến ngân hàng một phen. Cũng may là cô đã chuyển một số tiền vừa đủ sang tài khoản mới dùng chứng minh thư giả để phòng ngừa chẳng may mà bị tra rõ chứng minh thư thì cũng vô cùng phiền toái.

Đồng Huyền Phong tỉ mỉ đánh giá cô gái đang ngồi ngay trước mặt mình. Gương mặt cô chỉ dùng thanh tú để hình dung, là loại hình mới gặp qua một lần sẽ không nhớ nổi gương mặt. Nhưng dường như đối với anh, gương mặt của cô gái này rất quen thuộc, thậm chí mang đến cho anh một cảm giác kỳ quái. Đó là vô cùng đau lòng và hối hận, ngoài ra còn có luyến tiếc. Chỉ là vì sao lại có thứ cảm xúc ấy thì anh không rõ ràng. Nó cứ như là một điều vốn dĩ như vậy, không cần lý do, cũng không thể thay đổi.

Ngoại trừ gương mặt, mọi thứ khác trên người cô cũng rất bình thường như bao người khác. Nhưng mà anh cảm giác hơi quái dị, giống như cô không hợp với những loại váy áo như thế này. Cô làm cho anh có cảm giác rất quen thuộc nhưng lại không biết là quen thuộc ở đâu. Bởi vì cô và anh vốn không quen.

Lâm Anh bị người đối diện nhìn thất thần thì cảm thấy cực kỳ không thoải mái. Bộ cô mặc bộ đồ này là để cho anh ta ở đây nhìn chòng chọc và đánh giá sao? Còn lâu, à không, mãi mãi sẽ không có chuyện đó nữa! Cái thể loại chuyện nhảm chán này cô mới không thêm làm.

Xong chuyện kiểm kê gì gì đó, vốn dĩ cô còn định thay trở lại về quần áo nam, nhưng mà cô không nghĩ Đồng Huyền Phong lại chủ động muốn mời cô đi uống cà phê. Vấn đề này cũng thật nhảm chán. Nhưng mà vì tương lai sau này mà tạo dựng chút quan hệ với anh ta cũng không thiếu chỗ tốt.

Chỉ là... ai giúp cô hiểu đây là cái tình huống ngu xuẩn gì đi? Anh ta mời cô đi uống cà phê, rốt cuộc không nói chuyện, nhìn cũng không nhìn một cái mà chỉ lẳng lặng ngồi trầm tư từ đầu đến cuối. Mà đáng ghét hơn nữa chính là... cái váy này sao vừa ngắn vừa chật thế này? Không có chút cảm giác thoải mái nào!

Vậy thì cứ để anh ta ở lại đây từ từ mà trầm tư. Cô thật sự không có dư thời gian đi nhìn anh ta ngồi đây thêm một chút nào nữa đâu. Nghĩ thế, cô dứt khoát đứng dậy.

“Xin lỗi Đồng tiên sinh, tôi còn có việc phải làm. Nếu như không cần nói điều gì thì tôi xin phép rời đi trước.” Cô nhã nhặn nói.

“Khoan đã! Tôi chỉ có một câu muốn hỏi cô thôi. Cô và tôi phải chăng đã từng gặp nhau?” Huyền Phong thẳng thắn nói ra nghi vấn trong lòng.

“Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên chúng ta gặp nhau. Nếu như đã từng gặp rồi thì chắc chỉ có gặp từ kiếp trước mà thôi.” Cô cười lịch sự đáp lại. “Đã vậy, tôi đi trước nhé. Hôm nay làm phiền tiên sinh rồi!”

Cô đẩy ghế, bước chậm chậm ra khỏi quán cà phê. Mà trên mặt thì mang biểu cảm như vừa thấy ma. “Thật sự là quá khó sống mà!” Cô vuốt ngực cho bình tĩnh lại, khó trách trước kia luôn có cảm giác áp bách, hóa ra là tại cái vẻ mặt hình sự với cái đầu việc gì cũng nhớ rõ kia của anh ta.

Huyền Phong vẫn còn ngồi trong quán, thần sắc cũng đã thả lỏng không ít. Anh chưa từng nghĩ chỉ là một việc cón con cũng có thể khiến người ta hồi hộp bất an như vậy. Nhưng mà đối với người vừa mới quen lại có cảm giác thân thuộc như vậy khiến cho anh suy nghĩ không khỏi nhiều hơn. Ngay cả những động tác nhỏ cũng có thể quen mắt như vậy, khẳng định là đã từng quen biết. Không biết chừng là người quen kiếp trước như cô nói cũng nên.

Anh chỉ nghĩ vậy rồi nhấp một ngụm cà phê đã nguội, đứng dậy tính tiền rồi rời khỏi. Tuy nhiên bên môi anh lại không nhịn được cong lên một chút.

(*) Mọi người rời bỏ mình rồi sao?

27. Chương 27

Lâm Anh trở lại nhà trọ, đi thẳng vào một cách tự nhiên mà ngay cả đến bà chủ cũng không tự nhiên bằng. Cô vừa vào phòng đã ngay lập tức tắm rửa thay quần áo rồi ngã phịch xuống đệm mềm. Có trời mới biết thì ra muốn quay lại làm phụ nữ cũng khó khăn như vậy. Chỉ riêng mặc váy thôi đã quá sức chịu đựng rồi. Xem ra sau này cứ ăn mặc quần áo nam đi cho tiện.

Lâm Kỳ Anh nhìn ra ngoài cửa sổ. Ở đó có một bóng cây cao ngất che đi khoảng $\frac{1}{4}$ tầm nhìn ra ngoài. Bầu trời vẫn còn nhiều mây, tuy nhiên vẫn có ánh nắng lọt qua làm cho không gian thoáng đãng hơn tiết trời mùa đông rất nhiều. Xuân đang đến gần.

‘Tên chết tiệt kia đi đã mấy tháng rồi. Không biết bên Anh quốc còn lạnh lắm không nhỉ? Mà, mình đang suy nghĩ cái gì vậy? Không đâu lại nghĩ đến hần ta.’ Kỳ Anh lắc đầu rồi đứng dậy ra ngoài trả phòng.

Mà nghĩ lại thì khoảng thời gian hần ta ở Trung Hoa chung đụng với cậu cũng không đến nỗi nào. Chỉ là đôi khi hần ta làm cậu tức giận suýt đột quỵ mà thôi. Còn lại thì dường như lời nói và việc làm của cậu với hần ta khá là ăn ý. Cũng khó mà tìm ra người nào có thể ăn ý với cậu như vậy.

Lâm Kỳ Anh thở hắt ra một hơi lớn. Quá khứ đã qua rồi, bây giờ là thời điểm phải hướng về tương lai. Công ty riêng đã có, cần phải làm ăn trước rồi mới nói đến kế hoạch thực sự sau.

Có vốn, tìm hiểu thị trường thì không khó. Cậu có thể lợi dụng chút quan hệ đối với giới thượng lưu để tìm hiểu chút ít sở thích hiện tại của họ. Nhắm vào giới này thì cho dù bạn có nâng giá lên như thế nào, chỉ cần mua được và hợp ý họ thì họ sẽ sẵn sàng chi tiền.

Đối với tầng lớp trung lưu và bình dân thì cần phải có chút chất lượng, hơn nữa thì nên rẻ một chút mới phù hợp với túi tiền không lớn của họ. Tập đoàn nhà họ Lâm không nghĩ đến chính là chỗ này. Họ chỉ nghĩ đến đẳng cấp và số tiền mà tầng lớp thượng lưu đem đến nhưng lại không nghĩ đến rằng bình dân thì nhiều hơn giới thượng lưu rất nhiều.

Số tiền mà người dân bình thường có thể bỏ ra để mua một món đồ thì ít nhưng nếu nhiều người mua thì cũng sẽ không ít tiền có thể thu về được đâu. Thị trường cho bình dân thì rộng hơn nhiều, có thể kinh doanh nhiều lĩnh vực hơn. Ngoài ra, vấn đề chất lượng cũng không cần phải cao cấp đến mức không tỳ vết như dành cho đám nhà giàu.

Xâm nhập vào tất cả mọi tầng lớp thì sẽ dễ dàng kiếm tiền hơn là chỉ nhắm đến một tầng lớp nhất định.

Khoảng thời gian học lớp 12 của cậu vẫn là phần lớn dùng cho công ty. Nhân công ban đầu rất dễ thuê, cậu chỉ cần chỉ đạo và giải quyết một vài vấn đề nhỏ trước mắt. Vì vốn cũng không nhiều lắm nên cậu vẫn chưa chuyển sang giới thượng lưu.

Mà sau đó, do tính chất kinh doanh của gia tộc, Lâm Kỳ Anh phải học đại học ngành kinh tế. Cái này cũng tương đối thoải mái bởi vì Lâm Anh trước kia cũng chính là học ngành này. Tuy nhiên lúc đó cô học cũng không tốt bao nhiêu vì đang chìm đắm trong việc yêu đương với Huyền Phong. Nhưng mà có cái gốc vẫn tương đối tốt hơn là không có gì. Và lại đã hơn hai mươi năm rồi mới lại học đại học, kiến thức còn nhớ được vô cùng ít ỏi.

Chỉ là, bây giờ học trường tốt nhất cả nước, kiến thức vừa nhiều vừa nặng hơn trước kia. Nhưng giáo sư giảng bài rất dễ hiểu, kiến thức rất thực tế, tốt hơn trước kia không ít.

Khoảng thời gian học đại học của cậu trôi qua rất nhanh chóng. Bởi vì suốt bốn năm trời cậu chỉ lo đến vấn đề công ty của mình. Từ một công ty nhỏ đến không thể nhỏ hơn đã dần dần có thương hiệu, chiếm được một chỗ đứng không hề nhỏ trong thị trường.

Mỗi ngày cậu phải học ở trường, tham gia làm việc trong công ty chi nhánh của tập đoàn nhà họ Lâm, buổi tối còn phải giải quyết các vấn đề của công ty riêng. Mỗi ngày đều vất vả đến mức ngủ không đủ giấc nhưng cậu vẫn kiên trì. Thậm chí cậu còn cố gắng tập luyện thể dục mỗi ngày ở trường. Ai bảo bình thường sức khỏe của cậu quá kém, bây giờ không tranh thủ rèn luyện một chút, sau này còn muốn tẹt hơn nữa.

Mấy việc ở công ty của cậu vốn cũng không khó khăn nhưng mệt cái là vì công ty mới, chưa ổn định về vấn đề đầu ra của sản phẩm cho lắm. Nhiều khi cậu lại phải ăn mặc như nữ đi ký hợp đồng với đối tác. Mà những việc như bàn bạc hợp tác này họ đều phải uống rượu, có mấy lần còn bị quấy rối nhưng phải nhẫn nhịn cho qua.

Ngoài ra, còn kha khá chuyện đau đầu nữa đến với cậu, xoay cậu như chong chóng không cách nào gỡ ra, tỉ như Bạch Tử Đằng chẳng hạn.

Tử Đằng dần dần lớn lên, ngày càng xinh đẹp và trưởng thành hơn trước. Nhưng mà tính cách tiểu thư và sự trẻ con cũng không thể mất đi dễ dàng như vậy. Lúc trước cô bé này không đồng ý hôn ước với cậu là bởi vì cậu chẳng qua chỉ là con ngoài giá thú của Lâm Thừa Thiên mà thôi. Về việc vì sao cô bé này biết thì chắc chắn là do Bạch Hiển nói rồi.

Bạch Hiển cũng khá thân quen với Lâm Thừa Thiên, cũng có giao tình sơ qua với Tống Mộc Phương, tự nhiên sẽ biết bà ta không bao giờ muốn sinh đến tận hai đứa con. Mà cậu lại xuất hiện vào năm 8 tuổi, tự nhiên là không phải con ruột của bà ta. Nếu như cậu là con của Tống Mộc Phương với Lâm Thừa Thiên thì khi vừa sinh ra, cậu đã được thông báo về sự hiện diện từ lâu. Hơn nữa, mỗi khi nhắc đến cậu, bà ta tự nhiên có phản ứng chán ghét, chẳng qua là cố tình che giấu mà thôi.

Cho nên chỉ cần để ý một chút liền biết cậu không phải là kết quả của cuộc hôn nhân này. Mà Bạch Hiển vốn là một người rất hiểu rõ việc đời, chuyện này càng dễ dàng bị nhìn thấu. Chẳng qua ông ta cũng không tiện làm cho Lâm gia mất mặt, sẽ tổn thương hòa khí hai bên.

Sau này, Tử Đằng dần nghe được nhiều tin tức về cậu hơn. Phần lớn trong đám tin tức ấy chính là khen cậu tài giỏi ra sao, thông minh, ôn hòa lễ độ thế nào. Rồi thì ai kết hôn được với cậu chính là cô gái may mắn như thế nào. Cho nên khi đó, cô bé này nghe lời thuận tai như vậy liền để ý cậu nhiều hơn một chút.

Nó được mọi người xung quanh khen ngợi về việc có một hôn phu tài giỏi. Nó còn nhận được sự ghen tỵ của những cô bạn và cả những cô tiểu thư lớn hơn nên càng đắc ý. Cuối cùng là dẫn đến sự bám dính với cậu như ngày hôm nay.

Lâm Kỳ Anh đang vô cùng đau đầu với cô công chúa nhỏ này, không chỉ bám dính không buông mà còn làm nũng, nháo ầm ĩ cả lên. Cô luôn lôi kéo cậu đi này đi nọ khắp nơi, khiến cho cậu hận không thể tâng hình luôn để tránh đi. Nhưng mà cậu cũng đâu phải là Tôn Ngộ Không có 72 phép biến hóa. Mỗi lần cậu cố tình tìm nơi vắng vẻ để ăn trưa đồng thời giải quyết vài công việc riêng của công ty thì đều bị lần ra.

Phải nói là từ khi bị đeo bám, Tử Đằng ngày càng nổi tiếng trong trường học của cậu. Thứ nhất, không bao giờ để cho ai có ý định không trong sáng tiếp cận cậu trong vòng 5 bước chân. Cậu muốn nói chuyện với bạn học cũng không thể chứ đừng nói đến kết bạn. Thứ hai, cô luôn biết nên tìm cậu ở đâu vì mỗi lần cô tới trường, các đồng học sẽ lập tức chỉ chỗ của cậu cho cô. Cuối cùng, Lâm Thừa Thiên còn vô cùng hài lòng với mức độ ‘thân thiết’ của 2 người.

Quả là hết cách. Như thế này thì làm sao cậu có thể sống yên ổn về sau chứ?

Còn về phía Hoàng Khánh, anh cũng mệt mỏi không kém. Đường Uyên Nhi gần như luôn bên cạnh anh. Bởi vì người của cô ta theo dõi anh thì có khác gì cô ta đang ngay bên cạnh đâu chứ. Mà ngoài Đường Uyên Nhi, anh trai cô ta cũng rắc rối không kém. Hẳn cứ liên tục ngáng chân của anh cho nên anh thề trong vòng hai năm tới sẽ đạp đổ anh ta và thoát khỏi sự kiểm soát của Hoàng Dịch Khang. Nếu không, muốn trở về Trung quốc với người kia thì không biết là đến khi nào.

(*) Mình đoán chừng chắc cũng phải 40 chương hoặc hơn mới xong bộ này. Tóm lại là rất mong đc cổ vũ

28. Chương 28: Chương 28

Hôm nay, thời tiết rất đẹp. Trên bầu trời trong xanh, ngoài những tia nắng vàng óng còn có những đám mây trắng tinh khôi đang trôi lững lờ. Cảnh thì đẹp mà người thì khiến cho người ta hết lời để nói.

Lâm Kỳ Anh nhìn ngắm phong cảnh, không hề muốn dời mắt qua nhìn người bên cạnh một chút nào. Con bé này thể mà lại nửa lôi nửa uy hiếp cậu đi dạo phố mua sắm với nó. Mà ai bảo bây giờ cậu vẫn đang là nam làm chỉ, không trả tiền cho nó thì không phải phép. Ôi, tiền của cậu lao lực kiếm được a!

Kỳ Anh đang vô cùng đau lòng quét thẻ trả tiền cho đồng quần áo Tử Đằng vừa mới mua thì lại xuất hiện một việc khiến cậu còn đau đầu hơn nữa. Bên kia, Bạch tiểu công chúa đang cùng một người phụ nữ quyền rũ đôi co.

Cậu xoa bóp thái dương của mình, từ từ đi đến xem tình hình.

“Cái này rõ ràng là tôi nhìn thấy trước. Mà nữa, phụ nữ già như cô đeo lên không sợ làm hỏng khí chất của nó à?” Bạch Tử Đằng nhếch khóe môi mỉa mai nói. Đúng là cái vị trước mặt này có lớn tuổi hơn nhưng vẫn là phụ nữ đang độ tuổi quý媛, nào có như bà già chứ?

“Cô!” Người phụ nữ xinh đẹp suýt thì tức giận đến ói máu. Người ta vẫn hay xưng tụng cô là đại mỹ nữ mãi mãi không già, hôm nay lại bị một con nhóc miệng còn hôi sữa khinh thường bảo như bà già. Như vậy thì có ai mà nuốt trôi cho nổi cơ chứ? “Hừ! Con nhóc như cô ý vào có tiền, có chút tư sắc, có đàn ông nhà giàu bao nuôi mà lên mặt dạy đời người khác sao? Sao không về nhà nhìn lại bộ dạng phá tiền phá của của bản thân đi rồi hãy chê bai người khác!”

Cô ta ngay lập tức phản bác lại làm cho Tử Đằng ghen đến đỏ bừng cả mặt. Nói cô ý lại tiền của ba, ý lại có chút sắc đẹp, ý lại có đàn ông bao nuôi sao? “Cô nghĩ cô tốt hơn tôi sao? Nhìn bộ dạng là biết ngay chẳng phải là loại tốt đẹp gì rồi. Tôi và hôn phu tương lai của mình đi mua đồ thì ảnh hưởng đến việc cô quý媛 rũ đàn ông hả? Tôi nghĩ cô mới là kẻ dựa vào đàn ông bao nuôi thì có! Đồ bụng ta suy bụng người! Không khác gì hồ ly tinh là bao cả còn dám nói tôi?”

Bây giờ là đến cô gái kia tím mặt tức giận. Hai người cũng từ đó mà mắng nhau không ngừng nghỉ, hoàn toàn quên bém việc giành giật đồ vật muốn mua...

Người xung quanh cũng vây lại xem nhưng thấy hai nàng tiểu thư đang mắng nhau để tranh giành đồ vật thì cũng thức thời không xen vào. Có trời mới biết mấy nàng mà ghét người thì người sẽ phải sống như thế nào đâu.

Mà Lâm Kỳ Anh cũng không rảnh rồi lại xuất tiền ra mua cái thứ chỉ có thể trưng này. Ai muốn thì tự người đó mua, cậu trả hết 2/3 số đồ mà Bạch Tử Đằng mua là đã vượt định mức chi tiêu ba tháng tự cấp của bản thân rồi.

Thật là rảnh rồi mà! Cho dù cậu sẽ không cưới cô bé này mà chỉ muốn đền bù trước thì đền như vậy là quá nhiều rồi.

Lâm Kỳ Anh không quan tâm đứng một bên xem hai người đấu khẩu, thuận tiện xem chút thư đồ khiến hai vị tiểu thư tao nhã này lộ bản chất... Không ngờ, khi vừa nhìn thấy, cậu cũng có chút thất thần. Thứ đồ này... quả thật không phải cứ muốn là mua được đâu.

Bên trong tấm kính là một chiếc vòng cổ vô cùng tinh xảo xinh đẹp. Bên trên nó đính những viên kim cương tím rất nhỏ nhưng có khá nhiều. Mà thứ làm nên giá trị ngất trời cho thứ trang sức này chính là những viên kim cương đó. Phải nói là loại này vô cùng hiếm thấy, giá trị rất lớn, không phải muốn là có được.

Lâm Kỳ Anh lắc đầu, rảnh rồi như vậy đi tranh giành đồ, sao lại không dùng thời gian đó để học hành cho tốt? Cậu mất bao nhiêu là thời gian để học, để có ngày hôm nay và để xây dựng tương lai, vì sao những người có nhà cao cửa rộng lại không bao giờ muốn nghĩ đến? Tin chắc rằng bản thân đi đâu cũng vẫn sống tốt sao? Thật là ngu ngốc! Nếu không có cha mẹ giàu có thì sẽ sống nổi sao?

Cậu mãi oán trách người khác mà không nghĩ đến phía sau mình có một người đã đứng từ lâu. Người này có khí chất thanh lịch nhưng lạnh lùng khiến cho người khác không dám lại gần. Anh cao cao tại thượng như vậy lại chỉ đang nhìn cậu một cách chăm chú. Cho đến khi Kỳ Anh quay lại thì mới giật mình nhận ra anh ta.

“Lâm Kỳ Anh?” Anh ta không rõ ràng hỏi. Dù gì trước đây gặp nhau cũng quá lâu rồi, còn nhớ được gương mặt đã là rất tài giỏi. Hơn nữa, một ngày anh ta gặp chắc cũng không dưới vài trăm người, muốn nhớ kỹ một gương mặt chỉ gặp lần đầu cách tận mấy năm là vô cùng khó khăn. Nhưng mà chắc tại ấn tượng ban đầu sâu sắc quá nên...

“Hoắc Tĩnh Long?” Cậu kinh ngạc hỏi. (Du: Còn ai nhớ anh này không? Lâu lắm mới cho lên sàn, ahihi :3)

Đã mấy năm rồi, người ta từ vùng quê hẻo lánh đó trở lại thành phố làm giám đốc ăn ngon mặc đẹp cũng phải thôi. Nhưng không ngờ lại xuất hiện ở chỗ này. Lại còn nhận ra được cậu, như vậy cũng là quá tài giỏi rồi.

Mặc kệ hai nữ nhân vẫn không ngừng mắng nhau đến nổi mất cả phong thái, cậu cùng anh ta ra một góc đứng nói chuyện. Anh ta cùng cậu đều là bị bức ép đi đến nơi phá tiền này quả thật cũng vô cùng bi ai. Cho nên trong chốc lát, cậu có cảm giác đồng bệnh tương liên với anh ta.

Hai người nói chuyện về việc làm ăn ngay giữa chốn đông người mà chẳng thêm suy nghĩ gì. Mà dù sao cũng chỉ là truyền đạt một ít kinh nghiệm mà thôi. Anh ta không quan tâm, cậu bận tâm làm gì? Nhưng mà tại sao anh ta không cố kỵ cậu không quen thân với anh ta mà lại truyền đạt kinh nghiệm quý báu như vậy với cậu làm gì? Cậu hình như cũng có chút không dám tin rồi.

Nhưng mà nói chuyện được nửa chừng, hai người kia mắng nhau đã rồi đột nhiên nhớ đến nam nhân đi cùng mình, muốn đem ra so sánh. Không ngờ hai tên nam nhân này lại nói chuyện với nhau hợp ý như thế, bỏ mặc hai người lửa giận cháy hừng hực.

“Kỳ Anh ca ca!” Bạch Tử Đằng la lên. Không thấy cô đôi co với người ta hay sao mà cái vị hôn phu này lại không bận tâm, thậm chí còn nhàn nhã nói chuyện với đàn ông của kẻ địch như vậy?

“À, có chuyện gì nữa vậy công chúa nhỏ?” Kỳ Anh hồi phục tinh thần từ tiếng nói bực bội kia, ngơ ngác hỏi một tiếng.

“Anh còn có thể ung dung đi trò chuyện như vậy sao? Anh không bênh vực cho em được một chút sao?” Con bé uất ức hỏi lại cậu. Aiz, chuyện của nữ nhân khi nào thì đến lượt cậu xen vào đây?

“Là anh không đúng! Thôi chúng ta về đi. Anh không có đủ tiền mua sợi dây chuyền đó cho em đâu. Nếu muốn mua thì em có thể tự bỏ tiền túi ra mua.” Lâm Kỳ Anh xoa huyết thái dương, đau đầu nói.

“Anh chính là không có chút tâm ý nào với em có phải không? Sợi dây chuyền đó em phải có bằng được. Cứ xem như đó là vật đính ước của chúng ta không được sao anh?” Con bé nũng nịu sà vào trong ngực cậu mà làm nũng.

Gân xanh của cậu nổi lên đầy trán: “Đúng là tiểu thư nhà giàu mà. Em chẳng lẽ chỉ thích những vật đính ước đắt tiền như vậy sao? Cho dù anh có thể làm ra tiền trong tương lai đi chăng nữa, cứ như vậy chẳng phải em cũng có khả năng tiêu xài toàn bộ sao? Anh không muốn có một cô vợ ăn không ngồi rồi chỉ biết phung phí tiền. Nếu em thực sự muốn kết hôn cùng anh thì hãy kiếm một vạn đầu tiên đưa đến trước mặt anh rồi nói sau.”

Lâm Kỳ Anh tức giận nói xong liền xoay người đi, để lại Bạch Tử Đằng không cam tâm cắn răng dậm chân. Mà người phụ nữ bên kia cũng không bỏ qua cơ hội này, ngay lập tức bỏ đá xuống giếng: “Ai da, tiểu nha đầu! Xem ra người ta cũng hết kiên nhẫn với cô rồi kìa. Không nhanh chân chạy theo xin xỏ, cần thận bị bỏ rơi đó nha!”

“Cò! Xú nữ nhân!” Bạch tiểu công chúa phẫn hận mắng một câu rồi cũng bỏ đi.

Hoắc Tĩnh Long nhìn từ đầu đến cuối sự việc cũng không nhận được cát tiếng: “Nguyệt Hoa, việc gì phải tranh chấp với một hài tử chứ. Như vậy bản thân cũng không lớn hơn hài tử bao nhiêu đâu.”

Anh nói vậy nhất thời khiến cho cô gái kia uất ức không thôi. Nhìn người khác không vui, cô hã hê một chút cũng không được sao? Nhưng mà nhìn lại thấy anh đi được một đoạn khá xa rồi, cô cũng đành cắn răng đuổi theo.

Đám đông chậm rãi tản ra. Dù gì chuyện ở đời cái không thiếu nhất chính là thị phi. Mà đám người thích xem thị phi tự nhiên cũng không phải là ít.

Chương 29

Lâm Anh ngồi trong văn phòng công ty của mình, nhìn thẳng vào cô thư ký: “Hoắc tiên sinh chủ động muốn hợp tác với chúng ta? Tại sao?”

“Tôi không rõ ạ. Tôi xin phép.” Cô thư ký rất nghiêm túc trả lời, sau đó đi về bàn làm việc bên ngoài.

Trước khi cô thư ký đi ra ngoài, cô ấy còn nhấn lại với Lâm Anh: “Ngài Hoắc còn muốn tôi chuyển lời hẹn giám đốc cùng ăn trưa tại Thần Cảnh lúc 11h trưa ngày mai.”

Vì thế không thể nghi ngờ việc Lâm Kỳ Anh sẽ phải dùng bộ dạng nữ nhân để thu xếp thời gian quý báu của bản thân đi ăn trưa với vị tiên sinh họ Hoắc kia. Quả thật là biết hành hạ người ta mà!

Hôm sau, thời tiết rất là đẹp cho nên người ra đường không hề ít, dẫn đến có rất nhiều nơi ùn tắc giao thông nghiêm trọng trong giờ cao điểm. Do đó, hành trình của Lâm Kỳ Anh từ trường đại học đến nhà trọ nào đó thay trang phục nữ rồi lại từ nhà trọ đến Thần Cảnh là vô cùng gian nan. Đến được nơi thì đã trễ hẹn nửa tiếng đồng hồ rồi.

Lâm Anh cất tiếng xin lỗi Hoắc Tĩnh Long vì đã đến trễ. Anh ta không tỏ vẻ bực bội cho lắm mà còn điềm đạm mời cô ngồi xuống nên cô cũng không câu nệ nữa.

“Hoắc tiên sinh, thật ra tôi vô cùng muốn biết tại sao ngài lại muốn hợp tác cùng một công ty không có mấy tiếng tăm như chúng tôi.” Sau một hồi vòng vo khách sáo, cuối cùng cô cũng đi vào vấn đề chính.

Hoắc Tĩnh Long nghe vậy cũng chỉ chậm rãi thưởng thức ly rượu vang bên cạnh, sau đó mới mỉm cười với cô: “Tôi phát hiện ra công ty của cô hoạt động rất xuất sắc và rất có tiềm năng trong tương lai nên tôi muốn thử hợp tác một phen.”

Lâm Anh bây giờ mới quan sát tỉ mỉ phòng riêng này, cô còn lưu tâm nhìn ngắm mấy chậu cây cảnh, làm như lơ đãng hỏi: “Vậy ngài đây nghĩ chúng ta có thể hợp tác về phương diện nào đây trong khi ngài làm du lịch còn chúng tôi lại làm thương mại?”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ phát huy chính sở trường của mỗi bên. Cô vẫn làm thương mại và tôi vẫn làm du lịch. Sẽ chẳng có vấn đề mâu thuẫn nào ở đây cả. Cô cũng biết làm du lịch sẽ vô cùng tốn kém về mặt vật tư. Tôi muốn công ty cô cung cấp cho chúng tôi.” Anh ta nhẹ nhàng phân tích.

“Cái này đối với chúng tôi dường như rất tốt, còn đối với bên ngài có vẻ như không có lợi đâu. Phía chúng tôi chưa mở rộng đến mức có thể sản xuất ra tất cả những vật tư ngài cần. Như vậy, buôn bán qua tay chúng tôi, ngài sẽ phải tốn thêm một khoản không nhỏ cho chúng tôi. Điều này rõ ràng phức tạp và tốn kém hơn nhiều khi mua trực tiếp từ nơi sản xuất. Vả lại, bên chúng tôi rất hiếm khi bán sỉ.” Càng nghĩ thì Lâm Anh càng nghi hoặc nhiều hơn nên cô nhất quyết thẳng thắn, đỡ phải tốn tâm tư suy đoán điều anh ta nghĩ trong lòng.

“Cái đó tôi tất nhiên có tìm hiểu qua. Tôi cũng biết cô đang có ý định lấn sang lĩnh vực sản xuất, mà tôi thì muốn giảm bớt tiền đầu tư mua nguyên vật liệu. Cô giúp tôi làm giảm chi phí trong khi tôi giúp cô mở rộng ngành và quảng bá sản phẩm. Tôi thấy như vậy là rất ổn thỏa rồi.” Hoắc Tĩnh Long đan xen mười ngón tay vào nhau, chăm chú quan sát sự biến hóa trên gương mặt cô gái trẻ đối diện.

“Tôi vẫn cảm thấy bên phía chúng tôi vô cùng có lợi nhưng lợi ích phía bên ngài lại không được đảm bảo cho lắm.” Lâm Anh thực đau đầu. Anh ta từ đầu đến cuối vẫn không hề nói ra mục đích thật sự. Rõ ràng anh ta không chỉ muốn hợp tác một cách bình thường. Ai cũng biết người làm kinh doanh bao giờ cũng chỉ nghĩ đến lợi ích của mình mà không tỏ ra từ bi giúp đỡ người khác như thế này. Như vậy, chuyện chỉ lợi người nhưng chưa chắc lợi mình này chỉ là cái cớ cho một mục đích khác?

“Đúng vậy, bây giờ tôi chính là muốn bán cho cô một cái nhân tình, sau này cô giúp tôi giải quyết một việc. Việc đó sau này tôi sẽ nói với cô khi đến đúng dịp. Cô cứ yên tâm, việc này không tổn hại đến lợi ích của cô bao nhiêu đâu.”

Hoắc Tĩnh Long thâm thúy nhìn cô. Dường như những nghi vấn và suy nghĩ trong đầu cô đều bị anh ta nhìn thấu hết vậy. Cảm giác này tương đối khiến người ta khó chịu. Tuy nhiên mục đích thật sự anh ta đã nói ra, còn có đảm bảo thì cô sẽ không để cho miếng ăn từ trên trời rơi xuống này bay đi mất. Do đó, hai người đi đến quyết định hợp tác cùng có lợi.

Sau đó, Lâm Anh đi vào phòng vệ sinh để xốc lại tinh thần một chút. Hoắc Tĩnh Long ngồi trong phòng riêng nhàn nhã ung dung nhấp một ngụm rượu. Đúng lúc đó, điện thoại của cô để trên bàn thông báo có cuộc gọi đến, anh ta thấy cô còn chưa quay lại nên tiện tay cầm lên xem thử một chút. Không ngờ khi nhìn thấy dây số và cái tên hiển thị trên đó, anh ngây người một chút. Rồi như giật mình, anh tiện tay tắt nguồn, không dấu vết đặt lại vị trí cũ.

Lâm Anh quay lại, hai người cùng ăn hết bữa trưa tiện thể bàn luận một số vấn đề vặt vãnh cần lưu ý trong

việc hợp tác. Khi ra về, Hoắc Tĩnh Long tỏ ý muốn đưa cô về nhưng mà làm sao cô có thể đồng ý cho được? Cô khéo léo từ chối rồi bắt taxi chạy trời chết về nhà trọ, thay quần áo đến tập đoàn họ Lâm để làm việc.

Chỉ có Hoắc Tĩnh Long đứng ở đó nhìn bóng lưng cô lên xe rồi rời đi, trong lòng suy nghĩ: ‘Chuyện này rất cuộc là như thế nào, tôi sẽ tra rõ cho bằng được, cô gái!’ Sau đó anh đi lấy xe, tự mình trở về.

Mà lúc này, tại Anh quốc xinh đẹp.

Hoàng Khánh vừa mở mail mới nhận được của cấp dưới phụ trách báo cáo tình hình bên Trung quốc, anh đã không nhận được muốn mắng người. Cái gì mà ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi ăn trưa với một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi ở Thần Cảnh chứ? Thật là làm anh tức chết!

Cô ở bên Trung quốc làm những gì, anh đều biết hết. Chuyện cô làm giả chứng minh thư để thành lập công ty riêng, anh biết. Anh thậm chí còn cố hết sức giúp đỡ cô. Bao năm qua, anh đã suy nghĩ rất nhiều về ý định trả thù của cô. Ngoài Đồng Huyền Phong dường như không có tội và còn có hệ số nguy hiểm cao khi trả thù có thể bỏ qua ra thì những người còn lại đều đáng bị trừng trị. Anh cũng định giúp cô làm cho họ gặp gian nan trong một khoảng thời gian dài. Cho nên anh vẫn luôn đứng đằng sau ủng hộ và giúp cô, còn kín đáo ủy thác những công ty dưới quyền hợp tác với cô trong thời gian đầu khi căn cơ của cô còn chưa vững.

Nhưng mà cái anh không ngờ nhất là dù cho những năm học ở Trung quốc anh đã dốc sức như thế nào để cô nói ra giới tính thật của mình với anh thì cô cũng không tình nguyện. Vậy mà bây giờ cô dùng bộ dạng anh muốn nhìn thấy ở cô nhất đi hẹn hò với một ông chú hơn cô đến hơn mười tuổi?

(Du: Xin lỗi anh chứ người ta còn đang trong độ tuổi phong độ đẹp trai ngời ngời, anh gọi người ta là ông chú thì hình như không được thỏa đáng cho lắm...

Hoàng Khánh: Tôi còn chưa trừng trị cô tội cho tôi ít đất diễn, đã thế còn qua loa tùy tiện đấy! Bây giờ cô muốn chết lắm phải không?

Du: Dạ em không dám nữa!!!)

Hừ! Như vậy anh đành phải tự thân xuất mã rồi. Làm sao có thể để công sức của chính mình bồi dưỡng ra rồi dâng cho người khác hưởng được? Anh thật không dám làm cái việc may giá y cho người khác như vậy đâu! Họ Đường bên này cần xử lý càng nhanh càng tốt, thời gian đã quá lâu rồi.

Từ trước đến giờ hai anh em nhà họ Đường này vẫn luôn chen ép anh khắp nơi. Muốn anh danh chính ngôn thuận cưới Đường Uyên Nhi về làm vợ sao? Cô ta có tích đức thêm 3 kiếp nữa thì anh cũng chẳng thêm quan tâm đâu. Huống hồ một con người không có chút phúc đức nào như cô ta mà thức sự làm được điều đó sao?

Cho nên vào 2 năm sau, khi mà Lâm Kỳ Anh tốt nghiệp đại học với bằng xuất sắc, Hoàng Khánh đường đường chính chính trở lại không chút lo nghĩ. Bởi vì 2 người Đường Lăng – Đường Uyên Nhi đã bị anh giải quyết sạch sẽ, từ nay về sau mất đi tư cách cùng anh đối địch. Họ Đường tuyên bố phá sản, Đường Lăng mắc vào tù tội. Anh tin tưởng Đường Uyên Nhi cho dù có hận anh đi chăng nữa thì cũng không có khả năng làm được gì anh hay Lâm Kỳ Anh cả. Cô ta đã bị điên và đang ở trong bệnh viện tâm thần tốt nhất Anh quốc do anh đặc biệt hảo tâm sắp xếp cho cô ta.

Anh thu được tập đoàn nhà họ Đường vào trong tay, cũng thoát khỏi sự khống chế của Hoàng Dịch Khang. Hôn ước đã bị hủy đi, mà lão cha của anh cũng trở thành một người hữu danh vô thực ở trong tập đoàn họ Hoàng. Và người đang chân chính nắm giữ cả nhà họ Hoàng chính là anh.

Bây giờ ở bên cạnh anh đã không còn ai có thể cản đường được nữa. Do đó, xuất phát về Trung quốc, một lần nữa tham gia vào kế hoạch và cuộc đời của cô chính là kế hoạch của anh. Vận mệnh của anh, chỉ có thể do bản thân anh nắm giữ!

(*)Thấy nam chính hiền lành ghê chưa? Chị ấy chưa kịp đựng mặt tình địch thì anh đã đem tình địch của chị giải quyết đẹp, không cho chỉ có cơ hội ghen luôn :3

29. Chương 29

Lâm Anh ngồi trong văn phòng công ty của mình, nhìn thẳng vào cô thư ký: “Hoắc tiên sinh chủ động muốn hợp tác với chúng ta? Tại sao?”

“Tôi không rõ ạ. Tôi xin phép.” Cô thư ký rất nghiêm túc trả lời, sau đó đi về bàn làm việc bên ngoài.

Trước khi cô thư ký đi ra ngoài, cô ấy còn nhắn lại với Lâm Anh: “Ngài Hoắc còn muốn tôi chuyển lời hẹn giám đốc cùng ăn trưa tại Thần Cảnh lúc 11h trưa ngày mai.”

Vì thế không thể nghi ngờ việc Lâm Kỳ Anh sẽ phải dùng bộ dạng nữ nhân để thu xếp thời gian quý báu của bản thân đi ăn trưa với vị tiên sinh họ Hoắc kia. Quả thật là biết hành hạ người ta mà!

Hôm sau, thời tiết rất là đẹp cho nên người ra đường không hề ít, dẫn đến có rất nhiều nơi ùn tắc giao thông nghiêm trọng trong giờ cao điểm. Do đó, hành trình của Lâm Kỳ Anh từ trường đại học đến nhà trọ nào đó thay trang phục nữ rồi lại từ nhà trọ đến Thần Cảnh là vô cùng gian nan. Đến được nơi thì đã trễ hẹn nửa tiếng đồng hồ rồi.

Lâm Anh cất tiếng xin lỗi Hoắc Tĩnh Long vì đã đến trễ. Anh ta không tỏ vẻ bực bội cho lắm mà còn điềm đạm mời cô ngồi xuống nên cô cũng không câu nệ nữa.

“Hoắc tiên sinh, thật ra tôi vô cùng muốn biết tại sao ngài lại muốn hợp tác cùng một công ty không có mấy tiếng tăm như chúng tôi.” Sau một hồi vòng vo khách sáo, cuối cùng cô cũng đi vào vấn đề chính.

Hoắc Tĩnh Long nghe vậy cũng chỉ chậm rãi thưởng thức ly rượu vang bên cạnh, sau đó mới mỉm cười với cô: “Tôi phát hiện ra công ty của cô hoạt động rất xuất sắc và rất có tiềm năng trong tương lai nên tôi muốn thử hợp tác một phen.”

Lâm Anh bây giờ mới quan sát tỉ mỉ phòng riêng này, cô còn lưu tâm nhìn ngắm mấy chậu cây cảnh, làm như lơ đãng hỏi: “Vậy ngài đây nghĩ chúng ta có thể hợp tác về phương diện nào đây trong khi ngài làm du lịch còn chúng tôi lại làm thương mại?”

“Đúng vậy, chúng ta sẽ phát huy chính sở trường của mỗi bên. Cô vẫn làm thương mại và tôi vẫn làm du lịch. Sẽ chẳng có vấn đề mâu thuẫn nào ở đây cả. Cô cũng biết làm du lịch sẽ vô cùng tốn kém về mặt vật tư. Tôi muốn công ty cô cung cấp cho chúng tôi.” Anh ta nhẹ nhàng phân tích.

“Cái này đối với chúng tôi dường như rất tốt, còn đối với bên ngài có vẻ như không có lợi đâu. Phía chúng tôi chưa mở rộng đến mức có thể sản xuất ra tất cả những vật tư ngài cần. Như vậy, buôn bán qua tay chúng tôi, ngài sẽ phải tốn thêm một khoản không nhỏ cho chúng tôi. Điều này rõ ràng phức tạp và tốn kém hơn nhiều khi mua trực tiếp từ nơi sản xuất. Vả lại, bên chúng tôi rất hiếm khi bán sỉ.” Càng nghĩ thì Lâm Anh càng nghi hoặc nhiều hơn nên cô nhất quyết thẳng thắn, đỡ phải tốn tâm tư suy đoán điều anh ta nghĩ trong lòng.

“Cái đó tôi tất nhiên có tìm hiểu qua. Tôi cũng biết cô đang có ý định lấn sang lĩnh vực sản xuất, mà tôi thì muốn giảm bớt tiền đầu tư mua nguyên vật liệu. Cô giúp tôi làm giảm chi phí trong khi tôi giúp cô mở rộng ngành và quảng bá sản phẩm. Tôi thấy như vậy là rất ổn thỏa rồi.” Hoắc Tĩnh Long đan xen mười ngón tay vào nhau, chăm chú quan sát sự biến hóa trên gương mặt cô gái trẻ đối diện.

“Tôi vẫn cảm thấy bên phía chúng tôi vô cùng có lợi nhưng lợi ích phía bên ngài lại không được đảm bảo cho lắm.” Lâm Anh thực đau đầu. Anh ta từ đầu đến cuối vẫn không hề nói ra mục đích thật sự. Rõ ràng anh ta không chỉ muốn hợp tác một cách bình thường. Ai cũng biết người làm kinh doanh bao giờ cũng chỉ nghĩ đến lợi ích của mình mà không tỏ ra từ bi giúp đỡ người khác như thế này. Như vậy, chuyện chỉ lợi người nhưng chưa chắc lợi mình này chỉ là cái cớ cho một mục đích khác?

“Đúng vậy, bây giờ tôi chính là muốn bán cho cô một cái nhân tình, sau này cô giúp tôi giải quyết một việc. Việc đó sau này tôi sẽ nói với cô khi đến đúng dịp. Cô cứ yên tâm, việc này không tổn hại đến lợi ích của cô bao nhiêu đâu.”

Hoắc Tĩnh Long thâm thúy nhìn cô. Dường như những nghi vấn và suy nghĩ trong đầu cô đều bị anh ta nhìn thấu hết vậy. Cảm giác này tương đối khiến người ta khó chịu. Tuy nhiên mục đích thật sự anh ta đã

nói ra, còn có đảm bảo thì cô sẽ không để cho miếng ăn từ trên trời rơi xuống này bay đi mất. Do đó, hai người đi đến quyết định hợp tác cùng có lợi.

Sau đó, Lâm Anh đi vào phòng vệ sinh để xốc lại tinh thần một chút. Hoắc Tĩnh Long ngồi trong phòng riêng nhàn nhã ung dung nhấp một ngụm rượu. Đúng lúc đó, điện thoại của cô để trên bàn thông báo có cuộc gọi đến, anh ta thấy cô còn chưa quay lại nên tiện tay cầm lên xem thử một chút. Không ngờ khi nhìn thấy dãy số và cái tên hiển thị trên đó, anh ngây người một chút. Rồi như giật mình, anh tiện tay tắt nguồn, không dấu vết đặt lại vị trí cũ. Lâm Anh quay lại, hai người cùng ăn hết bữa trưa tiện thể bàn luận một số vấn đề vặt vãnh cần lưu ý trong việc hợp tác. Khi ra về, Hoắc Tĩnh Long tỏ ý muốn đưa cô về nhưng mà làm sao cô có thể đồng ý cho được? Cô khéo léo từ chối rồi bắt taxi chạy trốn về nhà trọ, thay quần áo đến tập đoàn họ Lâm để làm việc.

Chỉ có Hoắc Tĩnh Long đứng ở đó nhìn bóng lưng cô lên xe rồi rời đi, trong lòng suy nghĩ: ‘Chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tôi sẽ tra rõ cho bằng được, cô gái!’ Sau đó anh đi lấy xe, tự mình trở về.

Mà lúc này, tại Anh quốc xinh đẹp.

Hoàng Khánh vừa mở mail mới nhận được của cấp dưới phụ trách báo cáo tình hình bên Trung quốc, anh đã không nhận được muốn mắng người. Cái gì mà ăn mặc trang điểm xinh đẹp đi ăn trưa với một gã đàn ông hơn ba mươi tuổi ở Thần Cảnh chứ? Thật là làm anh tức chết!

Cô ở bên Trung quốc làm những gì, anh đều biết hết. Chuyện cô làm giả chứng minh thư để thành lập công ty riêng, anh biết. Anh thậm chí còn cố hết sức giúp đỡ cô. Bao năm qua, anh đã suy nghĩ rất nhiều về ý định trả thù của cô. Ngoài Đồng Huyền Phong dường như không có tội và còn có hệ số nguy hiểm cao khi trả thù có thể bỏ qua ra thì những người còn lại đều đáng bị trừng trị. Anh cũng định giúp cô làm cho họ gặp gian nan trong một khoảng thời gian dài. Cho nên anh vẫn luôn đứng đằng sau ủng hộ và giúp cô, còn kín đáo ủy thác những công ty dưới quyền hợp tác với cô trong thời gian đầu khi căn cơ của cô còn chưa vững.

Nhưng mà cái anh không ngờ nhất là dù cho những năm học ở Trung quốc anh đã dốc sức như thế nào để cô nói ra giới tính thật của mình với anh thì cô cũng không tình nguyện. Vậy mà bây giờ cô dùng bộ dạng anh muốn nhìn thấy ở cô nhất đi hẹn hò với một ông chú hơn cô đến hơn mười tuổi?

(Du: Xin lỗi anh chứ người ta còn đang trong độ tuổi phong độ đẹp trai ngồi ngồi, anh gọi người ta là ông chú thì hình như không được thỏa đáng cho lắm...

Hoàng Khánh: Tôi còn chưa trừng trị cô tội cho tôi ít đất diễn, đã thế còn qua loa tùy tiện đấy! Bây giờ cô muốn chết lắm phải không?

Du: Dạ em không dám nữa!!!)

Hừ! Như vậy anh đành phải tự thân xuất mã rồi. Làm sao có thể để công sức của chính mình bồi dưỡng ra rồi dâng cho người khác hưởng được? Anh thật không dám làm cái việc may giá y cho người khác như vậy đâu! Họ Đường bên này cần xử lý càng nhanh càng tốt, thời gian đã quá lâu rồi.

Từ trước đến giờ hai anh em nhà họ Đường này vẫn luôn chèn ép anh khắp nơi. Muốn anh danh chính ngôn thuận cưới Đường Uyên Nhi về làm vợ sao? Cô ta có tích đức thêm 3 kiếp nữa thì anh cũng chẳng thêm quan tâm đâu. Huống hồ một con người không có chút phúc đức nào như cô ta mà thúc sự làm được điều đó sao?

Cho nên vào 2 năm sau, khi mà Lâm Kỳ Anh tốt nghiệp đại học với bằng xuất sắc, Hoàng Khánh đường đường chính chính trở lại không chút lo nghĩ. Bởi vì 2 người Đường Lăng – Đường Uyên Nhi đã bị anh giải quyết sạch sẽ, từ nay về sau mất đi tư cách cùng anh đối địch. Họ Đường tuyên bố phá sản, Đường Lăng mắc vào tù tội. Anh tin tưởng Đường Uyên Nhi cho dù có hận anh đi chăng nữa thì cũng không có khả năng làm được gì anh hay Lâm Kỳ Anh cả. Cô ta đã bị điên và đang ở trong bệnh viện tâm thần tốt nhất Anh quốc do anh đặc biệt hảo tâm sắp xếp cho cô ta.

Anh thu được tập đoàn nhà họ Đường vào trong tay, cũng thoát khỏi sự khống chế của Hoàng Dịch Khang. Hôn ước đã bị hủy đi, mà lão cha của anh cũng trở thành một người hữu danh vô thực ở trong tập đoàn họ Hoàng. Và người đang chân chính nắm giữ cả nhà họ Hoàng chính là anh.

Bây giờ ở bên cạnh anh đã không còn ai có thể cản đường được nữa. Do đó, xuất phát về Trung quốc, một lần nữa tham gia vào kế hoạch và cuộc đời của cô chính là kế hoạch của anh. Vận mệnh của anh, chỉ có thể do bản thân anh nắm giữ!

(*)Thấy nam chính hiền lành ghê chưa? Chị ấy chưa kịp đựng mặt tình địch thì anh đã đem tình địch của chị giải quyết đẹp, không cho chỉ có cơ hội ghen luôn:3

30. Chương 30

(Du: Từ chương này xưng cô hết cho nó đồng nhất nha :3)

Lâm Anh hợp tác với Hoắc Tĩnh Long được hai năm nên cũng rất tin tưởng người đàn ông này sẽ mang lại ích lợi lớn cho cô, giúp cô lật đổ nhà họ Lâm nhanh chóng hơn nữa. Vấn đề của cô bây giờ chỉ có phát triển công ty của mình, lên đến một quy mô và khả năng kinh tế đủ để thực hiện dự định đã ấp ủ biết bao năm tháng.

Nhưng mà cho đến bây giờ, cô vẫn không hề biết Hoắc Tĩnh Long rốt cuộc muốn cô làm điều gì cho anh ta. Có thể là vẫn chưa đến đúng lúc đâu? Tuy nhiên nó vẫn là một vấn đề nhức nhối khi cô nghĩ đến.

Sau mấy năm dài dằng dặc ăn thiếu bữa ngủ thiếu giấc, rốt cuộc cô cũng đã được ngủ nướng mỗi buổi sáng, ngủ đứng giấc mỗi buổi tối, tinh thần sáng láng thoải mái. Bởi vì bây giờ cô đã tốt nghiệp, đã là tổng giám đốc của một chi nhánh trong tập đoàn Lâm gia, mà số tư liệu cô thu thập dường như đã nhiều hơn mức tưởng tượng của cô rồi.

Hơn nữa, cô cũng đã xin phép và dọn ra ở riêng, thoát khỏi sự kiểm soát thời gian chặt chẽ của lão cha Lâm Thừa Thiên. Do đó, việc cô có đi làm trễ đến mấy cũng không còn ảnh hưởng gì nữa. Làm giám đốc như cô thì mọi chuyện cứ vứt cho nhân viên làm, chuyện khó khăn lắm mới chịu lộ mặt ra giải quyết. Trong khi đội ngũ nhân viên rất tốt, rất tận tâm phát huy năng lực, cô có lười hơn nữa thì cũng chẳng mấy may ảnh hưởng đến sự hoạt động của nó.

Công việc mặc dù ổn định nhưng mà cô vẫn mong muốn có một bước tiến nào đó để nhanh chóng kiếm được nhiều tiền hơn và cái ngày cô không còn là con trai của Lâm Thừa Thiên nữa cũng sẽ đến gần hơn. Vì vậy, khi cô được thông báo có một tập đoàn lớn bên Anh quốc muốn hợp tác cùng đã làm cho cô cảm thấy ngày đó không còn xa nữa.

Lâm Anh cầm tài liệu đã tìm hiểu được về bên kia nhìn chăm chăm, chỉ sợ mình hoa mắt. Johan? Cái tên này dường như rất là quen. Nhưng mà trong lúc này dù cô có vắt hết trí nhớ của mình cũng không nhớ nổi tên này của ai. Thôi, khi nào rảnh rồi biết đâu sẽ nhớ ra thì sao!

Những điều trong bản báo cáo này viết rất tỉ mỉ chi tiết, khiến cho cô nghi ngờ việc có người nào đó cố tình để lộ ra. Nhưng mà lộ ra như thế này cũng là lần đầu đi. Trong bản báo cáo này dường như có đến hơn 50% nói về chủ của tập đoàn. Cái gì mà tuổi trẻ tài cao, anh tuấn tiêu sái, tài hoa hơn người, nhìn xa trông rộng. Hơn nữa còn miêu tả tương đối kỹ lưỡng về nhận xét của người khác, nhất là của những cô gái về ấn tượng với anh ta. Còn có tính tình thoải mái nhưng tương đối quái gở... Toàn những tin vĩa hè không có chút giá trị thông tin nào hết.

Cô tiện tay vứt tập giấy trên bàn làm việc, nhắm mắt dưỡng thần. Ngoài đường, xe cộ vẫn nối đuôi nhau không dứt. Những âm thanh ồn ào của thành thị vẫn dồn dập không bao giờ ngừng lại. Cuộc sống hiện đại vốn dĩ như vậy, hối hả xô bồ, không biết đâu mới là chốn dừng chân.

Ngày đầu tiên gặp mặt, cô rốt cuộc cũng hiểu tại sao lại có tập tài liệu vô bổ đó. Hoàng Khánh ngồi trước mặt cô vui vẻ uống café đen. Anh mặc áo vest đen sơ mi trắng không thắt và vạt nhưng rất lịch lãm. Không gian của quán café này cũng tương đối phù hợp với tiêu chuẩn thưởng thức của cô. Tuy nhiên vẫn có một điểm khiến cô không được thoải mái cho lắm, nơi này là nơi hẹn hò của các cặp tình nhân thì phải...

Trước sau trái phải đều là những đôi tình nhân, hiếm lắm mới thấy người độc thân nhưng cũng chẳng còn trẻ nữa. Hai người ngồi đối diện nhau, bầu không khí quỷ dị xung quanh hai người không hề ảnh hưởng đến những người bên cạnh, nhưng lại khiến cho bọn họ đặc biệt nổi bật giữa đám tình nhân kia.

Lúc đầu khi cô mới đến, đúng là chỉ thấy anh mặc tây trang rất được nhưng mà... cô nhận không ra anh. Cô đã đến chào hỏi như 2 người mới gặp nhau lần đầu. Hỏi thử xem anh có đúng là Johan mà cô cần gặp không. Sau đó cô lịch sự đưa danh thiếp cho anh. Mà anh đối với cái cách mà cô không nhận ra cũng suýt tức giận đến ói máu.

Cô nhìn anh rất lâu, nhủ mày vô cùng dữ dội, rốt cuộc nhận ra đây là người mà những năm cao trung luôn luôn sai vặt khiến cô muốn giết hắn chết nhất. Tuy vậy, cô vẫn đang là nữ, là Lâm Anh chứ không phải chàng trai hội phó Lâm Kỳ Anh. Cho nên cô không muốn ở đây làm ầm ĩ lại việc đó, chẳng may bị lộ thì rách việc.

Từ đầu đến cuối buổi nói chuyện, cô vẫn thủy chung giữ khoảng cách với anh, nói chuyện không xa không gần, không kính không khinh. Cô cũng tương đối sợ hãi. Vì Hoàng Khánh trước kia hay bây giờ vẫn luôn rất thông minh, anh có thể từ một hành động rất nhỏ mà suy đoán ra nhiều thứ khác nhau. Bây giờ cô không giống với trước kia cho lắm nhưng gương mặt cũng không khác mấy, chỉ sợ anh đã sớm nhận ra.

Đúng vậy, anh tất nhiên biết chứ. Nhưng là biết từ rất lâu rồi. Cô nghĩ chính mình nguy trang rất tốt nhưng thực ra sơ hở đầy rẫy. Chỉ là người khác không rảnh để ý mà thôi. Có rất nhiều chuyện anh giấu ở trong lòng mà cô không hề hay biết, cô cũng không buồn đi tìm hiểu. Trong khi đó những việc của cô anh vẫn luôn cố gắng tham gia cùng cô. Cô đúng là con người vô tâm vô phế mà.

“Nếu muốn tôi đồng ý ký hợp đồng với công ty của cô thì cô phải đồng ý với tôi một điều kiện.” Hoàng Khánh không ngại mặt mũi nói. Dù gì đi chăng nữa thì anh cũng là người chủ động tìm đến, bây giờ ra giá thì có hơi kì cục.

“Rõ ràng là các anh muốn hợp tác. Bây giờ như thế nào lại giống như chúng tôi yêu cầu anh hợp tác đây?” Lâm Anh nhếch mép bỡn cợt anh.

Mà cũng kỳ lạ vô cùng nha. Cả Hoàng Khánh và Hoắc Tĩnh Long đều tìm cô muốn hợp tác, hai người này cũng đều có điều kiện riêng dành cho cô. Bộ cô có thể đem lại lợi ích gì đặc biệt lắm cho hai người này à?

Lâm Anh vẫn đang quan sát Hoàng Khánh nhận thấy gân xanh trên trán anh giật giật. Đó chính là bộ dáng muốn phản bác lại không biết nên phản bác như thế nào cho phải. Cô có ép anh lắm à?

“Bây giờ cô có muốn hợp tác với tôi không?” Hoàng Khánh không biết nghĩ gì đột nhiên nói chuyện một cách vô lý, hoàn toàn không có chút đáng vẻ khiến người ta giận mà không làm gì được như trước kia. Mà việc này bây giờ lại giống như anh đang thả mồi câu cô, cô không cắn câu thì bị ép buộc phải cắn câu cho bằng được vậy. Nhưng mà anh thế này tương đối đáng yêu hơn bộ dáng kia, cô rốt cuộc không nhịn được phì cười.

“Được rồi! Tôi đồng ý với anh. Chỉ là yêu cầu của anh không được tổn hại đến nhân phẩm và danh dự của tôi.” Vì cách thức bị ép buộc có vẻ rất thú vị, cô cũng không ngại hạ mình đi đồng ý với anh.

“Nam tử hán đã nói thì phải giữ lời. Tôi sẽ liên lạc với cô sau. Bây giờ tôi có chút việc, đi trước.” Anh đứng dậy, vội vã bỏ đi, hai tai ửng hồng đáng nghi. Mà bây giờ cô không phải là nam tử hán, có nên nuốt lời không nhỉ?

Lâm Anh vẫn còn ngồi lại trong quán café. Cô nhìn xuyên qua lớp cửa kính trong suốt ngắm nhìn bóng lưng anh. Bầu trời trong xanh dường như xinh đẹp hơn hẳn mọi ngày, chắc là vì tâm trạng của cô đang vui vẻ?

Cô thầm nhớ lại cuộc trò chuyện với anh ngày hôm nay. Có phải là anh đã thay đổi rồi không? Tại sao bây giờ lại có thể vô lý đến đáng yêu như vậy được chứ? Và lại, giọng nói của anh cũng đã thay đổi rồi. Chất giọng lạnh lùng còn có chút vô lại trước kia bây giờ trở nên trầm khàn, nghe rất khác. Dường như có chút hương vị của đàn ông thành thực rồi, tương đối quyến rũ nữ nhân. Nhưng mà sao cô nghe giọng nói này có chút quen thuộc lại không nhớ ra đã nghe thấy ở nơi nào. Cả cái tên và giọng nói đều quen như vậy, là ở đâu từng nghe thấy mới được nhỉ?

Cô vắt óc nghĩ nhưng cũng như cũ không thể nhớ ra cho nên đành vứt ra sau đầu luôn. Chỉ cần biết cô quen là được rồi, trí nhớ hai kiếp mà, hỗn loạn cũng phải thôi.

Vài ngày sau, anh đúng hẹn đưa một vài thứ đến nơi làm việc của cô. Lâm Anh vừa xoa mắt vừa đứng trong thang máy chờ đi lên thì thấy mấy cô thư ký nhỏ giọng bàn tán, bắt quái tung bay.

“Này, biết chuyện gì chưa? Sáng nay có người đưa quà đến phòng Tổng giám đốc của chúng ta đó.” Trưởng phòng nhân sự là một cô gái hoạt bát, không có gì là cô ấy không biết rõ.

“Nghe nói là của một vị giám đốc tập đoàn nào đó ở bên Anh quốc đó nha. Vô cùng soái luôn đấy! Tổng giám đốc của chúng ta đúng là có số hưởng mà.”

“...” “...”

“Hèm! Tôi vẫn đang ở đây...” Lâm Anh đột ngột lên tiếng làm mấy cô gái im bặt không dám nói gì nữa, chỉ dám lí nhí chào cô rồi nhanh chóng lui mất.

Cô cầm túi xách bước ra khỏi thang máy và đi thẳng vào phòng làm việc của tổng giám đốc. Thư ký riêng của cô vẫn đang giúp cô dọn lại cả căn phòng và pha café. Lâm Anh nhìn cái hộp nằm lẳng lẳng trên bàn, chẳng biết anh ta gửi đến cái gì cho nên cũng khá hồi hộp khi mở nó ra.

Chỉ là... hình như anh ta biết rõ cô cần cái gì rồi thì phải? Lâm Anh chợt hít khí lạnh. Có thật sự là vậy không đây?

Bên trong chiếc hộp được gói cẩn thận là một bộ váy của nữ, thêm mái tóc giả đắt tiền, một đôi giày cao gót, hoa tai, dây chuyền này nọ. Xem ra mất kha khá tiền. Ngoài ra còn có cả vé xem phim nữa.

Này, anh ta đang muốn hẹn hò sao? Hay là gửi nhầm của em gái nào cho cô rồi hả?

31. Chương 31

Mặc dù có thể là nhầm lẫn nhưng mà tính của Lâm Anh mọi người đều biết đấy, đó là lười. Cho nên cô lười trả lại đồ đã đến tận cửa. Mà nếu tặng tóc giả cho cô gái nào đó thì có hơi thất lễ lắm không? Có lẽ là có. Tuy nhiên, với cô thì không đâu. Nó giúp cô không cần phải đội một đầu tóc giả quá lâu, nhìn sẽ chán. Còn nữa, đỡ hơn là cô để tóc dài và ra tiệm làm tóc ha?

Lâm Anh cầm vé xem phim lên xem một chút. Cái gì đây? Phim lãng mạn, kinh dị hay hài gì đó đều không phải mà là phim hành động khoa học viễn tưởng? Được lắm, cô rất thích thể loại này! Tên này có thuật đọc tâm đấy à? Cô thích gì, cần gì hẳn đều biết, là họa hay là phúc đây?

Aiz, là phúc thì không phải họa, mà là họa thì không tránh khỏi, để ông trời quyết định đi.

Hôm sau, Hoàng Khánh tự mình lái một chiếc xe thể thao đến tận nhà riêng để đón cô. Cái này, cô bị theo dõi đấy à? Nhưng cô cũng kệ, hẳn biết cũng được mà không biết cũng không sao. Dường như cô cảm thấy hẳn đã biết mọi bí mật của cô. Tuy nhiên, cô lại không có chút nào thấy sợ hãi hẳn sẽ nói lại cho người khác biết hay vạch trần cô. Chỉ là, vì sao cô tin tưởng hẳn thì cô cũng không biết.

Lâm Anh ngẩng mình trong chiếc gương lớn, dạo này càng nhìn càng thấy giống nữ nhân hơn, khí chất cũng không khác là bao. Thậm chí có vẻ còn xinh đẹp hơn kiếp trước thì phải. Vuốt vuốt lọn tóc giả trong tay, Lâm Anh vừa đi ra ngoài thì đã thấy Hoàng Khánh tựa người vào chiếc cổng vốn không lớn của căn nhà, làm cho lối đi càng trở nên chật hẹp hơn.

Nhưng mà, anh tựa vào cửa như vậy rất đẹp, có cảm giác yên tĩnh không nói ra được. Chỉ nhìn thôi, giống như không thứ gì có thể hủy hoại cảnh vật đẹp đẽ này. Anh không khác gì hình ảnh từ một thế giới khác, không vướng bận chút gì ở nơi đây. Ánh nắng sớm phản chiếu trên gương mặt tuấn tú của anh, lấp lánh khó chạm đến.

Thấy Lâm Anh đi ra, anh ngay lập tức rời bỏ vị trí của mình, nhanh chóng bước đến. “Chúng ta... hẹn hò thôi nào!”

Cô đột ngột bị nắm tay nên giật mình, đúng là cũng đã lâu chưa có ai nắm tay, cảm giác rất ảm áp. Thấy cô cứ nhìn chằm chằm bàn tay bị nắm, không bước đi nữa bước thì anh cũng tương đối ngại ngùng. Nhưng mà rất nhanh, khi mà cô quyết định nắm chặt tay anh, anh cũng không có ý định buông ra mà cứ kéo cô đi thẳng thì hai người dường như đã thực hiện một loại hiệp ước âm thầm nào đó.

Hai người trước tiên đi đến rạp chiếu phim bởi vì loại vé mà anh đặt có suất chiếu vào buổi sáng. Trước khi vào phòng chiếu, anh mua rất nhiều đồ ăn. Mà hai người này, thật ra đều chưa từng bước chân vào rạp chiếu phim bao giờ.

“Anh có chắc hai chúng ta có thể ăn hết?” Lâm Anh ngập ngừng hỏi. Cô thật sự chưa từng ăn những thứ thức ăn vặt như thế này.

“Không sao đâu mà!” Hoàng Khánh nói cứ như thể anh có đủ khả năng để ngốn hết đám thức ăn đó. Thực chất anh nghĩ nếu ăn không hết thì vẫn có thể vứt đi. Và nếu Lâm Anh nghe được tiếng lòng này của anh thì chắc sẽ vứt anh đến bãi tha ma mất.

Lâm Anh có chút ngượng ngùng không biết phải nói gì với anh nữa. Loại không khí vừa mập mờ vừa ngọt ngào này cô không quen chút nào. Mà cách phá tan loại không khí này thì cô chưa từng thực hiện được vì chưa gặp bao giờ.

Đột nhiên cô chú ý đến cặp đôi phía trước. Hai người này một nam một nữ, nhìn qua cứ nghĩ là tình nhân nhưng nhìn kỹ lại thì không giống. Nam nhân rất điển trai trưởng thành. Nữ thì nhìn qua có dáng dấp tiểu thư xinh đẹp. Cô gái này liên tục bắt chuyện với chàng trai, thậm chí còn có chút hành động thân mật. Tuy nhiên chàng trai lại liên tục tránh né những hành động này, được hỏi câu nào thì đáp lại câu nấy, tương đối lạnh nhạt.

Nhưng mà, cô nhìn sao cũng thấy dáng dấp hai người này cực kỳ quen mắt, mà cũng vô cùng ngứa mắt nha! Giống như trước kia vậy đấy, khi Lâm Yên tựa người vào Đồng Huyền Phong mà lên mặt với cô của kiếp trước. Đúng vậy, chính là cái độ dính mà keo con chó cũng không bằng này!

Kể ra thì dáng dấp của hai người đằng trước cũng không khác hình ảnh hai người kia trong ký ức của cô. Chỉ là, gương mặt nhìn nghiêng của cô gái sao không khác chút gì với cô em gái Lâm Yên đáng yêu của cô vậy? Mà cái nam nhân kia cũng không khác Huyền Phong là bao. Cô bỗng cảm thấy vận xui sắp giáng xuống đầu mình, vội vội vàng vàng trốn sau lưng Hoàng Khánh nhưng cuối cùng vẫn không tránh khỏi.

“Lâm Anh? Sao cô lại đến đây?” Đồng Huyền Phong đang bị Lâm Yên quán đến không có chỗ thở thì tình cờ nhìn thấy cô ở sau lưng mình. Anh khá bất ngờ vì nhìn cô thế nào cũng thấy rằng cô sẽ không tốn thời gian vô bổ để đến nơi này.

Lâm Anh nằm cũng trúng đạn chỉ biết vuốt mồ hôi trên trán, tỏ vẻ ngạc nhiên nói: “Ồ, tôi cũng không ngờ là có thể gặp anh ở nơi này đấy. Nam nhân nghiêm túc như anh trừ bỏ đi hẹn hò thì chắc cũng không bước chân đến đây đâu nhỉ?”

Cô thầm ớn lạnh, trước kia Lâm Yên có thật yêu thích anh ta không thì cô không biết nhưng mà dù nhìn thế nào thì bây giờ vẫn giống như nó rất yêu thích anh ta cho nên cô thử một chút. Thật không ngờ con bé đang ghét bỏ nhìn cô như tình địch thì ánh mắt cũng có chút chuyển biến trở nên ôn hòa hơn nhưng vẫn không giấu nổi địch ý ở trong mắt. Cô đã làm cái gì khiến cho nó nhìn cô như vậy sao?

“Cái cô Lâm Anh kia, tôi nói trước cho cô biết. Phong ca là của tôi rồi, cảm cô có suy nghĩ gì không trong sáng với anh ấy!” Con bé bặm môi, cố gắng mở to đôi mắt hạnh, trừng cô đến mức không biết nên nói gì.

“Ai da. Cô bé, loại nam nhân nhảm chán như anh ta có cho tôi cũng sẽ không nhận đâu. Cô đừng lo nhiều vậy, không thấy bên cạnh tôi còn có bạn trai của tôi sao?” Lâm Anh nín tay Hoàng Khánh, giả vờ vô tội nói.

Mà cái người này giờ bị bỏ lơ ấy mới bắt đầu xen miệng: “Nam nhân như anh ta xứng để cô ấy bỏ tôi mà đi theo sao?” Hoàng Khánh lạnh lùng hất mặt.

Lâm Anh đỡ trán. Anh có bao giờ bớt tự cao đi một chút không? Anh nói cứ như thể không có ai có thể so sánh với anh vậy! Nhưng mà riêng câu này thì khiến cô rất vừa lòng, nhin không được mà mỉm cười.

Huyền Phong đã là một người lớn, cũng không chấp câu nói này của anh. Cho nên Lâm Anh cũng không có lo ngại gì, buông một câu chào rồi lôi kéo cái người tự cao bên cạnh đi vào phòng chiếu phim. Chỉ là cũng không ngờ hai người đó cũng xem cùng phim với hai người, còn ngồi ngay bên cạnh mới trùng hợp chứ. Xem ra đây là cái gọi là oan gia ngõ hẹp.

Lâm Anh cũng lười chào hỏi lần nữa, ngồi chăm chú xem phim, thỉnh thoảng cô với tay sang bốc mấy miếng bắp rang bơ. Vì cô xem rất chăm chú nên cũng chẳng ngó ngang đến hai người đàn ông bên cạnh, mặc cho họ tự sinh tự diệt.

Lâm Yên vẫn bám lấy Huyền Phong không buông. Nó để ý thấy Huyền Phong hay quay sang bên cạnh nhìn chằm chằm Lâm Anh nên rất tức giận, lôi kéo anh nói chuyện với nó. Huyền Phong thấy nó rắc rối nhưng vì lời hứa với bố, anh cũng cố gắng nói chuyện điềm tĩnh với nó.

Được đáp lại như ý muốn, Lâm Yên quay qua nhướn mày tỏ ý khoe khoang với Lâm Anh nhưng cô mãi mê xem phim, chẳng để ý gì xung quanh cả. Thậm chí cô ngồi xem phim một cách thụ động, mắt không rời khỏi màn hình chiếu phim. Hoàng Khánh đưa ly nước cho cô thì cô tự động ngậm lấy ống hút mà uống. Anh đưa thức ăn vặt đến thì cũng như cũ tự động ăn, mắt vẫn không có rời khỏi phim.

Lâm Yên có chút ghen tỵ với Lâm Anh. Cùng là đi hẹn hò, nhưng mà sao khác nhau một trời một vực như vậy? Nó thì phải tự mình tranh thủ còn cô thì người ta tự động săn sóc. Chẳng lẽ nó không xứng được người mình yêu thích đối xử như vậy sao?

Sau khi xem phim xong thì đã gần trưa nhưng Lâm Anh vẫn khá lưu luyến. Dù gì cũng là lần đầu tiên đi xem phim chiếu rạp, phim hay như vậy cho nên vẫn muốn xem nữa cũng là chuyện thường. Nhưng mà cô biết cũng đã đến giờ rồi, hôm nay là ngày cô phải làm theo yêu cầu của anh cho nên còn phải xem anh muốn làm gì tiếp theo.

Anh nắm tay cô dắt lên xe, khởi động xe hướng về phía nhà hàng. Đến giờ ăn trưa rồi.

32. Chương 32

“Muốn ăn gì?” Anh vừa lái xe vừa hỏi.

“Ăn gì cũng được... Ừm mà, thức ăn Trung đi, cay càng tốt.” Lâm Anh vừa mới mở miệng đã suy nghĩ lại. Thật ra đã lâu cô chưa có ăn mấy món cay Tứ Xuyên, bởi vì bảo dưỡng chút nhan sắc với cái dạ dày yêu dấu đấy mà.

“Anh chỉ hỏi vậy thôi, anh đã đặt nhà hàng sẵn rồi.” Hoàng Khánh cười nhưng lại khiến cô trở nên bực bội. Hừ! Đặt sẵn rồi còn làm bộ hỏi!

Nhưng khi anh đưa cô đến nhà hàng Thần Cảnh, cô lại thay đổi suy nghĩ trước đó, bây giờ cô thấy anh thật biết cách đùa giỡn người khác. Rõ ràng nhà hàng này loại thức ăn nào cũng có, còn đặc biệt giỏi làm thức ăn cay Tứ Xuyên. Anh nói vậy là cố tình trêu chọc cô thất vọng rồi lại làm cô vui vẻ. Cái tên này quay lại nước ngoài mấy năm rồi cũng hiểu chọc người hơn nhiều đấy.

Hoàng Khánh lịch sự mở cửa xe cho cô, cầm tay cô cứ như cầm tay một vị đại tiểu thư mà đưa vào bên trong nhà hàng. Cô đã đến Thần Cảnh kha khá lần rồi nhưng mà hồi hộp như bây giờ thì là lần đầu. Cũng không hẳn là hồi hộp nhưng nó mang đến một cảm giác rất khác.

Cô không hiểu cảm giác của mình khi bên cạnh Hoàng Khánh cho lắm nhưng cảm giác rất thân thiết, còn có chút an tâm khó nói ra thành lời. Từ trước tới giờ, Lâm Anh vẫn tự tin bản thân rất mạnh mẽ, dù cho có gì đang chờ phía trước thì cũng không cần nể cô. Tuy nhiên Hoàng Khánh lại khiến cho cô muốn từ bỏ những thứ mà mình đang làm chỉ để trở thành một cô gái bình thường như bao cô gái khác.

Cũng từng có rất nhiều lúc cô tự hỏi vì sao mà cô lại làm những việc đó. Những lúc đó cô thường tự nói là vì trước kia đã bị họ rẻ rúng khinh thường, bị họ hãm hại phải sống thật khổ sở nhưng chính cô cũng không thể tin nổi lý do này. Bởi vì sau khi sống lại, chẳng có ai khinh thường cô cả, mọi người đều đối xử tốt với cô cho dù có là giả dối đi chăng nữa.

Ha ha! Bây giờ cô lại thấy có chút dư thừa khi suy nghĩ lung tung như vậy rồi. Còn sống và tận hưởng hiện tại là được rồi. Aiz, vậy cứ ăn theo ý thích đi, lo gì tương lai chứ!

“Em có thể không nghĩ đến việc đó nữa được rồi đây. Anh cũng đã mệt mỗi khi đi với em rồi, giải thoát cho nhau đi thôi.” Câu nói này là một câu nói vô cùng điển hình và quen tai khi chia tay cho nên cũng chẳng có gì đáng để ý, cái khiến cô để ý là giọng nói của người nói ra câu này phi thường quen thuộc.

“Anh nói cái gì vậy? Bây giờ ý anh là tôi không còn đủ sức hấp dẫn và giá trị với anh sao? Anh nghĩ tôi đã phải chịu bao nhiêu đau lòng khi phải đính hôn với một người mà người đó không bao giờ đặt sự chú ý lên người tôi? Anh nghĩ tôi là đồ vật, có giá trị thì dùng, hết giá trị rồi thì vứt đi sao? Anh quả là con người thực dụng. Tôi hận anh!” Cô gái ở trong phòng hét lên, dù cho phòng riêng có cách âm đi chăng nữa thì cũng chẳng có tác dụng, hướng hồ cửa phòng này lại chỉ khép hờ.

“Cô hiểu rõ giá trị của bản thân lắm, rất tốt! Vậy thì tôi càng không tiến!” Giọng nói của người đàn ông lại càng lạnh nhạt hơn, không có chút nào đau lòng hay bất đắc dĩ.

“Anh giỏi lắm! Tôi không tin ngoài tôi ra, anh còn có thể đính hôn với ai khác!”

Lâm Anh cũng không phải là người tò mò gì, chỉ là cửa phòng đột ngột mở ra khiến cho cô nhìn rõ hoàn cảnh trong căn phòng này. Cô gái xinh đẹp tức giận đang cầm tay nắm cửa đẩy ra. Giữa căn phòng là một bàn thức ăn còn chưa có ăn xong. Và người đàn ông vừa mới nói chuyện vẫn đang ngồi đong đưa ly rượu một cách ung dung. Anh ta không ai khác lại chính là Hoắc Tĩnh Long.

Hoắc Tĩnh Long nhìn theo ra cửa lại bỗng nhiên nhìn thấy Lâm Anh đang nắm tay một chàng trai trẻ tò mò nhìn vào trong phòng. Ánh mắt hai người chạm nhau không báo trước nên anh khá là bất ngờ. Nhưng mà lòng anh giống như bị ai đó nhéo mạnh một cái. Chỉ là anh rất nhanh dần xuống loại cảm giác ấy mà bước ra chào hỏi cô.

“Lâm Anh, trùng hợp quá nhỉ?” Anh nở nụ cười bắt chuyện với cô như thể con người lạnh lùng mới đây không phải là anh vậy. “Cô đi ăn trưa sao?”

“Ừ. Không biết chuyện mới đây là sao đây nhỉ? Chia tay bạn gái sao? Ở tuổi anh mà chia tay bạn gái rồi định ở vậy đến già à?” Hôm nay cô vui vẻ, phá lệ nói chuyện cũng hài hước hơn rất nhiều. Nhưng mà cái vị bên cạnh dường như không được vui, anh cứ liên tục giạt giạt tay cô khiến cho cô phải nhéo tay anh một phát. Người ta đang xã giao mà cứ thích phá đám là thế nào?

“Nếu em lo cho anh thì có thể kết hôn với anh.” Hoắc Tĩnh Long hiếm khi thấy cô đùa nên cũng đùa lại cô. Nhưng mà ai biết được đó là đùa hay anh muốn thế thật.

“Thật là vinh hạnh.” Cô cười cười. Có trời mới biết trong đầu anh ta có cái gì, cười anh ta về không bị hành cho chết mới là lạ! Nhưng mà bây giờ cô còn chưa có cưới anh ta đâu, bàn tay cô đã bị người bên cạnh hành hạ sắp hỏng rồi. “Thôi tôi đi trước đây nhé, hẹn gặp anh sau.”

Chào tạm biệt xong, cô nhanh chóng đi theo anh vào trong phòng ăn riêng của hai người. Cô ngồi đối diện nhìn khuôn mặt nhăn nhó của anh, trong lòng thầm tự hỏi lý do khiến anh buồn bực. “Anh sao thế? Tâm trạng không tốt?”

Hoàng Khánh hừ nhẹ một tiếng, cô còn không tự giác biết lỗi! Chẳng lẽ cô muốn kết hôn với ông chú đó sao?

Lâm Anh không hiểu, anh hừ cái gì? Mà thôi, trước tiên cô phải gọi thức ăn để lấp đầy bụng đã. Nhưng mà bữa này anh trả hay cô trả đây ta? Thật là đau đầu mà. Tuy nhiên, việc anh đen mặt thật sự chẳng ảnh hưởng chút nào đến tâm tình ăn uống của cô cả. Cô ăn đến vô cùng vui vẻ, chẳng thèm để ý đến anh.

Rốt cuộc vẫn là anh không nhịn được hỏi: “Cô thật sự muốn kết hôn cùng anh ta sao?”

“Ai nói với anh thế?” Cô hít hà dùng khăn giấy lau miệng, đúng là đồ cay Tứ Xuyên có khác, ăn thật thích. “Cái đó chỉ là xã giao, nói đùa thôi, anh không hiểu sao? Ai lại đi lấy một ông chú gian xảo về nhà chứ!” Đây là cái kẻ suốt ngày nói cô ngu ngốc đấy à?

Anh đang nghĩ gì vậy, đây rõ ràng chỉ là một câu đùa giỡn, như thế nào lại suy nghĩ nhiều đến vậy? Từ khi nào anh trở nên đa tâm đến thế? Hoàng Khánh liếc nhìn Lâm Anh, lại thấy cô đang nhìn mình nên cũng thu hồi tầm mắt.

“Từ nãy đến giờ anh chưa ăn gì đấy. Còn không mau ăn đi, anh còn muốn ngồi nhìn đến khi nào?” Phải ăn nhanh rồi còn đưa cô đi chơi tiếp chứ, anh làm cái gì mà cứ thần người như vậy.

Sau đó thì Hoàng Khánh cầm cúi ăn, Lâm Anh lại nhìn anh ăn không chớp mắt. Ông trời quả thật bất công, có một số người đã đẹp thì ngay cả ăn, ngủ, nghỉ gì cũng đẹp cả, lại không thể chê vào đâu được nữa chứ. Cô là đang ghen tỵ với vẻ ngoài của kẻ đáng hận nào đó. Đẹp trai như vậy có thể nào ở nước ngoài đã quyến rũ vô số thiếu nữ rồi kham không nổi chạy về đây trốn không?

“Đừng nhìn như thể anh nợ em năm trăm vạn vậy. Hay là đột nhiên hôm nay bỗng thấy anh quá đẹp trai nên nhìn không rời mắt nổi rồi?” Hoàng Khánh đang ăn đột nhiên nhìn cô, cười tựa tiểu phi tiểu.

Khuôn mặt trẻ con không kém của cô đột nhiên hơi đỏ lên, chỉ là vẫn cố làm như không có gì nói: “Anh quá tự tin rồi!”

“Vậy vì sao em nhìn anh không chớp mắt đấy? Chẳng lẽ trên mặt anh có cái gì đó quyến rũ tầm mắt của em đến vậy trừ vẻ đẹp của anh ra?”

Lâm Anh đột nhiên cảm thấy kỳ lạ. Hoàng Khánh liệu có thật sự biết bí mật của cô không? Có vẻ điều đó là thật, nhưng vì sao anh biết? Cái này mới là việc làm cô đau đầu, cô luôn che giấu không nói với ai trừ Nhã Phương Nguyên.

Tạm thời bỏ qua những việc đó, bây giờ cô còn có thắc mắc khác. Tại sao anh lại giành hôm nay ra đi chơi với cô, còn xem đó là điều kiện hợp tác chứ? Hơn nữa, tại sao khi cô đùa giỡn việc kết hôn với Hoắc Tĩnh Long thì anh buồn bực không vui? Anh và cô còn đối xử với nhau cứ như người yêu lâu năm rồi vậy.

Chẳng lẽ anh biết cô là nữ từ trước và thích cô lâu rồi? Cô chợt táo bạo nghĩ vậy. Nếu thật sự là như vậy... chắc anh sẽ phải đợi thêm một thời gian nữa rồi. Rất nhanh, rất nhanh thôi, cô sẽ chấm dứt mọi chuyện, công bố thân phận của mình.

Lần này, đến lượt anh phải chờ rồi.

(*)Lặn mất tầm hơn nửa tháng, mình thành thật xin lỗi Đạo gần đây cứ bị lấy máy ấy, mỗi ngày cầm cx k tới 3h nữa. Vả lại mình cx lười nữa, sorry nhiiu

33. Chương 33

Ăn xong, cô cần đi đâu đó cho tiêu bớt thức ăn. Đi dạo chính là một loại thú vui trong số đó, nhưng mà đi dạo giữa trưa nắng thì vừa là cực hình vừa khiến cô trở thành một con diên. Vì thế cô chọn một cửa hàng sách rồi kéo tay Hoàng Khánh cùng vào.

Nhưng mà hình như hôm nay là “quốc tế gặp người quen” hay sao ấy, đi xem phim cũng gặp, đi ăn cũng gặp, đi mua sách cũng gặp, không chừng xui nữa đi chơi đâu đó cũng gặp nữa

~Lâm Anh không biết mình nên dùng loại tâm tình gì đi chào hỏi với cô gái đó đây. Đó là người con gái đầu tiên mà cô tiết lộ thân phận, cũng là người con gái đã không quản ngại mệt nhọc mà giúp đỡ cô. Nhưng cô luôn nói dối với cô ấy, cô vẫn luôn giấu diếm cô ấy rất nhiều thứ.

Hơn nữa, cũng đã lâu rồi cô và cô ấy không còn liên lạc với nhau. Hôm nay gặp mặt lại không biết nên nói gì, cũng không biết nên dùng thân phận Lâm Anh hay Lâm Kỳ Anh để nói chuyện với cô ấy đây.

Dường như cảm nhận được ánh mắt của Lâm Anh, Nhã Phương Nguyên ngược đầu lên khỏi cuốn sách đang lật dở. Bắt gặp ánh mắt nhau, cô thật không biết làm gì hơn là cúi đầu nhìn xuống mũi giày. Lâm Anh

cảm thấy xấu hổ với Phương Nguyên. Dù cho cô ấy thật sự rất tốt với cô, cô vẫn không đặt cô ấy ở trong tâm của mình. Cô cũng không biết liệu có cái gì đang ngự trị ở trong lòng cô hay không nữa.

Khi mà Lâm Anh chuẩn bị quay đi làm như không thấy Phương Nguyên thì cô tự động chào hỏi: “Xin chào! Đã lâu không gặp rồi.”

Cô ấy đã chào cô, lẽ nào cô lại giả vờ không quen cô ấy? Như vậy thì là quá lạnh lùng cùng vô tình vô nghĩa rồi. Lâm Anh cũng đành vui vẻ quay đầu chào lại: “Đúng vậy, đã lâu không gặp. Cô sống tốt chứ?”

Phương Nguyên cười nhẹ nhàng, trông rất có nét thành thực mà dịu dàng của phụ nữ, khác xa với cô – cái người mà nam nữ không phân này: “Công việc ổn định, có nhà, có người yêu sắp cưới, rất tốt!”

“Vậy tôi cũng an tâm thay cho cô. Thôi, tôi cũng không làm phiền cô nữa, cô cứ tiếp tục.” Lâm Anh cười cười, không biết nên tiếp tục như thế nào nên đành kết thúc. Dù cho trước kia có như thế nào thì bây giờ, cô và cô ấy hiện tại đã không còn có thể như trước kia nữa rồi.

Cô biết bây giờ cô ấy đang làm một giáo viên sơ trung tại đây. Cô ấy không phải làm rất tốt nhưng cũng được xem là được lòng bọn nhóc, cũng không đến nỗi bị chúng hành đến nửa sống nửa chết như nhiều giáo viên trẻ khác. Nghe nói trường mà Phương Nguyên dạy cũng là một trường có tiếng tăm, đãi ngộ giáo viên cũng tốt lắm.

Aiz, người ta cũng là sắp kết hôn rồi, tương lai không xa lắm liền sinh con này nọ, mà cô thì vẫn đang vướng bận tay chân cái cụ kế hoạch không thể kết thúc sớm nổi này. Như thế này thì đến khi nào mới xong một cuộc đời nữa đây? Không một mỗi chết người sao?

Đúng rồi, cô đang mệt mỏi, mệt mỏi chết được nè. Nhưng mà cô không có cách, cuộc đời này từ sớm đã được cô lựa chọn sẵn tương lai, cô không thể chỉ vì mệt mỏi chốc lát mà từ bỏ được. Cho nên cô đành phải gắng gượng mà đi tiếp vậy, cho dù kết quả có ra sao đi chăng nữa.

“Có muốn ngồi đâu đó đọc sách chút không?” Lâm Anh tìm được một cuốn sách tương đối thú vị, nhìn liếc qua bên cạnh thấy Hoàng Khánh cũng cầm trong tay một cuốn khác, cô liền muốn tìm một chỗ yên tĩnh để ngồi đọc sách. Dù gì vừa mới qua giờ cơm, chắc tạm thời còn chưa có nơi nào tốt để chơi đâu.

“Ừ, nếu em muốn.” Anh đáp nhẹ bằng, giọng có chút cứng chiu.

Thật ra Lâm Anh không tin tưởng. Cô luôn không tin tưởng mọi người xung quanh. Cô không dò được lòng họ nên thật sự không tin tưởng. Chỉ là cô luôn tỏ vẻ rằng mình đối xử thật tâm với họ. Như vậy sẽ giảm bớt rất nhiều kẻ trước kia hãm hại cô. Bởi vì, sống trong thế giới này, thật sự rất khó.

Nhưng mà cũng chỉ có Hoàng Khánh, cả hai lần gặp anh, anh đều thật tâm đối xử với cô mặc dù trước kia là theo một cách rất ngốc, rất ấu trĩ. Vì vậy, dù cho anh làm trái mong muốn trước kia của cô, cô vẫn không tính toán so đo với anh. Anh là người duy nhất cô vẫn tin tưởng.

Một buổi chiều cứ bình yên như vậy mà trôi qua ở trong một góc quán café nhỏ xinh xắn tại thành phố K náo nhiệt. Cô ngồi đối diện anh, trong tay là cuốn sách đã lật đến trang cuối, bên cạnh có một cốc café đã vơi. Một tay cô vén lọn tóc lòa xòa, tay kia gấp lại cuốn sách khiến cô tốn cả một buổi chiều. Hoàng Khánh ngồi đầu bên kia vẫn đang nhìn chăm chú vào gương mặt cô, dường như anh muốn vẽ lại nó ở trong trí nhớ của mình.

“Anh đọc xong lâu chưa?” Lâm Anh thấy anh nhìn mình thì hơi ngại, nhẹ giọng hỏi.

“Anh đã đọc xong từ trước khi ra khỏi tiệm sách rồi.” Hoàng Khánh cười cười trêu chọc cô. Cuốn sách đó anh đã đọc xong từ rất lâu rồi, bây giờ chẳng qua là mua cho vui chứ không cần thiết phải đọc lại.

“Giàu quá rồi chứ gì? Bây giờ chúng ta đi đâu tiếp đây?” Cô bĩu môi.

“Đi khách sạn nhé?” Anh cười đều, mắt híp lại cong cong. “Đùa tí thôi. Anh định cho em trở về tuổi thơ đi chơi công viên giải trí đây.” Thấy cô trờ trờ mắt đe dọa, anh cười ha ha đánh chính.

Lâm Anh hừ một tiếng, anh dám có suy nghĩ đen tối thử xem? Cô sẽ trực tiếp lột một lớp da của anh ra! Nhưng mà từ khi sống lại đến bây giờ đã hơn hai mươi mấy năm rồi cô chưa hề bước đến mấy chỗ vui chơi như thế này nữa. Cũng xem như là trở về tuổi thơ một lần đi.

Bước chân vào cái nơi gần như dành cho trẻ con này, Lâm Anh vậy mà không có chút chướng ngại tâm lý nào. Bởi vì đâu phải trẻ con mới được phép chơi đùa, ai cũng có quyền thư giãn mà. Mà, trong đây cũng có khá nhiều đôi trẻ và người lớn đấy chứ, vậy thì thoải mái thôi!

Chỉ là với đầu tóc giả này chắc cô không dám đi tàu lượn siêu tốc hay gì gì đó đâu. Tóc mà bay cái vèo rồi biết đâu có người quen gặp được là thôi rồi. Cho nên vẫn là chơi mấy trò nhẹ nhàng thì hơn. Nhưng mà đến đây rồi lại không đi tàu lượn thì thật không có chút ý nghĩa nào.

Aiz, đầu tranh tâm lý khổ cực! Cô đang phân vân giữa nói và không nói với anh chuyện thay lại quần áo nam. Nói thì là bày tỏ chuyện mình giả nam giả nữ, biết đâu Hoàng Khánh lại không biết hoặc giả vờ không biết thì sao. Không nói thì lại không được chơi cho ra hồn ở đây. Chẳng lẽ đến nhìn người khác chơi xong rồi trở về sao? Cô không cam tâm a.

Hoàng Khánh dường như cũng biết khổ não của cô, lại còn tự mình giải vây cho cô, khiến cô cứ như được cứu sống ra từ trong một đám tơ nhện vãn vút vậy: “Em đi thay quần áo nam đi, như vậy sẽ dễ dàng hơn nhiều.”

Lâm Anh như được xá tội, ngay lập tức chạy đi tìm một nơi an toàn thay đổi bộ dạng trở thành một nam nhân chân chính. Nhưng mà như vậy, cô với Hoàng Khánh không phải là đồng phạm mỹ cho một đám hủ nữ xem đi? Này cũng quá mất mặt rồi.

Nhưng mà thôi kệ, Lâm Anh cô hôm nay vứt mặt mũi sang một bên, ăn chơi cho thỏa thích mới đáng giá a, ai bảo miệng lưỡi thiên hạ không lấy ra làm đồ nhắm được làm chi. Tận hưởng mới thực là đúng đắn, còn vui vẻ hơn là nghe người ta nói về mình.

Lâm Anh quay trở lại làm Lâm Kỳ Anh quả thật là thoải mái và có cảm giác đã qua mấy đời. Đạo này cô đúng là hay mặc nữ trang, bây giờ quay về trang phục nam thì thấy không khác gì mơ vậy. Cái cảm giác không bị gò bó này. Cái cảm giác thoải mái làm gì mình thích này. Nói chung là hợp với suy nghĩ của cô quá cơ.

Cũng nhờ đó mà Lâm Anh cô thoát được một kiếp. Hôm nay thật sự là ngày gặp người quen. Ở khu vui chơi này thế nhưng đụng mặt Bạch Tử Đằng. Lâm Yên, Đồng Huyền Phong không nhận ra cô là vì một người tin tưởng chứng minh thư đến mù quáng, một người lại chỉ chú ý đến người bên cạnh một cách mù quáng.

Đối với Hoắc Tĩnh Long mà nói thì cô không dám tự nhận mình thông minh. Dù gì thì anh ta cũng là một con cáo già, cô không dám múa rìu qua mắt thợ. Còn chuyện anh ta trước giờ có nhận ra hay không thì cô càng không dám nghĩ đến, bởi vì hết sức đáng sợ a.

Nhưng mà bây giờ Lâm Anh chính là Lâm Kỳ Anh, cô đi với bạn học cũ thì đồ con bé này nhìn ra được cái gì!

34. Chương 34

Nhìn thì nhìn không ra nhưng mà bám thì vẫn bám theo được. Đây rõ ràng là phẩm tính của nhân loại mà!

Chỉ thấy trời xanh gió mát, Lâm Kỳ Anh đang chuẩn bị cùng đồng chí Hoàng Khánh leo lên tàu lượn siêu tốc thì một giọng nói mang theo bất ngờ và vui sướng gọi giật cả tinh thần vinh quang lẫm liệt của cô lại, hung hăng vút cho chó gặm: “Kỳ Anh ca ca!”

Lâm Kỳ Anh với gương mặt cứng ngắc quay đầu lại, hôm nay chắc là ra ngoài quên xem hoàng lịch rồi, không biết bước ra khỏi cửa bằng chân trái hay chân phải trước nữa. Đi đến đâu cũng gặp phải người quen, dù là người thân hay không thân, chán ghét hay không cũng đều gặp cả rồi. Sao không lười 18 đời tổ tông ra gặp luôn một lần đây?

“Tử Đằng, chào em.” Lâm Kỳ Anh cố nặn ra một nụ cười nhưng dường như cơ mặt đang bán đứng cô, cười so với khóc còn muốn khó coi hơn. “Hôm nay em đi chơi với bạn à? Đừng để bọn họ chờ, anh cũng đi với

bạn rồi, không cần thấy sắc quên bạn đâu.” Cô thậm chí còn cố đùa giỡn cho qua chuyện.

“Hừ, bọn họ làm gì có cửa so với anh. Ai mà không biết trong lòng em anh là quan trọng nhất. Đi thôi, em đi với anh.” Bạch Tử Đằng hừ một cái nói, xong lại lôi lôi kéo kéo tay của Lâm Kỳ Anh đi chơi, hoàn toàn bỏ mặc “bạn cũ” của cô.

Lâm Kỳ Anh bị lôi kéo quay đầu nhìn về phía Hoàng Khánh. Mặt anh đen tịt đít nôi, hai hàng lông mày nhíu nhúm lại mang bộ dáng tức giận nhưng không có chỗ phát tiết. Cô cũng không biết nên nói gì cho phải, cuối cùng vẫn chỉ thở dài. Hôm nay nhất định là ngày xui xẻo của cô.

Hoàng Khánh tuy cau mày nhưng cũng không dễ dàng bỏ đi vì một con nhóc không hiểu sự đời như vậy. Cho nên mới có loại cảnh tượng hai nam một nữ đi chung với nhau như vậy.

Người ta hiếm khi có thể thấy một nhóm nam nữ nào đều đẹp mắt như vậy nên cũng không khỏi nhìn nhiều thêm mấy lần. Mấy cô gái trẻ nhìn hai chàng trai tuấn tú đi cùng một cô gái không nhịn được cảm thán: “Thấy cô ấy không? Được đi cùng với hai soái ca, không biết trong hai người đó cổ thích ai. Thật là đáng mơ ước!”

“Thôi đi! Nhìn thì tưởng nữ chính ngôn tình nhưng biết đâu lại là nữ phụ đam mỹ thì sao. Muốn đi làm nữ phụ lắm sao?” Cô gái bên cạnh nguyền rủa.

“Dù cho làm nữ phụ đam mỹ cũng bằng lòng!” Cô gái kia cười đến nhìn không thấy tổ quốc.

“Cái đồ hủ nữ chết tiệt! Sau này ra đường chớ có nói là bạn tớ!” Hai cô gái vừa đi vừa nói, ánh mắt cũng không còn đặt trên người ba người bọn họ.

Bạch Tử Đằng là một tiểu thư nhà giàu, tất nhiên chú ý đến những điều người khác nói về mình. Cô công chúa bé nhỏ của Bạch gia nghe thấy những lời này thì cảm tức không thôi. Cái gì mà nữ phụ đam mỹ cơ chứ! Dựa vào cái gì mà nói như vậy được!

Cô bé bên cạnh đang vô cùng bức mình, hai người còn lại thì lại suy nghĩ lung tung. Cái từ ‘đam mỹ’ này theo một góc độ nào đó mà nhìn thì quả thực không sai. Tuy rằng không hoàn toàn đúng nhưng mà cái này cũng thực khó nói rõ ràng được.

Dù cho bị bám dính đến mức tay níu chân kéo nhưng Lâm Kỳ Anh vẫn cố gắng đi chơi hết tất cả các trò chơi ở đây. Sống là để hưởng thụ, bây giờ không hưởng thì thật là đáng tiếc.

Buổi tối dần đến, trong khu vui chơi, những bóng đèn được bật lên bừng sáng cả một góc trời thành phố. Không khí thoáng đãng và mát mẻ hơn so với buổi trưa nắng nóng nhiều. Tuy nhiên, ở cái thành phố sớm đã không còn sự trong sạch của không khí này, cái thoáng đãng của cơn gió mát vào buổi tối cũng chẳng được xem như cái gì quý giá.

Lâm Anh ngồi trên vòng đu quay, lặng lẽ ngắm nhìn khung cảnh thành phố dưới ánh đèn điện. Cô mặc kệ cô bé đang ngồi bên cạnh huyền thuyên một mình rồi lại tức giận vì cô không thèm nghe. Chàng trai phía đối diện vẫn yên tĩnh khẽ nhìn cô rồi cũng đem tầm mắt chuyển đến quang cảnh phía dưới.

Kết thúc ngày đi chơi, Bạch Tử Đằng hôm nay dường như có chút biết điều để Hoàng Khánh chịu trách nhiệm đưa cô về.

“Hôm nay cảm ơn anh.” Lâm Anh cười, hiếm khi nào cô được đưa đi chơi mà còn chiếm lợi như vậy. Giống như anh đang cố tình giúp cô, mà có lẽ vậy thật.

“Nói cảm ơn nghe thật xa lạ. Chúng ta cũng không phải là mới quen. Bây giờ anh sẽ nói thẳng luôn, anh biết thân phận của em. Anh cũng biết em muốn làm gì, cho nên, để anh giúp em có được không?” Hoàng Khánh nhìn thẳng vào mắt cô, thẳng thắn thừa nhận việc mình đã biết.

“Anh biết từ bao giờ?” Lâm Anh điềm tĩnh chờ anh nói rõ. Chẳng qua bây giờ có muốn hoảng loạn cũng trễ rồi, chi bằng nghe anh nói thì hơn.

“Anh biết rất lâu rồi, cụ thể thì sau này anh sẽ nói. Lâm Anh, tin tưởng anh, anh muốn giúp em.”

“Mấy năm trước anh còn cản em, vì sao bây giờ lại muốn giúp em?” Đây là điều cô muốn biết lâu rồi. Cô vẫn biết anh muốn tốt cho cô nhưng mà lúc đó quả thật là cô rất ghét người đàn ông kia cho dù anh ta chưa làm gì cô hết.

“Bởi vì anh biết lý do của em. Tuy họ bây giờ không thật sự đáng trách nhưng trước kia lại khác. Anh biết trước kia em ghét họ, anh cũng biết em đã từng phải chịu đựng những gì.” Hoàng Khánh thành khẩn nói.

“Rốt cuộc anh biết được những gì?” Cô bắt đầu cảm thấy bất an. Sẽ không phải chứ? Hy vọng vậy!

Hoàng Khánh chỉ mỉm cười rất nhẹ và nhìn về một hướng không xác định. Cô biết đây là biểu thị cho việc anh không muốn nói ra bây giờ. Nhưng không ngờ, Hoàng Khánh quay sang nhìn thẳng vào mắt cô: “Biết nhiều hay ít thật ra không quan trọng. Quan trọng là anh hiểu cho việc làm của em.”

Một cơn gió bất ngờ thổi đến, âm thanh xào xạt của hàng cây ven đường khiến cho Lâm Anh có cảm giác không thực. Cô vẫn nghĩ, cho dù anh có biết thì cũng không biết nhiều. Cô cũng cho rằng anh sẽ chỉ đứng ngoài cuộc nhìn cô cố gắng vì mục đích gần như là ngu ngốc đó. Cho đến giờ phút này, cô mới bắt đầu hiểu rằng anh vì cô mà đến, chàng trai này vẫn luôn suy nghĩ cho cô rất nhiều.

Nghĩ như vậy, đáy lòng cô đột nhiên thấy vô cùng ấm áp. Rõ ràng sau khi trùng sinh thì anh với cô không quen, nhưng mà anh lại hết sức ngăn cản cô làm khó dễ Đồng Huyền Phong. Bây giờ anh lại đang cố gắng giúp cô trả lại những thứ cô đã phải chịu trước kia tại Lâm gia. Anh thật sự có biết không, cô không quan tâm nữa. Chỉ là cái cảm giác có người dung túng làm vậy, cô thấy rất thích.

“Ừ. Thực cảm ơn anh rất nhiều. Nhưng mà đồ xe ở đây sẽ bị phạt đấy!” Lâm Anh cười nhe răng, chỉ chỉ vào bác bảo vệ đang vừa thối còi toe toe vừa chạy đến.

“Có cần phải sát phong cảnh như vậy không?” Anh bất mãn nhăn mày. “Chúc em ngủ ngon.” Hoàng Khánh hôn gió một cái rồi vội khởi động xe chạy ra đường lớn, tránh thoát sự truy đuổi của bác bảo vệ.

Bác bảo vệ mặc đồng phục dừng chân trước mặt cô, chống hai tay lên đầu gối thở hổn hển. “Cậu đẹp trai này sao lại chạy nhanh như vậy... Tôi còn chưa có giới thiệu cháu gái của tôi đâu...”

Lâm Anh không nhịn được cười phá lên. Bác bảo vệ này là nổi tiếng nhất trong khu, hề cứ thấy chàng trai nào trông được được là bác ấy lại xông ra xem mặt. Hồi từ gia cảnh, tuổi tác, nghề nghiệp đến sở thích..., cứ như hỏi cung tội phạm vậy. Sau đó bác ấy sẽ lôi ra một đồng ảnh, nào là con gái, cháu gái, cô bé hàng xóm,... Đường như chỉ hận không thể lôi hết phụ nữ con gái 18 đời tổ tông, hàng xóm ra để giới thiệu vậy.

Trước kia có lẽ còn có người chịu khó trả lời và nghe bác ấy nói. Nhưng mà chỉ cần bị hỏi đến từ lần thứ 3 trở đi, tất cả đàn ông con trai đều hận không thể cách xa bác ấy ít nhất 10 mét. Cô đã bị ông bác này quần lấy đến 5 lần rồi, tính cho anh ném thử một phen mà sao lại chạy nhanh đến thế cơ chứ!

Lâm Anh lắc đầu cười trừ rồi nhanh như chớp chạy vào nhà, đóng cổng lại, tuân thủ quy tắc tránh xa ít nhất 10 mét.

Chương 35

Chỉ vài tháng sau khi công ty của cô và tập đoàn của Hoàng Khánh hợp tác, địa vị của công ty cô càng ngày càng lên cao, số vốn lưu động cũng dần tăng lên theo cấp số nhân.

Lâm Anh đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Đến lúc rồi, đúng không?

Vài ngày sau, bên cảnh sát bắt đầu rục rịch, tập đoàn Lâm gia xôn xao náo loạn. Tất cả đều lo lắng vì có tin tức cho rằng những việc làm trái

pháp luật của hàng ngũ lãnh đạo cấp cao đã bị bên công an biết. Ngay cả bằng chứng cũng vô cùng rõ ràng rành mạch, gần như không thể chối cãi.

Chỉ trong một ngày, các vị ngồi trên ghế hội đồng quản trị của tập đoàn nhà họ Lâm đều được triệu tập. Ngoài ra, còn có vài vị quan chức cấp cao bị tình nghi có dính líu về vấn đề hối lộ cũng bị tra xét.

Mà những chứng cứ kia cùng với những việc làm trái pháp luật này chỉ có hàng ngũ cấp cao mới biết và có khả năng phát tán ra ngoài. Nhưng mà có ai lại phát tán ra để làm cho ích lợi của bản thân bị mất đi? Cho nên Lâm Kỳ Anh hoàn toàn bị loại ra khỏi danh sách bị tình nghi. Dù gì thì Lâm Kỳ Anh vẫn là người sẽ

thừa kế tập đoàn từ Lâm Thừa Thiên. Vả lại, vị trí hiện giờ của cô còn chưa cao đến mức có thể nắm rõ mọi hoạt động ngầm của toàn thể hội đồng quản trị. Cho nên, người bị tình nghi phát tán tin tức là Lâm Gia Thắng và Lâm Ninh.

Hai người này là một cặp cha con bên dòng thứ, trong tập đoàn không có quyền lợi gì lớn nhưng đã tâm lúc nào cũng bưng bít. Lâm Gia Thắng đam mê sắc dục, bên ngoài nuôi ba bốn tình nhân, khiến cho bà vợ ở nhà hận không thể bóp cổ ông ta cho hả giận. Lâm Ninh là con ông ta, từ nhỏ sống trong giàu sang nên ăn chơi trác táng, là một phá gia chi tử đích thực.

Ở công ty, hai người này rất hay chọc giận người khác. Đối với cấp trên thì không xem trọng, với cấp dưới thì khinh thường. Không ít người đối với cặp cha con này không vừa mắt. Cho nên không cần nói nhiều, ai cũng nhận định là hai cha con đó giở trò. Nhưng mà chuyện này đích thực là do hai cha con đó làm bậy.

Lâm Anh đã cất giữ những tư liệu đó hơn một năm rưỡi, tích góp chính là càng ngày càng nhiều lên. Cô muốn thần không biết quỷ chẳng hay gửi những tư liệu đó cho cảnh sát còn không bị dính líu vào vòng nghi ngờ của đám cáo già đó tất nhiên là phải mượn tay vài kẻ ngu ngốc rồi.

Chuyện mượn tay này kỳ thực vô cùng đơn giản, cô nhờ Nguyên Bảo đi đàm phán với hai cha con đó. Tất nhiên ban đầu bọn chúng cũng do dự. Không phải kẻ ngu thì đều sẽ do dự, hại bất cơm của mình không phải ai cũng có gan. Chỉ là đi kèm một chút lợi ích được hứa hẹn thì sẽ không còn cái gọi là do dự rồi.

Nguyên Bảo hứa nếu hai người đó làm theo thì sẽ cho hai cha con này một công ty riêng, còn có vốn đầu tư dài hạn vô cùng hấp dẫn. Lâm Ninh thông minh hơn lão cha một chút, hẳn cũng không có lập tức quyết định mà bảo còn cần suy xét thêm. Lúc này một tấm thẻ bạch kim của một club đêm có giá trên trời đột nhiên được đưa tận tay cho hắn ta. Có muốn từ chối cũng không từ chối được nữa.

Tuy nhiên, chỉ có kẻ điên mới thực sự cấp cho hai kẻ tham lam ấy một lợi ích lớn như vậy, huống hồ lợi dụng lại không được bao nhiêu.

Lâm Anh biết mấy vị lãnh đạo kia không thể liên bị bắt dễ dàng như vậy. Tất nhiên sẽ có cá lọt lưới, mà đã thoát rồi thì cũng không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ mặt báo cảnh sát như vậy đâu nha. Nghĩ đến đây, cô cười hắc hắc hai tiếng, đây là bài học cho mấy tên vừa ngu si vừa tham lam đó, chính là tham thì thâm!

Quả thật như cô suy đoán, có vài người dựa vào quan hệ và tiền bạc mà thoát thân ra khỏi mớ bòng bong ấy. Những người này chỉ cần chút xíu thời gian là đã tra được chính là hai cha con kia làm. Và tất nhiên là họ sẽ không để yên rồi. Sa thải. Thuê người đi trùm bao bố đánh đến mặt mũi sưng húp. Thậm chí có người độc ác hơn, dựng chút chuyện rồi mời cảnh sát đến bắt họ ngồi tù.

Cho nên mới nói, tiền của Lâm Anh cô ăn được đâu phải dễ dàng. Cái thẻ bạch kim kia chẳng qua chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ dành cho tên giá tiền phá của kia mà thôi. Đó đích thực là vật chỉ nhìn được chứ không dùng được, cho hắn ôm hận thiên cổ cũng vui lắm đấy chứ. Dù gì cô cũng không bị thiệt miếng thịt, đồng tiền nào.

Sau sự việc gây xôn xao dư luận này, chỉ trong vòng vài tuần thì giá cổ phiếu của tập đoàn Lâm thị tụt rớt thê thảm. Vô số người mua cổ phiếu của tập đoàn này nhanh chóng bán tháo ra, giá càng không cách nào giữ vững. Ngay cả một số vị đang ngồi trên ghế hội đồng quản trị may mắn thoát khỏi cuộc truy quét này cũng không nhận được rủng rỉnh mình, bí mật tìm người nhằm bán sớm mấy phần trăm cổ phần trong tay.

Đám lão già tham sống sợ chết này! Làm vậy rất hợp ý cô a. Cho nên, cô đành thuận theo mà mua cổ phần đại hạ giá vậy. Đến bây giờ, Lâm Anh mới phát hiện ra bản thân cô kỳ thực cũng rất là phúc hắc nha.

Nhưng mà thâm tóm cả một tập đoàn lớn vốn không dễ như vậy. Mua hết những thứ tép riu, số cổ phần mà cô nắm trong tay thật sự không lớn cũng không nhỏ. Cô cảm thấy không thích đám lão già cổ hủ cổ chấp này, sắp sập tập đoàn đến nơi rồi mà vẫn còn ngoan cố đến vậy!

Mấy lão ta ngoan cố chắc cũng chẳng phải vì có cảm tình gì với cái tập đoàn cũ kỹ này, chẳng qua là tin tưởng nó không dễ dàng sụp đổ như vậy mà thôi. Như vậy, cái cô cần làm bây giờ là khiến cho nó lung lay thêm chút nữa.

Với cái tình hình này, muốn tìm một đối tác để triển khai dự án mới, củng cố lòng tin của công nhân quả thật khó hơn lên trời. Vậy cô đành làm trái lòng giúp họ một chút vậy.

Bên đó vừa nghe cô muốn hợp tác với họ thì vui mừng đến phát khóc, thậm chí Hoàng Khánh cũng học theo cô đi ký hợp đồng với họ. Tất nhiên anh rất thông minh cho nên cô cũng không đề cập đến làm gì. Anh muốn giúp cô hay giúp họ thì anh tự biết nên làm gì, mà cô cũng tin tưởng anh.

Hai tháng sau khi ký hợp đồng, tập đoàn Lâm thị vi phạm điều khoản hợp đồng với công ty của cô, phải bồi thường gấp 5 lần giá trị hợp đồng.

Tháng sau nữa, tập đoàn bị tố cáo vi phạm bản quyền.

Cô nghĩ cô làm vậy là đủ ác rồi, ai ngờ anh chơi còn ác hơn cả cô. Biết vậy cô nên viết trong hợp đồng là bồi thường gấp 10 lần. Thật là tiếc cơ hội kiếm tiền như vậy nha.

Sau hai vụ việc này, ngay cả khoản vốn lưu động của tập đoàn cũng cạn sạch, người ngoài nhìn vào chính là sắp phá sản rồi. Các công nhân lo lắng ngày đêm về việc làm của mình. Tuy không làm ở chỗ này vẫn có hy vọng nơi khác tuyển người nhưng mà đã ba tháng rồi họ chưa được nhận lương. Bên ngoài thì đang bị các công ty cùng tập đoàn lớn nhỏ khác lấn lướt, bên trong lại bị khủng hoảng tinh thần. Vốn cạn, công nhân không có lương nên đình công tập thể, không chịu làm việc. Bầu không khí bị bao trùm bởi những nghi ngờ và lo sợ, hoàn toàn không nhìn ra đây là một tập đoàn lớn mạnh cắm rễ sâu trong thị trường cả nước nữa.

Lâm Anh thư thái nằm trong bồn tắm. Đi đến nước này thì đã sắp thành công rồi, chỉ chờ cô ra tay thu mua hạ giá phần cổ phần còn lại mà thôi. Đến lúc đó, cô muốn công bố thân phận thật của mình.

Đột nhiên chuông cửa reo lên khiến cho Lâm Anh hơi giật mình, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô bước ra khỏi bồn tắm, lau sơ người rồi mặc quần áo. Không biết là ai đến, vì đề phòng nên cô quán ngực, mặc quần áo nam vào. Làm xong hết cô mới bước ra ngoài mở cửa, lòng thầm suy đoán xem là ai đến.

Dạo gần đây Hoàng Khánh hay đến làm phiền cô, thỉnh thoảng Hoắc Tĩnh Long mặt dày đòi đến ngồi uống nước. Đôi khi Bạch Tử Đằng chạy đến quần lấy cô, lôi kéo cô ra ngoài cùng con bé. Cho nên đến khi nhìn kỹ người đến thì cô mới thấy cuộc sống thật đầy rẫy những điều bất ngờ.

Lâm Yên với bộ dạng khá chật vật đang đứng trước cửa nhà cô.

Con bé trước giờ vẫn là đại tiểu thư dòng chính nhà họ Lâm, sống trong nhung lụa, tiền hằng tháng tiêu còn nhiều hơn lương một năm của một người có công việc ổn định. Bình thường trước khi ra khỏi nhà, nó phải trang điểm thay quần áo hết ít nhất một tiếng đồng hồ, luôn phải có bộ váy đẹp nhất nó mới chịu đi ra đường. Nhưng nhìn nó bây giờ mà xem, tóc và móng tay xơ xác do thời gian dài không bảo dưỡng. Gương mặt xanh xao, quần áo thâm đen được phần trang điểm che bớt, vẻ mệt mỏi trong mắt không cách nào che giấu dưới ánh sáng ban ngày.

Cô chỉ quét mắt đánh giá nó một chút sau đó liền mở cửa cho Lâm Yên vào nhà. Con bé không kịp thay dép đi trong nhà mà liền nằm phịch xuống ghế. Lâm Anh thấy con bé mệt mỏi cũng chẳng nói gì, lặng lẽ đi lấy một cốc nước mát đặt xuống trước mặt nó.

“Em uống chút nước đi.” Cô biết nó đang rất buồn, cũng rất hiểu cho nó. Mấy ngày nay nó thay Lâm Thừa Thiên giải quyết chuyện tập đoàn rất cực nhọc. Trước kia vẫn sống trong nhung lụa, công việc trong tập đoàn của nó cũng vô cùng đơn giản, bây giờ đột nhiên có một gánh nặng ập xuống, đè nặng trên vai nó. Nếu là người thường sợ đã gục ngã rồi. Vậy mà một cô tiểu thư chân yếu tay mềm như nó vẫn chưa từ bỏ.

Lâm Yên từ từ ngồi dậy, nhấp chút nước trong ly. Hình như ngay cả tâm trạng uống nước nó cũng không có. Sau đó con bé nhìn cô bằng một ánh mắt cầu xin.

“Anh, cứu lấy tập đoàn đi. Tập đoàn sắp không trụ nổi nữa rồi, em cầu anh hãy giúp em, giúp cha. Chúng ta không thể để tâm huyết mấy đời của Lâm gia sụp đổ được!” Con bé nghẹn ngào, nước trong hốc mắt đảo quanh nhưng vẫn kiên cường không rơi xuống.

Cô đau lòng nhìn Lâm Yên. Con bé không còn là một cô tiểu thư mắt cao hơn đầu nữa rồi. Ngày xưa muốn nó mở miệng cầu xin một ai đó còn khó hơn lên trời nữa, bây giờ có phải nó đã vô lực rồi không? Nhưng mà nếu biết người đã hại tập đoàn đến nỗi này là cô, liệu nó có trở mặt một đao băm vằm cô ra không?

Không thấy cô trả lời, nó tiếp tục cầu xin: “Em biết anh rời khỏi tập đoàn và đã thành lập một công ty riêng rồi, mặc dù bình thường em không quan tâm nhưng mà chắc nó phát triển rất tốt phải không anh?”

Anh là thiên tài cơ mà, anh sẽ có cách cứu lấy tập đoàn có đúng không?”

Con bé dường như tóm được cọng cỏ cứu mạng, liên tục hỏi dồn cô, bắt đắ dĩ cô phải trả lời: “Tập đoàn sẽ không sao đâu.” Đúng vậy, sẽ không sao... Nhưng phải đổi chủ rồi. Cô không phải lừa nó, cũng không muốn phụ lòng nó nhưng đến lúc này quả thật không thể dừng lại.

Nghe được câu trả lời của cô, con bé yên lòng, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Cô thở dài, vuốt vuốt mái tóc của Lâm Yên. Vẫn là nó không biết thì hơn.

Tìm kiếm với từ khoá:

Xin ủng hộ:

Tuyển Editor! Beta-er! Developer! Designer! Type sách!

06.11.2017, 16:19

Tatinoye

Thành viên cấp 2

Ngày tham gia: 16.09.2016, 19:20 Tuổi: 16

Bài viết: 69

Được thanks: 67 lần

Điểm: 5.55 Re: [Hiện đại - Trùng sinh] Giống như một giấc mộng - Hạ Tử Du (Tatinoye) - Điểm: 10

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

Chương 36

Lâm Yên ngủ một đêm tại nhà anh trai, tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao một cây sào rồi. Mấy ngày nay cô vẫn không thể nào ngủ ngon đến vậy, vừa dậy là bụng đã kêu réo ầm ĩ rồi. Cô kéo chăn, từ từ đứng dậy đi vào phòng tắm. Cô nhìn một chút, căn phòng này rất gọn gàng, trong lỵ có hai cái bàn chải đánh răng, một cái màu lam, cái còn lại màu hồng. Bên trên cái màu hồng còn được dán một mảnh giấy nhớ, Lâm Yên cầm lên xem.

‘Cái này anh mới mua, em dùng đi nhé, trong bếp có thức ăn đấy. Sáng nay anh có việc bận phải đi, trưa sẽ không về. Em có thể ở lại hay về nhà trước cũng được. Ký tên: Anh trai iu dấu.’

Lâm Yên cảm thấy đáy lòng ấm áp, anh của cô lúc nào cũng chu đáo như vậy. Cô nghĩ chắc là anh bận tìm giải pháp cứu tập đoàn nhà cô nên rất vui về vệ sinh cá nhân, bên cạnh thậm chí còn có một bộ quần áo nữ cho cô thay nữa. Tắm rửa sạch sẽ xong, cô đi vào trong bếp, mở chiếc lồng bàn đầy bát cháo lớn với vài cái bánh mì và một lỵ sữa.

Lâm Yên ăn uống rất ngon lành. Anh của cô còn nhớ cô thích ăn cháo và uống sữa, cô rất cảm động. Sau khi ăn sáng, Lâm Yên thả lỏng tinh thần, mở TV lên xem cho đỡ chán. Xem đến chán chê vẫn không có gì hay, Lâm Yên nẩy ra ý tưởng đi khám phá nhà của Lâm Kỳ Anh.

Lâm Anh hay sử dụng laptop, đi làm cũng vẫn mang theo nên Lâm Yên không có đụng đến chiếc laptop ấy được. Nếu không, có khi toàn bộ dữ liệu mật cô tìm kiếm được trong mấy năm qua sẽ bị cô em gái này phát giác mất. Cũng may, chữ “nếu” chẳng là cái gì cả.

Trong phòng của Lâm Anh vốn không có nhiều thứ, chỉ vốn vẹn một cái giường, bàn làm việc và tủ quần áo. Nhìn qua nhìn lại thì cũng chỉ có hộp bàn với tủ quần áo được xếp vào diện nên lục lọi. Lâm Yên kéo ngăn kéo ra, bên trong có vài quyển sổ da màu đen, trông có vẻ đã cũ. Cô chán ngán buông xuống, đây nếu không phải sổ tiết kiệm hay sổ sách gì đó thì cũng là nhật ký, mà Lâm Yên cô lại không thích tọc mạch nhật ký riêng tư của người khác.

Thế là Lâm Yên nẩy lên ý tưởng, cô mở tung tủ quần áo của anh trai mình, lật qua lật lại hết một lượt, kết quả là phát hiện không ít váy áo nữ. Nghi hoặc tự hỏi tại sao anh trai cô lại có quần áo nữ trong tủ quần

áo, Lâm Yên cũng đồng thời tự trấn an bản thân. ‘Có thể đó là quần áo của Bạch Tử Đằng... Nhưng mà con nhóc đó tại sao lại để quần áo ở đây? Với lại những bộ váy áo này con nhóc kiêu kỳ đó sẽ thích sao?’

Đột nhiên nhớ đến cái gì, thân mình của Lâm Yên hơi run lên, mồ hôi lạnh trượt dài trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp. ‘Sẽ không phải đâu, nhất định chỉ là trùng hợp...’

Dường như sự tự nhủ này có tác dụng đôi chút, Lâm Yên đóng cửa tủ lại, đi ra phòng khách tiếp tục xem TV như không có gì xảy ra. Lâm Yên bắt đầu từ buổi sáng hôm nay đã trở nên im lặng một cách bất thường. Đó là sự bình yên trước một cơn bão lớn, cũng là báo trước cho hạt mầm của sự nghi ngờ sắp đâm chồi, dần dần che phủ cả niềm tin vốn đã không sâu nặng trong tim cô gái trẻ.

Lâm Anh biết để cô em gái của mình ở trong ngôi nhà đó là một mối uy hiếp, nhưng mà dù gì nó cũng là em của cô, cô chấp nhận tin nó một lần. Còn nếu như nó lại như trước kia khiến cô thất vọng thì cô nhất định sẽ khiến cho nó hối hận.

Lâm Anh thông thả ngồi trên taxi đi đến tập đoàn nhà họ Lâm. Kể từ ngày hôm nay, cô sẽ trở thành chủ nhân của nó và khiến cả nhà họ Lâm rơi vào khốn đốn. Thật hiếm khi cô cảm thấy con đường này lại trở nên xinh đẹp như vậy...

.....

“Chuyện này... không thể nào...” Chiếc điện thoại rơi từ trên tay Lâm Yên xuống. Không thể nào đâu, anh trai cô đã hứa sẽ cứu lấy tập đoàn mà...

“Lâm Yên, anh xin lỗi. Quá trễ để cứu lấy nó rồi. Cô gái đó đã nắm trên 55% cổ phần của toàn bộ tập đoàn...” Trong điện thoại, Lâm Anh vẫn cố cứu vãn lấy chút hy vọng ít ỏi của cô em gái xinh đẹp, tuy nhiên vô dụng.

Nhưng mà tất nhiên là cô không thực sự có ý định đó. Thay vì nghe người khác nói thì cô nói vẫn tốt hơn rất nhiều, cô sẽ không bị con bé này ghi thù quá mức.

“Vậy... không còn cách nào để lấy lại tập đoàn sao? Trả lời đi anh!” Lâm Yên mờ mịt ngồi bệt xuống đất, hấp tấp cầm lấy chiếc điện thoại đang nằm dưới sàn mà hỏi dồn cô.

Lâm Anh bên kia đầu dây lắc đầu: “Chuyện này không phải một sớm một chiều mà có thể làm được. Cô gái đó từ một công ty nhỏ mà nuốt trọn một tập đoàn lớn chứng tỏ cô ta có dã tâm, cũng có bản lĩnh và đã chờ ngày này lâu rồi. Sẽ không ai ngu ngốc đi chọc cô ta đâu em...” Lâm Anh tự nói về bản thân mà cũng cảm thấy rùng mình, hóa ra là cô cũng khó nhằn như vậy. Nếu như cô cũng phải đối đầu với một người y hệt vậy, không biết phần thắng là bao nhiêu?

Câu chuyện này tạm kết thúc ở đây, bởi vì dù cho cô có khuyên nó nhiều hơn nữa thì cũng có ích gì? Nó đã một lòng một dạ ghi thù với cô gái mang tên Lâm Anh rồi. Trừ bỏ để nó muốn làm gì thì làm, cô còn có cách khác sao? Nó muốn lấy lại tập đoàn thì cứ việc, còn phải xem năng lực của nó đến đâu nữa.

Nói cô nổi máu thánh mẫu cũng được, bảo cô thương hại cũng đúng, mắng cô chơi đùa người khác trong lòng bàn tay cũng không sai. Dù gì thì cô cũng đã phá hoại đường sống của gia tộc nhà người ta, bây giờ lại giả vờ như không liên quan đến mình, để cho cô em gái hận muốn chết nhưng không làm gì được. Đây không gọi là chơi đùa người khác sao?

Lâm Anh cười cười tự giễu bản thân. Cô hủy cũng đã hủy xong rồi, hối hận cái gì chứ?

Dần mạnh cảm giác hỗn loạn trong lòng xuống, cô lái xe đi lang thang không mục đích trong thành phố. Không biết đi như thế nào lại ra đến ngoại ô, lại còn tình cờ đến quán của Trương đại thúc. Trương đại thúc – Trương Hổ này chính là ông chủ quán xăm hình đã từng vẽ cho cô chiếc lá năm xưa.

Có lẽ là cô vô thức lái xe đến đây đi, cũng có thể là trong tiềm thức cô muốn đến đây. Cô cần một người đáng tin cậy như Trương đại thúc để tâm sự. Mà hình như xong việc thu tóm tập đoàn Lâm thị chính là công bố thân phận thì phải. Cũng phải thôi, cô giấu lâu lắm rồi, bây giờ cũng không còn bận tâm gì nữa nên nhanh chóng trở về giới tính thật thôi.

Lâm Anh mỉm cười bước vào trong quán, ông chủ đang làm việc nên chỉ mỉm cười chào cô rồi tiếp tục tập trung làm cho khách. Bên trong vẫn đơn sơ như trước kia, đã mấy năm rồi vẫn không thấy thay đổi gì. Chỉ

là nhiều thêm những tấm ảnh chụp các kiểu hình xăm mới được dán lên tường. Những tấm ảnh trên tường có nhiều kiểu khác nhau. Đen trắng hay màu mè gì cũng có. Đơn giản có, phức tạp cũng có. Mỗi tấm ảnh lại mang đến những cảm giác và có những ý nghĩa khác nhau mà cô không thể nào hiểu hết được.

Ngắn người một lúc lâu, đến khi ông chú vỗ vai, cô mới thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man của bản thân.

“Cô gái trẻ, cháu đến đây là muốn xăm sao? Ta thấy cháu trông rất đứng đắn thành thực, sợ là không thích hợp đâu?” Trương đại thúc mỉm cười nhắc nhở, vết sẹo dữ tợn đã có từ thời trai trẻ trên má trái cũng không đáng sợ, chỉ mang đến cảm giác ôn hòa.

Lâm Anh đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn, mỉm cười hỏi: “Không nhận ra cháu sao?”

Cô đột nhiên hỏi khiến cho Trương đại thúc giật mình. Cảm giác quen thuộc trong lòng càng dâng lên. Cô gái trước mặt ông khiến ông có cảm giác thân thiết không rõ từ đâu. Chỉ thấy cô gái mỉm môi cười, rất giống một chàng trai trẻ mà ông quen. Tay trái của cô gái đùa nghịch mấy lọn tóc xoắn xòa trên vai rồi rất nhẹ nhàng chậm rãi kéo mái tóc giả xuống...

Trong không tĩnh lặng vang lên tiếng hít không khí nặng nề. Trương Hổ không thể không cảm thấy bất ngờ. Hóa ra chàng trai trẻ thường xuyên đến tâm sự với ông lại là một cô gái giả trang. Bảo sao giọng nói lại êm ái dễ nghe không có chút trầm khàn nào của những chàng trai cùng tuổi. Thế nhưng mấy năm qua ông lại không hề nhận ra!

Khó trách! Ông đã già cả, không còn linh mẫn sắc bén như thời hoàng kim trước kia. Vả lại Lâm Anh cũng cố tình giả giọng nam, đè ép giọng nói xuống nên ông cũng không để ý gì nhiều. Ngay cả người từng được xem là đa nghi nhất như ông mà cũng có thể giấu qua mặt được.

“Vậy bây giờ ta nên gọi cháu là chàng trai trẻ hay là cô gái trẻ đây?” Trương đại thúc vui vẻ đùa giỡn.

“Cháu nghĩ là đến lúc nên trở lại với giới tính thật rồi ạ.” Cô cũng cười vui vẻ, ý tứ là chú cứ gọi ‘cô gái trẻ’ thoải mái! Nhưng mà rất nhanh cô lại quay lại vẻ nghiêm túc thường ngày: “Cháu đã lừa dối tất cả mọi người quá lâu rồi. Bây giờ, cháu muốn thú nhận với tất cả mọi người. Nhưng mà, chú giúp cháu một việc, có được không chú?” Cô ngẩng đầu lên đối diện với con người cô rất kính trọng trước mặt.

Bởi vì ánh mắt của cô quá mức thành khẩn, Trương đại thúc suýt đã đồng ý với cô mà không cần suy nghĩ. Tuy nhiên, ngẫm lại thì lại thấy không thích hợp. Nếu cô muốn thú nhận thì cứ thú nhận đi thôi, muốn ông giúp? Ông giúp được cái gì đây chứ? Ông chú già như ông bây giờ ngoài xăm hình ra thì còn có loại công dụng nào nữa?

“Vậy cháu muốn chú giúp gì?” Trương đại thúc cau mày hỏi lại.

“Chuyện này chỉ cần chú đồng ý đi với cháu thôi. Chú sẽ không cần làm gì cả, cho dù có chuyện gì bất ngờ thì chú cũng chỉ cần gật đầu tỏ vẻ không sai là được rồi ạ.” Lâm Anh tỏ vẻ thần bí như vậy làm ông chú nghi ngờ. Nhưng mà ngẫm lại hình như không phải là chuyện hại người nên cũng gật đầu đồng ý.

Trương Hổ thương cô như con ruột của mình vậy, nhưng mà rất nhanh cũng sẽ biết được một điều: Không phải chỉ có nắm đấm mới có thể hại người, lời nói đôi khi còn có sức hủy diệt hơn cả nắm đấm!

Chương 37

Biệt thự dòng chính của Lâm gia ngày thường không phải là rất đông người, cũng không đem lại cảm giác thoải mái vui vẻ gì cho cam. Chỉ là sau sự kiện tập đoàn Lâm thị đổi chủ kia, không khí ở đây như ngưng đọng lại, hết sức u ám. Vẻ mặt của tất cả mọi người trong nhà đều hiện lên vẻ lo lắng, không biết gia nghiệp nhà họ Lâm tương lai sẽ đi về đâu.

Gia chủ Lâm gia đương nhiệm – Lâm Thừa Thiên trong vòng một đêm như già thêm cả chục tuổi. Ở cái tuổi đáng lẽ là đỉnh cao của sự nghiệp như thế này, ông không hề ngờ chỉ vì chút lơ là đã khiến cho hai con sâu một đục khoét đến sụp đổ cả cơ nghiệp mấy chục năm nhà họ Lâm. Không chừng người sáng lập tập đoàn từ hai bàn tay trắng – ông nội của Lâm Thừa Thiên – Lâm Hiến đội mồ sống dậy rồi học máu chết đi lần thứ hai mất. Ngay cả ông khi xuống suối vàng cũng không còn chút mặt mũi nào nhìn mặt mấy vị liệt tổ liệt tông họ Lâm nữa.

Bây giờ trên mặt Lâm Thừa Thiên toàn là u sầu. Chuyện bị lộ những chuyện không hay trong nội bộ cấp cao của tập đoàn với bên cảnh sát kinh tế đã làm ông hoa mắt, choáng váng một phen, suýt nữa thì ông đã phải vào bệnh viện truyền nước. Nếu như còn có chuyện không hay ho gì xảy ra nữa, ông tin chắc mình sẽ đột quỵ luôn tại chỗ.

Tập đoàn họ Lâm sau khi đổi chủ đã bị cô gái trẻ kia một tay “thay máu” toàn bộ từ trên xuống dưới. Gần như tất cả con cháu nhà họ Lâm hoặc có liên hệ và được vào bằng đường cửa sau đều bị đá ra, chỉ giữ lại có mấy người thật sự có năng lực và vài ba ông già cổ hủ cố chấp không bán cổ phần như ông đây. Nói như vậy, cái tập đoàn này thực sự không còn là của Lâm gia nữa rồi. Nhưng mà cô gái trẻ này thật sự là hỏa nhãn kim tinh, ai có năng lực ai chỉ là kẻ ăn bám chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay lập tức.

Nhớ tới trước kia họ Lâm cũng xem như xưng bá một phương, không ai dám đứng trước mặt mà khiêu khích. Bây giờ xem ra cũng chỉ có thể dựa dẫm vào mỗi đứa con trai duy nhất của ông.

Nó một mình đi xây dựng công ty riêng, tuy ông chưa từng để ý, cũng chỉ cho rằng nó tuổi trẻ tâm cao khí ngạo không đành lòng làm công cho người khác, cũng có ước mơ và hoài bão riêng nên cũng để cho nó ra ngoài đối mặt với sóng gió ngoài thương trường một phen. Ông đã nghĩ rằng chỉ vài năm thôi, con trai ông sẽ chán với việc chém giết nơi thương trường, sẽ quay lại dưới cánh cửa ông để làm việc một cách bình thản rồi tiếp nhận tập đoàn từ tay ông như bao đứa con cháu hào môn khác.

Nhưng không ngờ, bây giờ tập đoàn vào tay người ta, hy vọng của ông đành ký thác lên người đứa con ông coi trọng này. Mặc dù ông chưa từng để ý hỏi han thăm dò công ty của nó, ngay cả việc tên công ty của nó là gì ông cũng không biết vì nghĩ sẽ chẳng mấy chốc cái công ty này cũng sẽ bị vứt sang một bên mà thôi, vậy mà ông lại có ngày sẽ hy vọng con trai ông có thể như ông cố nó phát triển cái công ty đó trở thành một Lâm thị thứ hai. Nếu có ngày như vậy, xem ra ông cũng không còn gì để hổ thẹn khi đi gặp tổ tông nữa.

Vừa lúc Lâm Thừa Thiên định nhắc máy gọi Lâm Kỳ Anh về nhà một chuyến thì đã được thông báo rằng cậu chủ đã trở lại. Lâm Thừa Thiên có chút mừng rỡ không biết có phải là phụ tử tâm linh tương thông không. Tuy nhiên, chỉ sợ những việc sắp tới đây sẽ khiến cho chút hy vọng ít ỏi còn lại trong ông sẽ tan đi mất.

Lâm Anh để cho Trương Hồ ngồi ở ngoài phòng khách uống trà, bản thân đi lên lầu, gõ cửa thư phòng của lão cha. Hôm nay cô sẽ cho ông ta biết một tin tức vô cùng bất ngờ!

“Kỳ Anh đấy à? Vào đi!” Giọng nói mệt mỏi nhưng mang theo một tia vui mừng phát ra từ trong căn phòng.

Nhận được sự cho phép, Lâm Anh đẩy cửa bước vào.

Trước bàn làm việc, Lâm Thừa Thiên ngồi uy nghi ngạo nghễ nhưng trên mặt mang theo nét mệt mỏi rất dễ thấy. Hai bên và phía sau là những kệ sách đầy ắp. Cô cũng đã từng xem thử một số loại sách trên kệ rồi, căn bản là sách kinh tế - chính trị khô khan không có chút thú vị nào. Bên cạnh cửa sổ là một chậu cây cảnh, đây cũng là thứ có sức sống duy nhất trong căn phòng này. Trên bàn làm việc, chiếc máy tính vẫn chưa đóng, bên cạnh là những tài liệu và giấy tờ ngổn ngang.

“Ngồi đi.”

Cô quan sát căn phòng xong thì giọng nói của Lâm Thừa Thiên vang lên. Lâm Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, theo lời ngồi xuống bộ bàn ghế cách cửa không xa. Giọng điệu của Lâm Thừa Thiên vẫn luôn như vậy, đó là loại lời nói mang theo ngữ điệu mệnh lệnh khiến người khác không tự chủ làm theo. Sau khi cô ngồi xuống, ông cũng bước đến và ngồi xuống đối diện cô.

Người đàn ông cô gọi là cha đã hai kiếp này trước kia hay bây giờ vẫn luôn là một người hết sức kiêu ngạo, ông không bao giờ để cho người khác thấy bộ dạng mệt mỏi của ông. Trước mặt người khác, ông mãi mãi duy trì hình ảnh một người đàn ông quyết đoán, chín chắn làm cho người khác không thể xem thường. Vậy mà bây giờ, trước mặt người “con trai” duy nhất là cô, ông lại không để ý hình tượng của mình một chút nào.

Lâm Anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới Lâm Thừa Thiên rồi cụp mắt xuống. Quần áo ông vẫn rất chỉnh tề lịch sự, có chăng là mái tóc hoa râm của ông có chút rối loạn. Cằm người đàn ông lún phún râu, đôi mắt

mang theo vằn máu đỏ, xem ra là đã mất ăn mất ngủ mấy ngày nay. Nhìn tổng thể hình như “cha” của cô đã gầy xuống một vòng rõ ràng. Ngay cả khí chất cương nghị sắc bén cũng bị mài nhẵn đi không ít.

“Ta nghĩ con đã biết chuyện mấy ngày nay của tập đoàn. Haiz, ta không lường trước được sẽ có ngày hôm nay, cho nên tất cả hy vọng của ta đành gửi gắm vào con vậy. Nếu con có thể lấy lại Lâm thị thì tốt, còn không thì cha rất mong muốn con có thể xây dựng công ty của con thành một Lâm thị thứ hai, cha cũng rất ủng hộ. Ta tin tưởng năng lực của con cũng đủ để làm việc này...”

Vừa mới ngồi xuống, Lâm Thừa Thiên đã đề cập ngay đến vấn đề này. Ông nói rất nhiều, cô cũng chỉ có thể kiên nhẫn lắng nghe. Đại khái là ông nói rất nhanh, cũng rất nhiều, cô hoàn toàn không có cơ hội xen vào để cắt đứt.

Kiên nhẫn nghe hết lời nói của người đàn ông trước mặt, Lâm Anh nhàn nhạt nhấp một ngụm trà, cũng rất nhàn nhạt hỏi một câu: “Vậy cha có biết công ty của con tên là gì không?”

Dường như câu hỏi này khiến cho Lâm Thừa Thiên xấu hổ. Ông làm cha mà ngay cả công ty của con trai mình cũng không biết tên vậy thật không xứng làm cha. Kỳ thật cho dù Lâm Thừa Thiên có muốn biết thì cô cũng sẽ không cho ông ta tìm hiểu ra. Điểm này thật ra cũng không quan trọng, cô chỉ lờ ra để làm nền cho tin tức chuẩn bị được nói ra mà thôi.

“Chắc cha biết cái tên này nhỉ? Song Anh, tên công ty của con đấy!”

Thân thể Lâm Thừa Thiên run lên. Song Anh không phải là tên công ty của cô gái trẻ đã thâu tóm Lâm thị sao? Nhất định chỉ là trùng hợp thôi! Nhất định vậy!

“Xin chào ngài, cố chủ tịch Lâm. Xin tự giới thiệu, tôi là Lâm Anh, tổng giám đốc sáng lập nên Song Anh! Xin ngài từ nay chiếu cố nhiều hơn.” Lâm Anh nhẹ nhàng đứng lên giới thiệu lại thân phận của mình, cũng chứng tỏ tính đúng đắn của suy nghĩ hoang đường trong lòng Lâm Thừa Thiên.

Lâm Anh công bố giới tính nên không còn dè dặt giọng nói nữa, âm thanh trong trẻo cao vút khiến cho Lâm Thừa Thiên cảm thấy chói tai. Là ông nghe lầm rồi có phải không? Lâm Kỳ Anh con trai ông khi nào lại trở thành đứa con gái thâu tóm tập đoàn tên là Lâm Anh vậy?

Thì ra là ông đã bị lừa mười mấy năm nay. Thì ra một đứa nhóc tám tuổi cũng có thể lừa dối được ông bấy nhiêu năm... Lâm Thừa Thiên cảm thấy mình làm người thật sự rất thất bại.

“Nhưng mà con vẫn là con ta, tại sao con có thể làm như vậy với Lâm thị và với ta?” Lâm Thừa Thiên nén cơn đau ở ngực trái, hỏi ra điều trong lòng.

“Ông nghĩ một đứa trẻ có thể giả nam gần ấy năm mà không bị ai nghi ngờ thì không biết làm giả luôn cả chút giấy tờ con con để lừa gạt thêm thứ khác sao? Căn bản là bởi vì ông quá tin tưởng nhúm giấy lộn đó thôi.” Lâm Anh cười một cách lạnh lùng. Cô mở cửa, đi xuống dưới lầu đưa Trương đại thúc đang uống trà lên.

“Lâm Thừa Thiên, ông biết đây là ai không? À, tất nhiên là không quen biết rồi! Vậy để tôi giới thiệu luôn, đây mới chính là cha ruột của tôi. Ngay từ đầu, tôi bước vào cái nhà này chính là một âm mưu, thưa người cha kính mến!”

Lâm Anh nhìn Trương đại thúc, trong mắt ông ấy là ngỡ ngàng và bất ngờ. Nhưng mà rất nhanh ông chú đã hiểu, đành phối hợp với lời nói của cô, bày ra bộ dáng của một tên căn bã trong xã hội: “Xin chào ngài Lâm. Thực cảm ơn ngài vì đã nuôi dưỡng Tiểu Anh hộ tôi trong thời gian qua. Bây giờ Lâm thị đã nằm trong tay chúng tôi, xem ra tin tức chúng tôi đem đến cho ngài đã đủ để trả lễ rồi. Ngài cứ an tâm, Lâm thị sẽ được chúng tôi chăm sóc tốt!”

Lâm Anh nghe đến cái loại giọng điệu này cũng không nhịn được mà nổi da gà một trận. Nhưng mà bây giờ thế nào thì cô cũng thấy thương cho người đàn ông cô gọi là cha ngót nghét mấy chục năm kia. Phải rồi, ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng lại trở mặt đập nát tất cả hy vọng thì còn gì đáng thương bằng.

Mà hình như tin tức này quá lớn đi, tiêu hóa không nổi nên Lâm lão cha bị nghẹn đỏ bừng cả mặt, toàn thân kịch liệt run rẩy. Hồi lâu cũng thốt lên được một câu: “Nghiệt... nghiệt chủng...” Lâm Thừa Thiên gầm lên một câu rồi tê liệt ngã xuống đất.

“CHA!!!” Một tiếng hét vang lên nhưng đừng nghĩ đây là tiếng hét của Lâm Anh, cô mới không có rãnh rồi như vậy.

Cửa thư phòng bị đẩy mạnh, Lâm Anh còn chưa kịp đến kiểm tra hơi thở của Lâm Thừa Thiên thì đã bị một lực vô cùng lớn đẩy qua một bên. Lâm Yên chạy đến quỳ bên cạnh Lâm Thừa Thiên, đau thương khóc lên. Chợt nhớ ra Lâm Anh là kẻ đã làm nên chuyện này vẫn còn đứng bên cạnh nhìn thì đỏ mắt hét lên: “Lâm Kỳ Anh, cái nhà này nuôi anh-cô mười mấy năm trời. Chúng tôi đã có khi nào từng ngược đãi hay khinh thường gì cô hay chưa? Cha đã rất yêu thương và tự hào về cô! Tại sao cô lại có thể đối xử với chúng tôi như vậy, cô nói đi???”

Lâm Yên tưởng như nổi điên, chạy đến nắm lấy cổ áo sơ mi của cô mà lắc đến nỗi cô choáng váng cả mặt mũi. Lâm Anh chỉ cười hết sức lạnh nhạt, ngạo nghễ nhìn vào mắt cô nàng: “Làm việc xấu cũng cần có lý do sao? Hay là muốn tiền của nhà cô cũng cần phải có lý do rõ ràng? Bây giờ tôi chân thành khuyên cô nhanh nhanh gọi cấp cứu cho lão già đang nằm dưới đất đi, bằng không Thừa Thiên rất nhanh liền thành ‘thằng thiên’ đó~”

Lâm Yên khôi phục lại chút thần trí nhưng vẫn không bỏ qua cho Lâm Anh, cô ta đẩy cô ngã vào bàn uống trà rồi lớn giọng hô lên: “Người đâu, mau gọi cấp cứu cho cha tôi! Mau gọi cấp cứu!!!”

Sau đó thư phòng rất nhanh liền hỗn loạn. Lâm Anh và Trương đại thúc chỉ đứng yên nhìn bọn họ vội vàng chạy đến, vội vàng gọi cấp cứu, vội vàng nâng gia chủ lên xe cứu thương rồi lại vội vàng chạy đến bệnh viện.

35. Chương 35

Chỉ vài tháng sau khi công ty của cô và tập đoàn của Hoàng Khánh hợp tác, địa vị của công ty cô càng ngày càng lên cao, số vốn lưu động cũng dần tăng lên theo cấp số nhân.

Lâm Anh đứng bên cạnh cửa sổ nhìn ra bên ngoài. Đến lúc rồi, đúng không?

Vài ngày sau, bên cảnh sát bắt đầu rục rịch, tập đoàn Lâm gia xôn xao náo loạn. Tất cả đều lo lắng vì có tin tức cho rằng những việc làm trái

pháp luật của hàng ngũ lãnh đạo cấp cao đã bị bên công an biết. Ngay cả bằng chứng cũng vô cùng rõ ràng rành mạch, gần như không thể chối cãi.

Chỉ trong một ngày, các vị ngồi trên ghế hội đồng quản trị của tập đoàn nhà họ Lâm đều được triệu tập. Ngoài ra, còn có vài vị quan chức cấp cao bị tình nghi có dính líu về vấn đề hối lộ cũng bị tra xét.

Mà những chứng cứ kia cùng với những việc làm trái pháp luật này chỉ có hàng ngũ cấp cao mới biết và có khả năng phát tán ra ngoài. Nhưng mà có ai lại phát tán ra để làm cho ích lợi của bản thân bị mất đi? Cho nên Lâm Kỳ Anh hoàn toàn bị loại ra khỏi danh sách bị tình nghi. Dù gì thì Lâm Kỳ Anh vẫn là người sẽ thừa kế tập đoàn từ Lâm Thừa Thiên. Và lại, vị trí hiện giờ của cô còn chưa cao đến mức có thể nắm rõ mọi hoạt động ngầm của toàn thể hội đồng quản trị. Cho nên, người bị tình nghi phát tán tin tức là Lâm Gia Thắng và Lâm Ninh.

Hai người này là một cặp cha con bên dòng thứ, trong tập đoàn không có quyền lợi gì lớn nhưng đã tâm lúc nào cũng bình bình. Lâm Gia Thắng đam mê sắc dục, bên ngoài nuôi ba bốn tình nhân, khiến cho bà vợ ở nhà hận không thể bóp cổ ông ta cho hả giận. Lâm Ninh là con ông ta, từ nhỏ sống trong giàu sang nên ăn chơi trác táng, là một phá gia chi tử đích thực.

Ở công ty, hai người này rất hay chọc giận người khác. Đối với cấp trên thì không xem trọng, với cấp dưới thì khinh thường. Không ít người đối với cặp cha con này không vừa mắt. Cho nên không cần nói nhiều, ai cũng nhận định là hai cha con đó dở trò. Nhưng mà chuyện này đích thực là do hai cha con đó làm bậy.

Lâm Anh đã cất giữ những tư liệu đó hơn một năm rưỡi, tích góp chính là càng ngày càng nhiều lên. Cô muốn thần không biết quỷ chẳng hay gửi những tư liệu đó cho cảnh sát còn không bị dính líu vào vòng nghi

ngờ của đám cáo già đó tất nhiên là phải mượn tay vài kẻ ngu ngốc rồi.

Chuyện mượn tay này kỳ thực vô cùng đơn giản, cô nhờ Nguyễn Bảo đi đàm phán với hai cha con đó. Tất nhiên ban đầu bọn chúng cũng do dự. Không phải kẻ ngu thì đều sẽ do dự, hại bát cơm của mình không phải ai cũng có gan. Chỉ là đi kèm một chút lợi ích được hứa hẹn thì sẽ không còn cái gọi là do dự rồi.

Nguyễn Bảo hứa nếu hai người đó làm theo thì sẽ cho hai cha con này một công ty riêng, còn có vốn đầu tư dài hạn vô cùng hấp dẫn. Lâm Ninh thông minh hơn lão cha một chút, hẳn cũng không có lập tức quyết định mà bảo còn cần suy xét thêm. Lúc này một tấm thẻ bạch kim của một club đêm có giá trên trời đột nhiên được đưa tận tay cho hắn ta. Có muốn từ chối cũng không từ chối được nữa.

Tuy nhiên, chỉ có kẻ điên mới thực sự cấp cho hai kẻ tham lam ấy một lợi ích lớn như vậy, hướng hồ lợi dụng lại không được bao nhiêu.

Lâm Anh biết mấy vị lãnh đạo kia không thể liên bị bắt dễ dàng như vậy. Tất nhiên sẽ có cá lọt lưới, mà đã thoát rồi thì cũng không thể dễ dàng tha thứ cho kẻ mật báo cảnh sát như vậy đâu nha. Nghĩ đến đây, cô cười hắc hắc hai tiếng, đây là bài học cho mấy tên vừa ngu si vừa tham lam đó, chính là tham thì thâm!

Quả thật như cô suy đoán, có vài người dựa vào quan hệ và tiền bạc mà thoát thân ra khỏi mớ bòng bong ấy. Những người này chỉ cần chút xíu thời gian là đã tra được chính là hai cha con kia làm. Và tất nhiên là họ sẽ không để yên rồi. Sa thải. Thuê người đi trùm bao bố đánh đến mặt mũi sưng húp. Thậm chí có người độc ác hơn, dựng chút chuyện rồi mời cảnh sát đến bắt họ ngồi tù.

Cho nên mới nói, tiền của Lâm Anh cô ăn được đâu phải dễ dàng. Cái thẻ bạch kim kia chẳng qua chỉ là một món đồ chơi nho nhỏ dành cho tên giá tiền phá của kia mà thôi. Đó đích thực là vật chỉ nhìn được chứ không dùng được, cho hắn ôm hận thiên cổ cũng vui lắm đấy chứ. Dù gì cô cũng không bị thiệt miếng thịt, đồng tiền nào.

Sau sự việc gây xôn xao dư luận này, chỉ trong vòng vài tuần thì giá cổ phiếu của tập đoàn Lâm thị tụt rớt thê thảm. Vô số người mua cổ phiếu của tập đoàn này nhanh chóng bán tháo ra, giá càng không cách nào giữ vững. Ngay cả một số vị đang ngồi trên ghế hội đồng quản trị may mắn thoát khỏi cuộc truy quét này cũng không nhận được rủng rỉnh mình, bí mật tìm người nhằm bán sớm mấy phần trăm cổ phần trong tay.

Đám lão già tham sống sợ chết này! Làm vậy rất hợp ý cô a. Cho nên, cô đành thuận theo mà mua cổ phần đại hạ giá vậy. Đến bây giờ, Lâm Anh mới phát hiện ra bản thân cô kỳ thực cũng rất là phúc hắc nha.

Nhưng mà thu tóm cả một tập đoàn lớn vốn không dễ như vậy. Mua hết những thứ tép riu, số cổ phần mà cô nắm trong tay thật sự không lớn cũng không nhỏ. Cô cảm thấy không thích đám lão già cổ hủ cổ chấp này, sắp sập tập đoàn đến nơi rồi mà vẫn còn ngoan cố đến vậy!

Mấy lão ta ngoan cố chắc cũng chẳng phải vì có cảm tình gì với cái tập đoàn cũ kỹ này, chẳng qua là tin tưởng nó không dễ dàng sụp đổ như vậy mà thôi. Như vậy, cái cô cần làm bây giờ là khiến cho nó lung lay thêm chút nữa.

Với cái tình hình này, muốn tìm một đối tác để triển khai dự án mới, cũng cố lòng tin của công nhân quả thật khó hơn lên trời. Vậy cô đành làm trái lòng giúp họ một chút vậy.

Bên đó vừa nghe cô muốn hợp tác với họ thì vui mừng đến phát khóc, thậm chí Hoàng Khánh cũng học theo cô đi ký hợp đồng với họ. Tất nhiên anh rất thông minh cho nên cô cũng không đề cập đến làm gì. Anh muốn giúp cô hay giúp họ thì anh tự biết nên làm gì, mà cô cũng tin tưởng anh.

Hai tháng sau khi ký hợp đồng, tập đoàn Lâm thị vi phạm điều khoản hợp đồng với công ty của cô, phải bồi thường gấp 5 lần giá trị hợp đồng.

Tháng sau nữa, tập đoàn bị tố cáo vi phạm bản quyền.

Cô nghĩ cô làm vậy là đủ ác rồi, ai ngờ anh chơi còn ác hơn cả cô. Biết vậy cô nên viết trong hợp đồng là bồi thường gấp 10 lần. Thật là tiếc cơ hội kiếm tiền như vậy nha.

Sau hai vụ việc này, ngay cả khoản vốn lưu động của tập đoàn cũng cạn sạch, người ngoài nhìn vào chính là sắp phá sản rồi. Các công nhân lo lắng ngày đêm về việc làm của mình. Tuy không làm ở chỗ này vẫn có hy vọng nơi khác tuyển người nhưng mà đã ba tháng rồi họ chưa được nhận lương. Bên ngoài thì đang bị các

công ty cùng tập đoàn lớn nhỏ khác lẫn lút, bên trong lại bị khủng hoảng tinh thần. Vốn cạn, công nhân không có lương nên đình công tập thể, không chịu làm việc. Bầu không khí bị bao trùm bởi những nghi ngờ và lo sợ, hoàn toàn không nhìn ra đây là một tập đoàn lớn mạnh cắm rễ sâu trong thị trường cả nước nữa.

Lâm Anh thư thái nằm trong bồn tắm. Đi đến nước này thì đã sắp thành công rồi, chỉ chờ cô ra tay thu mua hạ giá phần cổ phần còn lại mà thôi. Đến lúc đó, cô muốn công bố thân phận thật của mình.

Đột nhiên chuông cửa reo lên khiến cho Lâm Anh hơi giật mình, thoát ra khỏi dòng suy nghĩ. Cô bước ra khỏi bồn tắm, lau sơ người rồi mặc quần áo. Không biết là ai đến, vì đề phòng nên cô quần ngực, mặc quần áo nam vào. Làm xong hết cô mới bước ra ngoài mở cửa, lòng thầm suy đoán xem là ai đến.

Dạo gần đây Hoàng Khánh hay đến làm phiền cô, thỉnh thoảng Hoắc Tĩnh Long mặt dày đòi đến ngồi uống nước. Đôi khi Bạch Tử Đằng chạy đến quần lấy cô, lôi kéo cô ra ngoài cùng con bé. Cho nên đến khi nhìn kỹ người đến thì cô mới thấy cuộc sống thật đầy rẫy những điều bất ngờ.

Lâm Yên với bộ dạng khá chật vật đang đứng trước cửa nhà cô.

Con bé trước giờ vẫn là đại tiểu thư dòng chính nhà họ Lâm, sống trong nhung lụa, tiền hằng tháng tiêu còn nhiều hơn lương một năm của một người có công việc ổn định. Bình thường trước khi ra khỏi nhà, nó phải trang điểm thay quần áo hết ít nhất một tiếng đồng hồ, luôn phải có bộ váy đẹp nhất nó mới chịu lộ mặt ra đường. Nhưng nhìn nó bây giờ mà xem, tóc và móng tay xơ xác do thời gian dài không bảo dưỡng. Gương mặt xanh xao, quần mất thâm đen được phần trang điểm che bớt, vẻ mệt mỏi trong mắt không cách nào che giấu dưới ánh sáng ban ngày.

Cô chỉ quét mắt đánh giá nó một chút sau đó liền mở cửa cho Lâm Yên vào nhà. Con bé không kịp thay dép đi trong nhà mà liền nằm phịch xuống ghế. Lâm Anh thấy con bé mệt mỏi cũng chẳng nói gì, lặng lẽ đi lấy một cốc nước mát đặt xuống trước mặt nó.

“Em uống chút nước đi.” Cô biết nó đang rất buồn, cũng rất hiểu cho nó. Mấy ngày nay nó thay Lâm Thừa Thiên giải quyết chuyện tập đoàn rất cực nhọc. Trước kia vẫn sống trong nhung lụa, công việc trong tập đoàn của nó cũng vô cùng đơn giản, bây giờ đột nhiên có một gánh nặng ập xuống, đè nặng trên vai nó. Nếu là người thường sợ đã gục ngã rồi. Vậy mà một cô tiểu thư chân yếu tay mềm như nó vẫn chưa từ bỏ.

Lâm Yên từ từ ngồi dậy, nhấp chút nước trong ly. Hình như ngay cả tâm trạng uống nước nó cũng không có. Sau đó con bé nhìn cô bằng một ánh mắt cầu xin.

“Anh, cứu lấy tập đoàn đi. Tập đoàn sắp không trụ nổi nữa rồi, em cầu anh hãy giúp em, giúp cha. Chúng ta không thể để tâm huyết mấy đời của Lâm gia sụp đổ được!” Con bé nghẹn ngào, nước trong hốc mắt đảo quanh nhưng vẫn kiên cường không rơi xuống.

Cô đau lòng nhìn Lâm Yên. Con bé không còn là một cô tiểu thư mắt cao hơn đầu nữa rồi. Ngày xưa muốn nó mở miệng cầu xin một ai đó còn khó hơn lên trời nữa, bây giờ có phải nó đã vô lực rồi không? Nhưng mà nếu biết người đã hại tập đoàn đến nỗi này là cô, liệu nó có trở mặt một đao băm vằm cô ra không?

Không thấy cô trả lời, nó tiếp tục cầu xin: “Em biết anh rời khỏi tập đoàn và đã thành lập một công ty riêng rồi, mặc dù bình thường em không quan tâm nhưng mà chắc nó phát triển rất tốt phải không anh? Anh là thiên tài cơ mà, anh sẽ có cách cứu lấy tập đoàn có đúng không?”

Con bé dường như tóm được cọng cỏ cứu mạng, liên tục hỏi dồn cô, bắt buộc dĩ cô phải trả lời: “Tập đoàn sẽ không sao đâu.” Đúng vậy, sẽ không sao... Nhưng phải đổi chủ rồi. Cô không phải lừa nó, cũng không muốn phụ lòng nó nhưng đến lúc này quả thật không thể dừng lại.

Nghe được câu trả lời của cô, con bé yên lòng, nặng nề chìm vào giấc ngủ. Cô thở dài, vuốt vuốt mái tóc của Lâm Yên. Vẫn là nó không biết thì hơn

36. Chương 36

Lâm Yên ngủ một đêm tại nhà anh trai, tỉnh dậy thì mặt trời đã lên cao một cây sào rồi. Mấy ngày nay cô vẫn không thể nào ngủ ngon đến vậy, vừa dậy là bụng đã kêu réo ầm ỉ rồi. Cô kéo chăn, từ từ đứng dậy đi vào phòng tắm. Cô nhìn một chút, căn phòng này rất gọn gàng, trong lỵ có hai cái bàn chải đánh răng, một cái màu lam, cái còn lại màu hồng. Bên trên cái màu hồng còn được dán một mảnh giấy nhỏ, Lâm Yên cầm lên xem.

‘Cái này anh mới mua, em dùng đi nhé, trong bếp có thức ăn đấy. Sáng nay anh có việc bận phải đi, trưa sẽ không về. Em có thể ở lại hay về nhà trước cũng được. Ký tên: Anh trai iu dấu.’

Lâm Yên cảm thấy đáy lòng ấm áp, anh của cô lúc nào cũng chu đáo như vậy. Cô nghĩ chắc là anh bận tìm giải pháp cứu tập đoàn nhà cô nên rất vui vẻ vệ sinh cá nhân, bên cạnh thậm chí còn có một bộ quần áo nữ cho cô thay nữa. Tắm rửa sạch sẽ xong, cô đi vào trong bếp, mở chiếc lồng bàn đầy bát cháo lớn với vài cái bánh mì và một lỵ sữa.

Lâm Yên ăn uống rất ngon lành. Anh của cô còn nhớ cô thích ăn cháo và uống sữa, cô rất cảm động. Sau khi ăn sáng, Lâm Yên thả lỏng tinh thần, mở TV lên xem cho đỡ chán. Xem đến chán chê vẫn không có gì hay, Lâm Yên nảy ra ý tưởng đi khám phá nhà của Lâm Kỳ Anh.

Lâm Anh hay sử dụng laptop, đi làm cũng vẫn mang theo nên Lâm Yên không có đụng đến chiếc laptop ấy được. Nếu không, có khi toàn bộ dữ liệu mật cô tìm kiếm được trong mấy năm qua sẽ bị cô em gái này phát giác mất. Cũng may, chữ “nếu” chẳng là cái gì cả.

Trong phòng của Lâm Anh vốn không có nhiều thứ, chỉ vốn vẹn một cái giường, bàn làm việc và tủ quần áo. Nhìn qua nhìn lại thì cũng chỉ có hộp bàn với tủ quần áo được xếp vào diện nên lục lọi. Lâm Yên kéo ngăn kéo ra, bên trong có vài quyển sổ da màu đen, trông có vẻ đã cũ. Cô chán ngán buông xuống, đây nếu không phải sổ tiết kiệm hay sổ sách gì đó thì cũng là nhật ký, mà Lâm Yên cô lại không thích tọc mạch nhật ký riêng tư của người khác.

Thế là Lâm Yên nảy lên ý tưởng, cô mở tung tủ quần áo của anh trai mình, lật qua lật lại hết một lượt, kết quả là phát hiện không ít váy áo nữ. Nghi hoặc tự hỏi tại sao anh trai cô lại có quần áo nữ trong tủ quần áo, Lâm Yên cũng đồng thời tự trấn an bản thân. ‘Có thể đó là quần áo của Bạch Tử Đằng... Nhưng mà con nhóc đó tại sao lại để quần áo ở đây? Với lại những bộ váy áo này con nhóc kiêu kỳ đó sẽ thích sao?’

Đột nhiên nhớ đến cái gì, thân mình của Lâm Yên hơi run lên, mồ hôi lạnh trượt dài trên gương mặt trắng nõn xinh đẹp. ‘Sẽ không phải đâu, nhất định chỉ là trùng hợp...’

Dường như sự tự nhủ này có tác dụng đôi chút, Lâm Yên đóng cửa tủ lại, đi ra phòng khách tiếp tục xem TV như không có gì xảy ra. Lâm Yên bắt đầu từ buổi sáng hôm nay đã trở nên im lặng một cách bất thường. Đó là sự bình yên trước một cơn bão lớn, cũng là báo trước cho hạt mầm của sự nghi ngờ sắp đâm chồi, dần dần che phủ cả niềm tin vốn đã không sâu nặng trong tim cô gái trẻ.

Lâm Anh biết để cô em gái của mình ở trong ngôi nhà đó là một mối uy hiếp, nhưng mà dù gì nó cũng là em của cô, cô chấp nhận tin nó một lần. Còn nếu như nó lại như trước kia khiến cô thất vọng thì cô nhất định sẽ khiến cho nó hối hận.

Lâm Anh thông thả ngồi trên taxi đi đến tập đoàn nhà họ Lâm. Kể từ ngày hôm nay, cô sẽ trở thành chủ nhân của nó và khiến cả nhà họ Lâm rơi vào khốn đốn. Thật hiếm khi cô cảm thấy con đường này lại trở nên xinh đẹp như vậy...

.....

“Chuyện này... không thể nào...” Chiếc điện thoại rơi từ trên tay Lâm Yên xuống. Không thể nào đâu, anh trai cô đã hứa sẽ cứu lấy tập đoàn mà...

“Lâm Yên, anh xin lỗi. Quá trễ để cứu lấy nó rồi. Cô gái đó đã nắm trên 55% cổ phần của toàn bộ tập đoàn...” Trong điện thoại, Lâm Anh vẫn cố cứu vãn lấy chút hy vọng ít ỏi của cô em gái xinh đẹp, tuy nhiên vô dụng.

Nhưng mà tất nhiên là cô không thực sự có ý định đó. Thay vì nghe người khác nói thì cô nói vẫn tốt hơn rất nhiều, cô sẽ không bị con bé này ghi thù quá mức.

“Vây... không còn cách nào để lấy lại tập đoàn sao? Trả lời đi anh!” Lâm Yên mở miệng ngồi bệt xuống đất, hấp tấp cầm lấy chiếc điện thoại đang nằm dưới sàn mà hỏi dồn cô.

Lâm Anh bên kia đầu dây lắc đầu: “Chuyện này không phải một sớm một chiều mà có thể làm được. Cô gái đó từ một công ty nhỏ mà nuốt trọn một tập đoàn lớn chứng tỏ cô ta có dã tâm, cũng có bản lĩnh và đã chờ ngày này lâu rồi. Sẽ không ai ngu ngốc đi chọc cô ta đâu em...” Lâm Anh tự nói về bản thân mà cũng cảm thấy rùng mình, hóa ra là cô cũng khó nhằn như vậy. Nếu như cô cũng phải đối đầu với một người y hệt vậy, không biết phần thắng là bao nhiêu?

Câu chuyện này tạm kết thúc ở đây, bởi vì dù cho cô có khuyên nó nhiều hơn nữa thì cũng có ích gì? Nó đã một lòng một dạ ghi thù với cô gái mang tên Lâm Anh rồi. Trừ bỏ để nó muốn làm gì thì làm, cô còn có cách khác sao? Nó muốn lấy lại tập đoàn thì cứ việc, còn phải xem năng lực của nó đến đâu nữa. Nói cô nổi máu thánh mẫu cũng được, bảo cô thương hại cũng đúng, mắng cô chơi đùa người khác trong lòng bàn tay cũng không sai. Dù gì thì cô cũng đã phá hoại đường sống của gia tộc nhà người ta, bây giờ lại giả vờ như không liên quan đến mình, để cho cô em gái hận muốn chết nhưng không làm gì được. Đây không gọi là chơi đùa người khác sao?

Lâm Anh cười cười tự giễu bản thân. Cô hủy cũng đã hủy xong rồi, hối hận cái gì chứ?

Dần mạnh cảm giác hỗn loạn trong lòng xuống, cô lái xe đi lang thang không mục đích trong thành phố. Không biết đi như thế nào lại ra đến ngoại ô, lại còn tình cờ đến quán của Trương đại thúc. Trương đại thúc – Trương Hồ này chính là ông chủ quán xăm hình đã từng vẽ cho cô chiếc lá năm xưa.

Có lẽ là cô vô thức lái xe đến đây đi, cũng có thể là trong tiềm thức cô muốn đến đây. Cô cần một người đáng tin cậy như Trương đại thúc để tâm sự. Mà hình như xong việc thu tóm tập đoàn Lâm thị chính là công bố thân phận thì phải. Cũng phải thôi, cô giấu lâu lắm rồi, bây giờ cũng không còn bận tâm gì nữa nên nhanh chóng trở về giới tính thật thôi.

Lâm Anh mỉm cười bước vào trong quán, ông chủ đang làm việc nên chỉ mỉm cười chào cô rồi tiếp tục tập trung làm cho khách. Bên trong vẫn đơn sơ như trước kia, đã mấy năm rồi vẫn không thấy thay đổi gì. Chỉ là nhiều thêm những tấm ảnh chụp các kiểu hình xăm mới được dán lên tường. Những tấm ảnh trên tường có nhiều kiểu khác nhau. Đen trắng hay màu mè gì cũng có. Đơn giản có, phức tạp cũng có. Mỗi tấm ảnh lại mang đến những cảm giác và có những ý nghĩa khác nhau mà cô không thể nào hiểu hết được.

Ngắn người một lúc lâu, đến khi ông chủ vỗ vai, cô mới thoát khỏi dòng suy nghĩ miên man của bản thân.

“Cô gái trẻ, cháu đến đây là muốn xăm sao? Ta thấy cháu trông rất đứng đắn thành thực, sợ là không thích hợp đâu?” Trương đại thúc mỉm cười nhắc nhở, vết sẹo dữ tợn đã có từ thời trai trẻ trên má trái cũng không đáng sợ, chỉ mang đến cảm giác ôn hòa.

Lâm Anh đột nhiên cảm thấy thoải mái hơn, mỉm cười hỏi: “Không nhận ra cháu sao?”

Cô đột nhiên hỏi khiến cho Trương đại thúc giật mình. Cảm giác quen thuộc trong lòng càng dâng lên. Cô gái trước mặt ông khiến ông có cảm giác thân thiết không rõ từ đâu. Chỉ thấy cô gái mỉm môi cười, rất giống một chàng trai trẻ mà ông quen. Tay trái của cô gái đùa nghịch mấy lọn tóc xoắn xoắn trên vai rồi rất nhẹ nhàng chậm rãi kéo mái tóc giả xuống...

Trong không tĩnh lặng vang lên tiếng hít không khí nặng nề. Trương Hồ không thể không cảm thấy bất ngờ. Hóa ra chàng trai trẻ thường xuyên đến tâm sự với ông lại là một cô gái giả trang. Bảo sao giọng nói lại êm ái dễ nghe không có chút trầm khàn nào của những chàng trai cùng tuổi. Thế nhưng mấy năm qua ông lại không hề nhận ra!

Khó trách! Ông đã già cả, không còn linh mãnh sắc bén như thời hoàng kim trước kia. Vả lại Lâm Anh cũng cố tình giả giọng nam, đè ép giọng nói xuống nên ông cũng không để ý gì nhiều. Ngay cả người từng được xem là đa nghi nhất như ông mà cũng có thể giấu qua mặt được.

“Vây bây giờ ta nên gọi cháu là chàng trai trẻ hay là cô gái trẻ đây?” Trương đại thúc vui vẻ đùa giỡn.

“Cháu nghĩ là đến lúc nên trở lại với giới tính thật rồi ạ.” Cô cũng cười vui vẻ, ý tứ là chú cứ gọi ‘cô gái trẻ’ thoải mái! Nhưng mà rất nhanh cô lại quay lại vẻ nghiêm túc thường ngày: “Cháu đã lừa dối tất cả mọi người quá lâu rồi. Bây giờ, cháu muốn thú nhận với tất cả mọi người. Nhưng mà, chú giúp cháu một việc, có được không chú?” Cô ngẩng đầu lên đối diện với con người cô rất kính trọng trước mặt.

Bởi vì ánh mắt của cô quá mức thành khẩn, Trương đại thúc suýt đã đồng ý với cô mà không cần suy nghĩ. Tuy nhiên, ngẫm lại thì lại thấy không thích hợp. Nếu cô muốn thú nhận thì cứ thú nhận đi thôi, muốn ông giúp? Ông giúp được cái gì đây chứ? Ông chú già như ông bây giờ ngoài xăm hình ra thì còn có loại công dụng nào nữa?

“Vậy cháu muốn chú giúp gì?” Trương đại thúc cau mày hỏi lại.

“Chuyện này chỉ cần chú đồng ý đi với cháu thôi. Chú sẽ không cần làm gì cả, cho dù có chuyện gì bất ngờ thì chú cũng chỉ cần gật đầu tỏ vẻ không sai là được rồi ạ.” Lâm Anh tỏ vẻ thần bí như vậy làm ông chú nghi ngờ. Nhưng mà ngẫm lại hình như không phải là chuyện hại người nên cũng gật đầu đồng ý.

Trương Hổ thương cô như con ruột của mình vậy, nhưng mà rất nhanh cũng sẽ biết được một điều: Không phải chỉ có nắm đấm mới có thể hại người, lời nói đôi khi còn có sức hủy diệt hơn cả nắm đấm!

37. Chương 37

Biệt thự dòng chính của Lâm gia ngày thường không phải là rất đông người, cũng không đem lại cảm giác thoải mái vui vẻ gì cho cam. Chỉ là sau sự kiện tập đoàn Lâm thị đổi chủ kia, không khí ở đây như ngưng đọng lại, hết sức u ám. Vẻ mặt của tất cả mọi người trong nhà đều hiện lên vẻ lo lắng, không biết gia nghiệp nhà họ Lâm tương lai sẽ đi về đâu.

Gia chủ Lâm gia đương nhiệm – Lâm Thừa Thiên trong vòng một đêm như già thêm cả chục tuổi. Ở cái tuổi đáng lẽ là đỉnh cao của sự nghiệp như thế này, ông không hề ngờ chỉ vì chút lơ là đã khiến cho hai con sâu mọt đục khoét đến sụp đổ cả cơ nghiệp mấy chục năm nhà họ Lâm. Không chừng người sáng lập tập đoàn từ hai bàn tay trắng – ông nội của Lâm Thừa Thiên – Lâm Hiển đội mồ sống dậy rồi học máu chết đi lần thứ hai mất. Ngay cả ông khi xuống suối vàng cũng không còn chút mặt mũi nào nhìn mặt mấy vị liệt tổ liệt tông họ Lâm nữa.

Bây giờ trên mặt Lâm Thừa Thiên toàn là u sầu. Chuyện bị lộ những chuyện không hay trong nội bộ cấp cao của tập đoàn với bên cảnh sát kinh tế đã làm ông hoa mắt, choáng váng một phen, suýt nữa thì ông đã phải vào bệnh viện truyền nước. Nếu như còn có chuyện không hay ho gì xảy ra nữa, ông tin chắc mình sẽ đột quỵ luôn tại chỗ.

Tập đoàn họ Lâm sau khi đổi chủ đã bị cô gái trẻ kia một tay “thay máu” toàn bộ từ trên xuống dưới. Gần như tất cả con cháu nhà họ Lâm hoặc có liên hệ và được vào bằng đường cửa sau đều bị đá ra, chỉ giữ lại có mấy người thật sự có năng lực và vài ba ông già cổ hủ cố chấp không bán cổ phần như ông đây. Nói như vậy, cái tập đoàn này thực sự không còn là của Lâm gia nữa rồi. Nhưng mà cô gái trẻ này thật sự là hỏa nhãn kim tinh, ai có năng lực ai chỉ là kẻ ăn bám chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhận ra ngay lập tức.

Nhớ tới trước kia họ Lâm cũng xem như xưng bá một phương, không ai dám đứng trước mặt mà khiêu khích. Bây giờ xem ra cũng chỉ có thể dựa dẫm vào mỗi đứa con trai duy nhất của ông.

Nó một mình đi xây dựng công ty riêng, tuy ông chưa từng để ý, cũng chỉ cho rằng nó tuổi trẻ tâm cao khí ngạo không đành lòng làm công cho người khác, cũng có ước mơ và hoài bão riêng nên cũng để cho nó ra ngoài đối mặt với sóng gió ngoài thương trường một phen. Ông đã nghĩ rằng chỉ vài năm thôi, con trai ông sẽ chán với việc chém giết nơi thương trường, sẽ quay lại dưới cánh của ông để làm việc một cách bình thản rồi tiếp nhận tập đoàn từ tay ông như bao đứa con cháu hào môn khác.

Nhưng không ngờ, bây giờ tập đoàn vào tay người ta, hy vọng của ông đành ký thác lên người đứa con ông coi trọng này. Mặc dù ông chưa từng để ý hỏi han thăm dò công ty của nó, ngay cả việc tên công ty của nó

là gì ông cũng không biết vì nghĩ sẽ chẳng mấy chốc cái công ty này cũng sẽ bị vứt sang một bên mà thôi, vậy mà ông lại có ngày sẽ hy vọng con trai ông có thể như ông cố nó phát triển cái công ty đó trở thành một Lâm thị thứ hai. Nếu có ngày như vậy, xem ra ông cũng không còn gì để hổ thẹn khi đi gặp tổ tông nữa.

Vừa lúc Lâm Thừa Thiên định nhắc máy gọi Lâm Kỳ Anh về nhà một chuyến thì đã được thông báo rằng cậu chủ đã trở lại. Lâm Thừa Thiên có chút mừng rỡ không biết có phải là phụ tử tâm linh tương thông không. Tuy nhiên, chỉ sợ những việc sắp tới đây sẽ khiến cho chút hy vọng ít ỏi còn lại trong ông sẽ tan đi mất.

Lâm Anh để cho Trương Hồ ngồi ở ngoài phòng khách uống trà, bản thân đi lên lầu, gõ cửa thư phòng của lão cha. Hôm nay cô sẽ cho ông ta biết một tin tức vô cùng bất ngờ!

“Kỳ Anh đấy à? Vào đi!” Giọng nói mệt mỏi nhưng mang theo một tia vui mừng phát ra từ trong căn phòng.

Nhận được sự cho phép, Lâm Anh đẩy cửa bước vào.

Trước bàn làm việc, Lâm Thừa Thiên ngồi uy nghi ngạo nghễ nhưng trên mặt mang theo nét mệt mỏi rất dễ thấy. Hai bên và phía sau là những kệ sách đầy ắp. Cô cũng đã từng xem thử một số loại sách trên kệ rồi, căn bản là sách kinh tế - chính trị khô khan không có chút thú vị nào. Bên cạnh cửa sổ là một chậu cây cảnh, đây cũng là thứ có sức sống duy nhất trong căn phòng này. Trên bàn làm việc, chiếc máy tính vẫn chưa đóng, bên cạnh là những tài liệu và giấy tờ ngổn ngang.

“Ngồi đi.”

Cô quan sát căn phòng xong thì giọng nói của Lâm Thừa Thiên vang lên. Lâm Anh nhẹ nhàng đóng cửa lại, theo lời ngồi xuống bộ bàn ghế cách cửa không xa. Giọng điệu của Lâm Thừa Thiên vẫn luôn như vậy, đó là loại lời nói mang theo ngữ điệu mệnh lệnh khiến người khác không tự chủ làm theo. Sau khi cô ngồi xuống, ông cũng bước đến và ngồi xuống đối diện cô.

Người đàn ông cô gọi là cha đã hai kiếp này trước kia hay bây giờ vẫn luôn là một người hết sức kiêu ngạo, ông không bao giờ để cho người khác thấy bộ dạng mệt mỏi của ông. Trước mặt người khác, ông mãi mãi duy trì hình ảnh một người đàn ông quyết đoán, chín chắn làm cho người khác không thể xem thường. Vậy mà bây giờ, trước mặt người “con trai” duy nhất là cô, ông lại không để ý hình tượng của mình một chút nào.

Lâm Anh nhìn một lượt từ trên xuống dưới Lâm Thừa Thiên rồi cụp mắt xuống. Quần áo ông vẫn rất chỉnh tề lịch sự, có chăng là mái tóc hoa râm của ông có chút rối loạn. Cầm người đàn ông lún phún râu, đôi mắt mang theo vằn máu đỏ, xem ra là đã mất ăn mất ngủ mấy ngày nay. Nhìn tổng thể hình như “cha” của cô đã gầy xuống một vòng rõ ràng. Ngay cả khí chất cương nghị sắc bén cũng bị mài nhẵn đi không ít.

“Ta nghĩ con đã biết chuyện mấy ngày nay của tập đoàn. Haiz, ta không lường trước được sẽ có ngày hôm nay, cho nên tất cả hy vọng của ta đành gửi gắm vào con vậy. Nếu con có thể lấy lại Lâm thị thì tốt, còn không thì cha rất mong muốn con có thể xây dựng công ty của con thành một Lâm thị thứ hai, cha cũng rất ủng hộ. Ta tin tưởng năng lực của con cũng đủ để làm việc này...”

Vừa mới ngồi xuống, Lâm Thừa Thiên đã đề cập ngay đến vấn đề này. Ông nói rất nhiều, cô cũng chỉ có thể kiên nhẫn lắng nghe. Đại khái là ông nói rất nhanh, cũng rất nhiều, cô hoàn toàn không có cơ hội xen vào để cắt đứt.

Kiên nhẫn nghe hết lời nói của người đàn ông trước mặt, Lâm Anh nhàn nhạt nhấp một ngụm trà, cũng rất nhàn nhạt hỏi một câu: “VẬY cha có biết công ty của con tên là gì không?”

Dường như câu hỏi này khiến cho Lâm Thừa Thiên xấu hổ. Ông làm cha mà ngay cả công ty của con trai mình cũng không biết tên vậy thật không xứng làm cha. Kỳ thật cho dù Lâm Thừa Thiên có muốn biết thì cô cũng sẽ không cho ông ta tìm hiểu ra. Điểm này thật ra cũng không quan trọng, cô chỉ lờ ra để làm nền cho tin tức chuẩn bị được nói ra mà thôi.

“Chắc cha biết cái tên này nhỉ? Song Anh, tên công ty của con đấy!”

Thân thể Lâm Thừa Thiên run lên. Song Anh không phải là tên công ty của cô gái trẻ đã thân tóm Lâm thị sao? Nhất định chỉ là trùng hợp thôi! Nhất định vậy!

“Xin chào ngài, cố chủ tịch Lâm. Xin tự giới thiệu, tôi là Lâm Anh, tổng giám đốc sáng lập nên Song Anh! Xin ngài từ nay chiếu cố nhiều hơn.” Lâm Anh nhẹ nhàng đứng lên giới thiệu lại thân phận của mình, cũng chứng tỏ tính đúng đắn của suy nghĩ hoang đường trong lòng Lâm Thừa Thiên.

Lâm Anh công bố giới tính nên không còn dè dặt giọng nói nữa, âm thanh trong trẻo cao vút khiến cho Lâm Thừa Thiên cảm thấy chói tai. Là ông nghe lầm rồi có phải không? Lâm Kỳ Anh con trai ông khi nào lại trở thành đứa con gái thân tóm tập đoàn tên là Lâm Anh vậy?

Thì ra là ông đã bị lừa mười mấy năm nay. Thì ra một đứa nhóc tám tuổi cũng có thể lừa dối được ông bấy nhiêu năm... Lâm Thừa Thiên cảm thấy mình làm người thật sự rất thất bại.

“Nhưng mà con vẫn là con ta, tại sao con có thể làm như vậy với Lâm thị và với ta?” Lâm Thừa Thiên nén cơn đau ở ngực trái, hỏi ra điều trong lòng.

“Ông nghĩ một đứa trẻ có thể giả nam ngần ấy năm mà không bị ai nghi ngờ thì không biết làm giả luôn cả chút giấy tờ con con để lừa gạt thêm thứ khác sao? Căn bản là bởi vì ông quá tin tưởng nhúm giấy lộn đó thôi.” Lâm Anh cười một cách lạnh lùng. Cô mở cửa, đi xuống dưới lầu đưa Trương đại thúc đang uống trà lên.

“Lâm Thừa Thiên, ông biết đây là ai không? À, tất nhiên là không quen biết rồi! Vậy để tôi giới thiệu luôn, đây mới chính là cha ruột của tôi. Ngay từ đầu, tôi bước vào cái nhà này chính là một âm mưu, thừa người cha kính mến!”

Lâm Anh nhìn Trương đại thúc, trong mắt ông ấy là ngơ ngác và bất ngờ. Nhưng mà rất nhanh ông chú đã hiểu, đành phối hợp với lời nói của cô, bày ra bộ dáng của một tên cận bã trong xã hội: “Xin chào ngài Lâm. Thực cảm ơn ngài vì đã nuôi dưỡng Tiểu Anh hộ tôi trong thời gian qua. Bây giờ Lâm thị đã nằm trong tay chúng tôi, xem ra tin tức chúng tôi đem đến cho ngài đã đủ để trả lễ rồi. Ngài cứ an tâm, Lâm thị sẽ được chúng tôi chăm sóc tốt!”

Lâm Anh nghe đến cái loại giọng điệu này cũng không nhin được mà nổi da gà một trận. Nhưng mà bây giờ thế nào thì cô cũng thấy thương cho người đàn ông cô gọi là cha ngót nghét mấy chục năm kia. Phải rồi, ngọn cỏ cứu mạng cuối cùng lại trở mặt đập nát tất cả hy vọng thì còn gì đáng thương bằng.

Mà hình như tin tức này quá lớn đi, tiêu hóa không nổi nên Lâm lão cha bị nghẹn đỏ bừng cả mặt, toàn thân kịch liệt run rẩy. Hồi lâu cũng thốt lên được một câu: “Nghịch... nghịch chủng...” Lâm Thừa Thiên gầm lên một câu rồi tê liệt ngã xuống đất.

“CHA!!!” Một tiếng hét vang lên nhưng đừng nghĩ đây là tiếng hét của Lâm Anh, cô mới không có rãnh rỗi như vậy.

Cửa thư phòng bị đẩy mạnh, Lâm Anh còn chưa kịp đến kiểm tra hơi thở của Lâm Thừa Thiên thì đã bị một lực vô cùng lớn đẩy qua một bên. Lâm Yên chạy đến quỳ bên cạnh Lâm Thừa Thiên, đau thương khóc lên. Chợt nhớ ra Lâm Anh là kẻ đã làm nên chuyện này vẫn còn đứng bên cạnh nhìn thì đỏ mắt hét lên: “Lâm Kỳ Anh, cái nhà này nuôi anh-cô mười mấy năm trời. Chúng tôi đã có khi nào từng ngược đãi hay khinh thường gì cô hay chưa? Cha đã rất yêu thương và tự hào về cô! Tại sao cô lại có thể đối xử với chúng tôi như vậy, cô nói đi???”

Lâm Yên tưởng như nổi điên, chạy đến nắm lấy cổ áo sơ mi của cô mà lắc đến nỗi cô choáng váng cả mặt mũi. Lâm Anh chỉ cười hết sức lạnh nhạt, ngạo nghễ nhìn vào mắt cô nàng: “Làm việc xấu cũng cần có lý do sao? Hay là muốn tiền của nhà cô cũng cần phải có lý do rõ ràng? Bây giờ tôi chân thành khuyên cô nhanh nhanh gọi cấp cứu cho lão già đang nằm dưới đất đi, bằng không Thừa Thiên rất nhanh liền thành ‘thăng thiên’ đó~”

Lâm Yên khôi phục lại chút thần trí nhưng vẫn không bỏ qua cho Lâm Anh, cô ta đẩy cô ngã vào bàn uống trà rồi lớn giọng hô lên: “Người đâu, mau gọi cấp cứu cho cha tôi! Mau gọi cấp cứu!!!”

Sau đó thư phòng rất nhanh liền hỗn loạn. Lâm Anh và Trương đại thúc chỉ đứng yên nhìn bọn họ vội vàng chạy đến, vội vàng gọi cấp cứu, vội vàng nâng gia chủ lên xe cứu thương rồi lại vội vàng chạy đến bệnh viện.

38. Chương 38

Lâm Anh như biến thành kẻ vô hình, hòa vào không gian cho đến khi một bàn tay đặt trên vai cô.

“Cô gái trẻ, đi thôi!” Giọng nói của Trương đại thúc truyền vào tai cô, làm cho cõi lòng lạnh giá của cô ấm hơn một chút.

“Cháu cảm ơn chú.” Lâm Anh cúi đầu, giọng nói nhẹ đến mức làm người ta không thể nào nghe rõ nếu không để ý. Thậm chí bả vai của cô còn hơi run rẩy.

Cô gái nhỏ nhắn được dìu đi ra khỏi căn biệt thự cô sống mấy chục năm, cảm giác bản thân bỗng nhiên mất hết tất cả sức lực, chỉ có thể nhờ vào Trương Hổ mà bước đi. Mà mỗi bước đó lại cứ như nặng ngàn cân vậy. Cô đã trả thù mối thù không bao giờ quên trong lòng rồi, vì sao cô lại không thấy vui vẻ chút nào? Trong lòng nặng nề chứ không hề thanh thản như cô vẫn tưởng, thậm chí phần ngực trái lại thấy nhói đau không thở nổi.

“Cô gái, cháu thật sự hiểu ý nghĩa hình xăm của cháu chứ?” Đột nhiên giọng nói của Trương đại thúc vang lên, phá vỡ không khí yên tĩnh đến ngột ngạt bao trùm hai người một già một trẻ.

Lâm Anh nhẹ nhàng lắc đầu. Trước kia cô muốn xăm hình này chẳng qua vì đột nhiên nghĩ đến, thấy cũng đơn giản nên thích thôi cho nên không có chú tâm đi tìm hiểu ý nghĩa trong đó.

“Ta hình như cũng vừa hiểu ra ý nghĩa đích thực của nó. Ta nghĩ cháu nên biết.” Trương Hổ quay sang nhìn cô, thấy cô cũng chăm chú nghe nên nói tiếp: “Cháu đã từng thấy cái cây nào chỉ có một chiếc lá chưa?”

Câu trả lời tất nhiên là một cái lắc đầu (chỉ trừ cây cờ nha=)).

“Không có cái cây nào chỉ có một chiếc lá mà sống tốt được cả, chiếc lá càng không thể chỉ tồn tại một mình. Cho nên cây phải có rất nhiều lá, chiếc này rụng đi sẽ có chiếc khác thay thế. Chiếc lá ấy như cháu vậy, không thể sống đơn độc một mình được. Mà điều cháu cần thật ra hết sức đơn giản, đó là có một gia đình trọn vẹn, được mọi người yêu thương và bảo bọc. Cháu có hiểu không? Cháu thực sự cảm thấy cô đơn, rõ ràng mong muốn có một gia đình nhưng lại chính tay phá hủy nó. Cháu cần tỉnh táo lại, cô gái trẻ!”

“Cháu... không thể cứu vãn nổi...” Lâm Anh nghẹn ngào. Những mảnh ký ức vụn vặt khi cô ở đây lướt qua trước mắt cô.

...Lúc Lâm Yên lần đầu gọi cô là “anh trai”. Những lúc cô phải giúp nó học bài thâu đêm để chuẩn bị cho đợt kiểm tra học kỳ mà nó không hiểu mặc dù cô đã giảng hết nước bọt, thế là cô cốc đầu nó. Còn cả những khi cô chọc ghẹo nó, bị nó đuổi tán loạn khắp biệt thự...

Tổng Mộc Phương tuy không yêu thích gì cô cho cam nhưng kiếp này thực sự chưa làm gì quá đáng với cô. Bà ta luôn nghĩ đến việc cô là con trai duy nhất của chồng, lại còn thông minh học giỏi nên ngoại trừ nói ra mấy lời nói ầu trĩ khó nghe thì hoàn toàn không còn việc gì khác. Lâm Thừa Thiên thì vô cùng cưng chiều và tự hào về cô. Tuy chỉ là cô giả vờ và dối trá nhưng ông ta quả thật cũng đã yêu thương cô.

Nỗi đau đớn và day dứt trong lòng cô đè ép khiến cho nước mắt cô không tự chủ từng giọt từng giọt rơi xuống.

“Lâm Anh...” Hoàng Khánh chậm chậm bước đến trước mặt cô, vươn tay lau đi những giọt nước mắt đang rơi. Thế nhưng anh càng lau thì nước mắt càng không kiêng dè gì rơi xuống nhiều hơn.

Cô càng khóc, tim anh càng đau thắt lại, cái gì cũng không nói ra nổi, chỉ có thể liên tục lau nước mắt cho cô. Có trời mới biết lúc anh đến nhà cô thấy đóng cửa, điện thoại không gọi được, nhắn tin không trả lời, anh đã suýt lực tung cả thành phố lên để tìm cô, lo lắng cho cô suốt một buổi chiều. Khi mà anh vừa nhận được tin tức thì liền chạy đến đây. Đến nơi thì thấy cô gái nhỏ của anh đang lặng yên rơi lệ, tim anh đau đớn nhường nào.

Bóng dáng cô nhỏ bé đứng dưới ngọn đèn đường trông thật cô đơn cho dù bên cạnh cô vẫn có người đang an ủi. Hình ảnh này không khỏi khiến anh nhớ đến rất lâu trước kia, có một cô bé bị một đám bạn bè bắt

nạt. Khi đó, cô khóc. Nhưng mà càng lớn, anh càng ít thấy nước mắt của cô. Cô ngày càng thờ ơ, nhưng mà anh biết cô vẫn trốn ở đâu đó khóc thầm một mình.

Cô gái nhỏ của anh, thật ngốc!

Lâm Anh được lau nước mắt nhưng cô không thể nào nín được. Đã bao lâu rồi cô chưa khóc? Đã bao lâu rồi chưa có người lau nước mắt cho mình? Từ khi cô hiểu sự đời ở kiếp trước cho đến kiếp này, cô đã không còn khóc nữa, cũng chẳng có ai dịu dàng lau nước mắt cho cô như anh nữa. Bởi vậy, cô tham luyện khoảnh khắc này, cho nên càng không thể không chế nổi nước mắt của chính mình.

Đúng vậy, Trương đại thúc nói đúng. Là bởi vì cô cảm thấy cô đơn, nhưng chính sự cô đơn đó lại được tạo ra bằng cách tự cô lập bản thân của cô. Từ cả kiếp trước đến tận kiếp này, Lâm Anh gần như không có bạn thân. Bạn thì có nhưng hoàn toàn không thể nào cùng nhau tâm sự những điều trong lòng được. Ví dụ như Hoàng Khánh kiếp trước và Nhã Phương Nguyên kiếp này. Cô lúc nào cũng giấu tâm sự vào trong lòng, không bao giờ chịu chia sẻ với ai bất cứ điều gì.

Lần này, cô biết bản thân sai, ngay từ đầu đã sai rồi. Vậy mà cô vẫn dấn thân vào, tất cả chỉ bởi vì “hận thù kiếp trước” của bản thân. Rõ ràng bây giờ họ không hề làm gì nữa, nhưng mà cô lại cứ chấp nhất mãi một điều mà họ bây giờ không phạm phải. Như vậy, cô đúng là kẻ vong ơn bội nghĩa!

Lâm Anh ôm chầm lấy Hoàng Khánh, vùi mặt vào lòng anh tiếp tục khóc nức nở. Bàn tay to của anh chậm rãi vỗ vào lưng cô, đều đều theo một nhịp điệu nào đó.

“...Em sai rồi... thật sự sai rồi... Nhưng mà... đã không cứu vãn được nữa...” Cô vừa khóc vừa nói. Hoàng Khánh cảm nhận được ngực áo anh ướt đầm nước mắt. Anh xoa đầu cô, nhẹ giọng an ủi: “Không sao, còn có anh ở đây, không sao hết!”

Trương đại thúc ngại phải làm bóng đèn quấy rầy đôi trẻ nên chậm rãi ra về (mặc dù ngay trên đầu hai người vẫn còn một cái bóng đèn sáng trưng:v). Con cháu có phúc của con cháu, chuyện của tụi nhỏ thì cứ để chúng nó tự giải quyết thôi.

Ở một nơi khác

“Lâm Kỳ Anh thực ra là nữ, còn không phải là con của Lâm Thừa Thiên mà là của một người đàn ông khác?” Người đàn ông đang nghe điện thoại nhíu mày, trầm giọng ra lệnh: “Điều tra người đàn ông đó cho tôi.”

Người đàn ông cương nghị gác máy, gương mặt tuy đã đến tuổi trung niên nhưng dường như thời gian không để lại thêm chút dấu vết nào trên gương mặt của ông ta. Sau cuộc nói chuyện, cơ mặt của ông ta giãn ra một cách thoải mái. Nếu đã không phải con của Lâm Thừa Thiên, chuyện phía sau dễ xử lý hơn. Mặc kệ tên đàn ông kia từ xó nào chui ra, trong lòng ông đã nhận định được đáp án của mình.

Cộc cộc cộc... Ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ đều đặn trầm ổn. Người đàn ông đứng tuổi trong phòng chưa cần hỏi đã biết là ai liền nói: “Vào đi!”

“Thưa cha, con có điều muốn nói.” Giọng nói của người mới vào phòng vang lên, tuy cũng đồng dạng trầm ổn nhưng so về khí thế và tuổi đời thì thua kém nhiều so với người ngồi trong phòng.

“Ngồi xuống đi, từ từ nói.” Người đàn ông phát tay, tuy chỉ là một câu nói nhưng thực chất đó chính là một mệnh lệnh không thể không thực hiện.

Đây chỉ là một đoạn nhạc đệm nho nhỏ để mở đầu cho một sự việc lớn mà ngay cả nhân vật chính của chúng ta cũng không thể ngờ được.

Có lẽ mọi người thắc mắc một điều rằng có phải Lâm Anh thật sự không phải con ruột của Lâm Thừa Thiên hay không, hay là cô cố tình nói dối để chọc giận cha của mình. Việc Lâm Anh không phải con ruột của Lâm Thừa Thiên là thật. Bởi vì kiếp trước khi bà ngoại cô tìm đến cha cô, ông ta biết cô là con gái nên không ôm hy vọng gì, hoàn toàn không đưa cô đi xét nghiệm.

Lâm Anh hoàn toàn không chắc mình là con Lâm Thừa Thiên nên mới phải dùng chút mánh khéo lấy đi kết quả rồi tìm người sửa lại. Lúc đó cô mới tám tuổi, việc tìm kiếm người làm giả thực sự rất khó khăn. Cho dù lúc đó nhìn thấy kết quả không phải, cho dù cô do dự thì cái kết của mẹ cô khiến cô không thể nào

chùn bước. Cô sợ ông ta biết cô không phải con ông ta thì sẽ không đồng ý cứu mẹ cô, cô sẽ trở thành một đứa cô nhi, sống một cuộc sống của những kẻ dưới đáy xã hội.

Phải, cô có tư tâm, và cô đã lấy cái cớ trả thù để che giấu nó.

Cô thật sự là kẻ lấy oán báo ân có phải không? Cô không có chút liên quan đến nhà họ Lâm, cô được họ nuôi hai kiếp nhưng lại phá hủy cả cơ nghiệp mấy chục năm nhà họ. Xem như thử thách năng lực con cháu họ Lâm? Đó chỉ là một cái cớ mà thôi, và không ai tin nó hết đâu!

... ..

Lâm Anh tỉnh dậy đã là sáng ngày hôm sau, đầu cô đau nhức. Cô sờ lên đầu thì phát hiện có một mảnh băng trắng được băng vòng qua trán của cô. Lâm Anh ngồi dậy, nhìn quanh quất. Quần áo cô đang mặc vẫn là bộ ngày hôm qua. Ngoài cửa sổ, mấy con chim sẻ kêu riu rít trên dây điện, nắng len qua các đám mây chiếu vào trong phòng làm cho căn phòng như phát sáng lên. Cô phát hiện một điều, đây không phải căn hộ của cô.

Cô xuống giường, đi một vòng tìm kiếm người đưa cô về đây. Hôm qua cô khóc rất nhiều, khóc xong thì ngủ luôn. Bây giờ bông mắt của cô sưng to muốn lấp cả tầm nhìn của cô. Thật sự là rất mất mặt, bây giờ vừa xấu vừa bẩn thế này làm cô muốn ngay lập tức về nhà rồi rịt đầu trong nhà luôn cho khỏe.

Bên trong nhà bếp vang lên tiếng xèo xèo chứng tỏ có người đang nấu ăn. Cô nhẹ nhàng bước đến. Hoàng Khánh mặc áo sơ mi trắng, còn đeo cả tạp dề đang say sưa nấu nướng bên trong. Lâm Anh tựa vào cửa, nhìn anh chăm chú.

Người đang tập trung thì thường rất có sức hút, định lý này rất đúng và đúng với hầu hết mọi người. Ví dụ như lúc này, cả người anh như tỏa ra một vầng sáng nhẹ ấm áp, khiến người ta không tự chủ mà muốn đến gần. Mỗi một cử chỉ, hành động đều vô cùng cuốn hút. Cô phải thở dài, cái loại người được chúa ưu ái này, cái gì cũng hoàn hảo như vậy thì ai mà dám lại gần chứ?

“Em dậy rồi à?” Hoàng Khánh quay lại thấy cô thì đi lại, nhéo má cô. “Làm sao mà để bị thương không biết. Để một cái gậy chảy máu như vậy, em vẫn còn máu để tạo ra nước mắt mà khóc à? Dư máu quá rồi phải không?” Vừa nói anh vừa day hai bên thái dương cô làm cô la oai oái lên.

“Ai mà biết chảy máu chứ! Lúc đó em bận khóc, có còn biết đau đâu?” Cô bĩu môi, quả thật lúc đó cái đầu của cô cứ như mất cảm giác ấy, cái gì cũng không biết. “Mà thôi, anh có quần áo sạch không, cho em mượn đi. Mới một ngày chưa tắm mà cứ như cả tuần chưa đụng nước vậy!”

“Thưa tiểu thư, người cứ vào phòng tắm đi, quần áo cứ để tôi đưa người sau. Người hôi như cú vọ vậy!” Anh đẩy thẳng cô vào phòng tắm, còn bồi thêm một câu làm cô quay người lại cào lên cánh tay anh mấy nhát. Dám bảo cô hôi như cú à!

39. Chương 39

Lâm Anh tắm xong, quần cái khăn tắm mở cửa, hé mắt nhìn ra ngoài. Hoàng Khánh chờ chực sẵn đưa cho cô bộ quần áo. Cô lấy được đồ, nhanh chóng đóng cửa lại nhưng chốc sau lại phải mở ra, trên tay vẫn còn cầm nguyên bộ anh mới đưa: “Đưa em bộ khác đi, cái này mà anh bắt em mặc sao?”

Hoàng Khánh cười rất đều, anh nháy mắt với cô: “Em mặc bộ đó đi cho anh xem, còn không thì cứ ở luôn trong phòng tắm đi cũng được!”

Cái này nhất định là uy hiếp trắng trợn! Cô với anh thi trừng mắt với nhau suốt một buổi, cuối cùng cô chuẩn bị chịu thua thì quay lại nhìn anh: “Anh ơi, sao em nghe có mùi cháy nhĩ?” Cô chớp mắt nhìn anh.

“Anh không nghe thấy mùi gì cả?” Anh nghiêm túc nhìn cô, cô gái nhỏ này của anh giỏi nhất là đánh lạc hướng người khác, nhân cơ hội chạy mất.

“Có mà! Anh vào xem thử đi. Em sợ mình bị mất bữa sáng quá!” Cô càn chớp mắt tợn, làm một gương mặt ngây thơ. Lừa ai chứ lừa Hội trưởng cũ của cô khó vô cùng. Nhưng mà lần này cô không có lừa anh nha, rõ ràng cô nghĩ được mùi gì đó rất khó chịu.

Hoàng Khánh xoay người đi vào bếp, Lâm Anh nhân cơ hội chạy nhanh như chớp vào trong phòng ngủ, còn tiện tay đóng cả cánh cửa phòng lại. Cô vút bộ váy của nữ sinh trung học lên giường, anh đúng là biến thái! Cô đã ở cái tuổi này rồi anh còn muốn cô mặc bộ quần áo của mấy em gái trẻ trung xinh xắn. Anh cũng sắp thành ông chú rồi mà còn có loại sở thích biến thái như vậy, xem ra cô đã nhìn nhầm anh rồi!

Hoàng Khánh đứng bên ngoài phòng ngủ của mình gõ cửa: “Cô gái, em đừng nghĩ là anh không hiểu em. Từ trước đến giờ em vẫn chỉ sử dụng một loại biện pháp đánh trống lảng mà thôi!”

“Này! Anh đang khoe khoang là mình không bị em lừa đấy à? Chàng trai, anh hãy xem lại cái loại tính cách tự sướng và ảo tưởng của mình đi!” Lâm Anh lục tủ quần áo của anh, lấy ra một chiếc sơ mi dài tay và quần thể dục sau đó thay vào. Vừa lúc đó thì Hoàng Khánh cũng đã dùng chìa khóa mở cửa phòng ra.

Lâm Anh nhếch mép: “Anh nghĩ em sẽ mặc bộ váy áo đó sao? Chàng trai biến thái?” Lâm Anh bây giờ đang trong bộ quần áo rộng thùng thình so với thân hình cô, ngay cả ống quần cũng dài hơn một đoạn nên cô phải xắn lên bớt. Nhìn cô bây giờ hơi luộm thuộm, trông cứ như một bác nông dân ấy.

Hoàng Khánh làm một gương mặt vô cùng uất ức: “Anh đâu phải là kẻ biến thái! Em nói vậy thật tội nghiệp cho anh quá ~”

“Hửm? Anh nói xem một người đã đủ tuổi làm chồng người khác như anh mà muốn xem phụ nữ mặc một bộ váy áo chỉ dành cho học sinh trung học, không gọi là biến thái thì gọi là gì đây?” Cô rất nhanh đã làm cho anh một cú phản dame, cái này là vấn đề không thể chối cãi, cho anh mười cái miệng cũng không thể chứng minh trong sạch được.

“Khoan đã!” Cô hít hà vài hơi rồi nhăn mặt: “Em đã nói là có mùi lạ mà, anh không thèm nghe em luôn sao?”

Cô đẩy cửa phòng chạy vào bếp, nhìn mấy lát bánh mì nằm trong lò nướng đã cháy đen thui. Lâm Anh quay đầu nhìn anh, chỉ thấy anh lắc đầu lè lưỡi. Hoàng Khánh cho rằng mình đã tắt bếp rồi nên hoàn toàn quên về lò nướng bánh mì, anh chỉ lo trêu chọc cô thôi.

Và thế là... bây giờ, Hoàng Khánh đang ăn ké cháo anh nấu cho cô, bánh mì của anh thì đã đi vào dĩ vãng rồi. Cô tặng cho anh một ánh mắt hình viên đạn, ai bảo anh dám không tin cô cơ chứ! Hoàng Khánh khóc trong lòng. Cũng chỉ tại cô suốt ngày dùng trò đó để thoát thân, lơ đi anh mấy chục lần!

Ngày mai, khi mà vết thương sau gáy của cô đã đỡ hơn, cô sẽ tổ chức một buổi họp báo thông báo thân phận và rút ra khỏi nhà họ Lâm. Giáng một đòn nặng vào lão cha rồi thì tiếp theo sẽ là đám họ hàng vẫn còn đang muốn dựa dẫm vào cô chứ sao. Lâm Anh cô sẽ cho họ biết như thế nào gọi là hy vọng cuối cùng đổ vỡ.

Lâm Anh ăn ngủ nghỉ ở nhà riêng của Hoàng Khánh mà không thèm để ý đến bên ngoài đã hỗn loạn như thế nào. Căn hộ của anh không lớn nhưng cũng rất đủ tiện nghi, ngoài ra thì còn nằm ở khu vực ngoại ô yên tĩnh rất thoải mái. Cho nên mỗi ngày của cô đều là ăn rồi ngủ, cuộc sống chẳng khác gì heo. Nhưng mà cô xin đảm bảo là không có con heo nào có thể xinh đẹp bằng cô, vì vậy Lâm Anh rất kiêu ngạo.

....

Buổi họp báo còn chưa chính thức bắt đầu mà đám phóng viên, nhà báo đã có mặt đông đủ. Họ thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi để moi móc thông tin của nhau hoặc ngồi đoán mò nội dung của buổi họp báo bất ngờ này.

Vừa đến đúng giờ thì một đoàn người xuất hiện tại cửa phòng truyền thông của tập đoàn Lâm thị cũ. Dẫn đầu là một nam một nữ, theo sau còn có mấy vị cổ đông vẫn nguyên vị và một vài cổ đông trẻ khác. Mấy lão cổ đông cũ mang theo một gương mặt không mấy vui vẻ, mà nói đúng hơn thì phải là rất khó coi. Nhưng mà người ta cũng đâu để ý xem tâm trạng đám lão già đó, quan trọng là hai con người dẫn đầu kia.

Cô gái có mái tóc ngắn kiểu tomboy, gương mặt trang điểm nhẹ. Quần áo của cô không có gì đặc biệt nhưng vừa đủ lịch sự, trông khá là bình thường. Tuy nhiên khí chất ở cô lại thu hút sự chú ý của mọi người. Đó là một sự tự tin phát ra từ sâu thẳm nội tâm. Rất ít cô gái không xinh đẹp nghiêng nước nghiêng thành nhưng lại đặc biệt như cô, điều đó làm người ta không thể rời mắt khỏi cô được.

Còn chàng trai đi bên cạnh cô thì khác. Anh có sẵn gương mặt tuần tú trời cho. Đánh giá tổng thể, người khác sẽ nghĩ anh là một người lạnh lùng và kiệm lời. Nhưng khi thấy anh nói chuyện và cười với cô gái, mọi người đều có chung một suy nghĩ: ‘Không phải anh ta lạnh lùng, mà là do người khác không đủ quan trọng để anh ta có thể đối xử dịu dàng mà thôi!’

“Thật là đẹp trai! Tôi đổ anh ấy mất thôi!” Một phóng viên nữ hô lên. “Sao tôi cứ thấy cô gái kia quen quen nhỉ? Có phải người nổi tiếng không?” Đám phóng viên xôn xao rì rầm.

Có rất nhiều người ở đây đều hứng thú với lý do họp báo. Nó có thể là một tin hết sức nhảm chán đến nỗi họ bỏ về không quan tâm đến nữa. Hoặc cũng có thể là một sự việc sốt dẻo đáng xem. Nhưng mà đến khi thực sự nghe được sự thật thì biểu cảm của phóng viên còn phong phú hơn cả là bị sốc.

“Có phải việc cô vừa nói là đùa không ạ?” Một nữ phóng viên bắt đầu xem lời nói của cô là một câu đùa.

Lâm Anh hít một hơi thật sâu, mỉm cười: “Chuyện này không có gì đáng để đùa, cô phóng viên. Tôi xin được phép nhắc lại một lần nữa rằng tôi là Lâm Anh, cũng chính là Lâm Kỳ Anh của nhà họ Lâm. Nếu như tất cả mọi người ở đây không tin thì tôi có thể đưa ra bằng chứng...”

Sau một hồi ngỡ ngàng tiếp nhận thông tin thì đám phóng viên dù không dám tin cũng cố tin cho bằng được. Rồi hàng đồng những câu hỏi được đưa ra tới tấp từ họ. Tin nóng như thế này mà không đào sâu thì thật sự rất có lỗi với bản thân.

“Thưa cô, vậy cô có thật là con gái của ngài Lâm hay không và mục đích của cô khi thâm nhập tập đoàn nhà họ Lâm là gì?”

“Tại sao cô lại làm vậy trong khi bản thân chắc chắn là người thừa kế của Lâm thị?”

“...”

Lâm Anh đối mặt với cả tá câu hỏi dồn dập như thế này cũng rất đau đầu. Có quá nhiều câu hỏi đụng chạm đến vấn đề riêng tư của cô. Tất nhiên cô không có nghĩa vụ phải trả lời hết tất cả số câu hỏi đó, cho họ biết những gì có thể nói là được rồi.

“Bây giờ tôi chỉ có thể đưa ra thêm một thông tin nữa mà thôi. Đó chính là: Tôi không phải con ruột của Lâm Thừa Thiên.” Mặc kệ cho Hoàng Khánh đang nhủ mào ở bên cạnh, cô vẫn muốn thừa nhận điều này. Hãy cho cô được bốc đồng thêm lần này nữa thôi.

Loại thông tin như thế này rất dễ dàng khiến cô bị dư luận dè bẹp. Họ sẽ nói rằng cô là một kẻ ăn cháo đá bát. Cô biết, nhưng cô muốn có một sự trừng phạt như vậy. Bởi vì cô là một kẻ đáng bị trừng phạt.

Cả hội trường im lặng đến kỳ lạ.

Lâm Anh đã nghĩ đến tình huống như thế này, trở thành một cái đích để tổng sỉ vả của mọi người. Trên vai đột nhiên được đặt lên một bàn tay. Cô ngoái đầu nhìn anh, anh mỉm cười dịu dàng nhìn cô: “Cho dù em có sai thì anh vẫn sẽ đứng bên cạnh em. Không ai có quyền phán xét em, ngoại trừ chính bản thân em.”

Cô hơi ngẩn người, nhưng rất nhanh cười lại với anh: “Ừ, em biết.”

Cô và Hoàng Khánh bước xuống khỏi bục phát biểu nhưng còn chưa đi được mấy bước đã bị một tiếng nói cản trở bước chân: “Lâm Anh, khoan đã. Ta có chuyện muốn nói với con!”

Cô gái dừng bước, khẽ quay qua nhìn người mới đến. Đó là một người đàn ông đứng tuổi, mái tóc hơi hơi ngã sang màu xám nhưng khí chất của ông ta không như những người tầm thường khác. Đó là một loại khí chất áp bách khiến cho người khác không thở nổi, dường như quyền uy của ông ta là tuyệt đối, không thể không phục tùng.

Người đàn ông mặc một bộ âu phục đen được cắt may tỉ mỉ, cơ thể của ông ta cho dù đã đến tuổi trung niên nhưng vẫn không có dấu hiệu lão hóa hay bụng bia gì cả. Gương mặt vuông sắc nét và cương nghị khiến

Lâm Anh có cảm giác rất lạ. Chuyện ông ta muốn nói hẳn không phải là chuyện tốt lành gì, ít nhất thì cô nghĩ vậy.

Và cô đứng...

“Ta là cha ruột của con.”

Lâm Anh không muốn tin vào tai của mình nữa. Mặc dù cô đúng là không phải con của Lâm Thừa Thiên nhưng mà nhanh như vậy đã vứt cho cô một người cha khác thì cô không chấp nhận nổi. Ai lại dám tin một người lạ mặt tự nhiên đến rồi nói cô là con của ông ta chứ? Mà ngay phía sau ông ta, một người đàn ông trẻ tuổi khác đang đứng. Đường nét gương mặt không khác mấy so với người đàn ông trung niên nhưng cô lại quen thuộc hơn rất nhiều.

Đồng Huyền Phong...

40. Chương 40

Có ai nói cho cô biết việc gì đang xảy ra không? Mới vừa lúc này thôi, đám phóng viên còn sốc vì lượng tin tức quá bất ngờ, bây giờ chính cô cũng rơi vào tình cảnh giống hệt vậy.

Hay làm sao, cha của Đồng Huyền Phong đang nói rằng cô là con gái của ông ta? Thật nực cười. Không còn gì nực cười hơn điều này.

“Xin lỗi, tôi không có cha!” Gương mặt cô hiện lên một thứ biểu cảm lạnh lẽo, cô thà chính bản thân mình không có cha còn hơn là tin một người đàn ông không biết từ đâu đến nhận cô làm con.

Kiếp trước cô vẫn nghĩ mình là con của Lâm Thừa Thiên, mẹ cô cũng không hề nói cho cô biết ai là cha cô, tất cả chỉ là sự ngộ nhận của bà ngoại, lão cha họ Lâm và chính bản thân cô. Hóa ra sự thật là như thế này...

Nghĩ lại thì... có phải trước kia cô đã yêu chính anh trai của mình không?

“Rồi con cũng sẽ nhận ta làm cha thôi.” Người đàn ông ấy nhếch môi cười. Lâm Anh cảm giác gió lạnh như đang rít gào bên cạnh cô, người này là cha cô sao...

Ông ta đưa cho cô một tập giấy kèm theo một mẫu tóc trong bọc ni lông: “Nếu con không tin thì có thể tự mình đi xét nghiệm nó.”

Lâm Anh nắm chặt nó trong tay, siết đến nỗi lộ cả gân xanh. Sau khi rời khỏi buổi họp báo, cô đã định vứt túi nilong ấy vào trong thùng rác, nhưng cô nâng tay lên rồi lại thả tay xuống chứ không ném nó đi. Có lẽ Lâm Anh đang do dự.

Phải, cô do dự.

Giống như những gì Trương đại thúc nói, cô thực sự khao khát một hơi ấm từ gia đình. Cô mong muốn có một gia đình bình thường và hạnh phúc như nhiều người khác. Đó là những điều luôn nằm trong thâm tâm cô mặc dù nó rất khó phát hiện.

“Em muốn nhận thì nhận, không cần phải tỏ ra cưỡng ép như vậy.” Hoàng Khánh luôn hiểu điều cô nghĩ. Cô quả thật muốn có một người cha, nhưng cô không biết mình có thể tin được ông ta hay không. Tại sao từ đầu ông ta không đến tìm cô mà ngay lúc này mới xuất hiện? Ông ta có đang tính toán lợi dụng gì cô hay không?... Và còn rất nhiều câu hỏi xoay vòng trong đầu cô.

Cô đột nhiên nghĩ, có Hoàng Khánh ở bên cạnh, cô thật may mắn. Cô ngược lên nhìn anh, hỏi một câu không đầu không đuôi:

“Anh sẽ cùng em chứ?” Cho dù cô vốn không hiểu bất cứ điều gì, cho dù cô không hoàn hảo như những gì cô biểu hiện, cho dù... ngay cả cha ruột mình là ai cô cũng không rõ...

“Ừ.” Anh trả lời rất nhẹ nhàng, nhưng câu trả lời đó in chặt vào lòng cô, khiến cô không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Chuyện sẽ đến thì cuối cùng nó cũng đến thôi, có trốn tránh cũng không được gì...

Lâm Anh thực sự đem mẫu tóc đó đi xét nghiệm, kết quả là hai người có cùng huyết thống. Cô cũng đã nghĩ có một người cha cũng được, cũng không ảnh hưởng đến cuộc sống sau này của cô lắm. Thế nhưng một phần trong cô vẫn chưa hết bất ngờ vì người cha đột nhiên xuất hiện này.

Tuy nhiên, chỉ trong chốc lát, chút ít sự chấp nhận của cô đối với người đàn ông đó tan thành mây khói. Ông ta thế nhưng tự ý đưa mẹ cô từ nhà ngoại lên thành phố K, sống trong nhà ông ta.

Lâm Anh sẽ không có ý kiến gì nếu như đó là ý nguyện của Nhan Trúc, nhưng đó không phải. Hơn nữa, ông ta dám lấy mẹ cô ra như một lời uy hiếp rằng cô phải chấp nhận ông ta. Điều này cô không có khả năng bỏ qua. Chỉ riêng chuyện quá khứ của ông ta với mẹ cô, cô cũng đã không muốn nhận người cha này rồi.

Đồng Khắc Lãnh, người đàn ông này từng là học trưởng của mẹ cô ở trường cao trung. Ông ta yêu mẹ cô, điều này có rất nhiều người biết nhưng mẹ cô không quan tâm đến ông ta, bởi vì bà đang đắm say trong mối tình với Lâm Thừa Thiên.

Thế nhưng Lâm Thừa Thiên không thể cưới bà vào cửa được. Lâm gia là một gia đình danh giá và giàu có, họ không thể chấp nhận một người con dâu có gia cảnh không tốt như Nhan Trúc. Một phần có lẽ cũng là vì Lâm Thừa Thiên hoàn toàn không yêu Nhan Trúc như bà tưởng.

Ông ta không phản đối quá quyết liệt về việc này bởi vì nghĩ rằng vợ của ông ta không thể có xuất thân kém được. Nhưng ông ta vẫn chưa có ý định chia tay với bà trong khi đang tìm hiểu với Tống Mộc Phương theo quyết định của gia chủ bấy giờ.

Lúc này thì Đồng Khắc Lãnh ra mặt khuyên Nhan Trúc nên từ bỏ Lâm Thừa Thiên đi nhưng bà vẫn cố chấp không nghe. Bà vốn là một người nặng tình và mù quáng trong chuyện tình cảm. Đồng Khắc Lãnh không nhìn nổi nữa, tức giận đến mức cưỡng hiếp bà.

Nhan Trúc cảm thấy bản thân mình không còn trong sạch và xứng đáng với tình yêu của Lâm Thừa Thiên nữa nên đã có ý định tự vẫn. Tuy nhiên vì cha Đồng Huyền Phong luôn đi theo nên mới ngăn cản đúng lúc. Sau đó còn giận giữ dắt bà đến khách sạn để nhìn người đàn ông bà yêu lên giường với người đàn bà khác.

Nhan Trúc sụp đổ. Bà không có đủ dũng cảm để làm rõ chuyện này với Lâm Thừa Thiên. Bà nhu nhược đến mức cắt đứt mọi liên lạc với hai người kia, trốn về quê sống với bà ngoại của Lâm Anh. Trong thời gian mang thai Lâm Anh, bà từng bị trầm cảm và có ý định tự sát nhưng vẫn không thành công. Tuy nhiên, điều đó làm ảnh hưởng đến sức khỏe của bà.

Bà bị khó sinh nhưng vẫn qua được cơn nguy hiểm khi sinh ra cô. Sau đó thì cơ thể bà càng ngày yếu, cho đến năm cô lên tám. Không ai biết vì sao bà giữ lại sự sống cho Lâm Anh. Có lẽ bởi vì đó là bản năng của người làm mẹ trong bà trỗi dậy. Cho dù đứa con ấy bị gọi là nghiệt chủng. Cho dù Lâm Anh cũng có rất nhiều khi cảm nhận được sự chán ghét mà mẹ dành cho mình...

Lâm Anh đích thân đến nhà họ Đồng tìm gặp người đàn ông điên rồ kia. Cô biết ông ta yêu mẹ cô, nhưng mà điều đó không có nghĩa là mẹ cô được an toàn. Loại người như ông ta rất nguy hiểm, chọc giận ông ta thì không biết ông ta sẽ làm ra loại chuyện như thế nào đâu.

Lâm Anh được người giúp việc trong nhà đối xử rất lễ phép, Đồng Khắc Lãnh chắc chắn đoán được là cô sẽ đến nên mới dặn dò người làm kĩ lưỡng như vậy. Ngồi trong phòng khách nhưng cô có cảm giác lạnh lẽo và ngột ngạt như trong tù vậy. Căn phòng này gợi nhớ cho cô những kí ức về phòng giam mà cô sống trước thời điểm kia.

Ly trà nóng còn bốc khói vừa mới được đặt xuống mặt bàn, phát ra một tiếng ‘cạch’ thanh thúy thì một người đàn ông bước vào, theo sau là một người phụ nữ có nét thôn quê nhưng nhan sắc vẫn chưa hoàn toàn phai mờ. Đó là “cha” cùng với mẹ cô.

Cô đứng dậy, bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của mẹ cô, người mà cô đã cứu được nhờ cách lừa dối người mà bà yêu: “Tại sao mẹ lại theo ông ta về đây?”

Nhan Trúc đột nhiên cảm thấy xấu hổ khi đối diện với chính con gái của mình. Bà làm mẹ mà không cho con gái mình biết cha nó là ai. Bà thần nhiên nhìn nó hủy diệt gia đình, dòng họ mà đã nuôi lớn nó bấy lâu nay. Bây giờ, bà lại trở thành nỗi bận tâm trong lòng nó. Là bà có lỗi.

Bà có lỗi khi đã giấu con gái về danh tính thật của cha nó. Bà có lỗi khi đã mong muốn con gái bà trở thành một kẻ vong ơn phụ nghĩa, thay bà trút hết oán hận lên Lâm gia và Lâm Thừa Thiên.

“Mẹ sống ở đây rất tốt, con không cần lo lắng.”

“Con hỏi mẹ tại sao lại theo người đàn ông này về nhà của ông ta?” Cô cố giữ cho thần sắc mình bình tĩnh, hỏi lại lần nữa.

“Dù gì ông ấy cũng là cha của con...” Ánh mắt của bà né tránh cô.

“Vậy mẹ có biết việc con là nữ không?” Lâm Anh đột nhiên chuyển chủ đề. Nhìn thấy sắc mặt hơi hoảng hốt của bà, cô cũng đã rõ ràng.

Lâm Anh cao ngạo ngẩng đầu lên nhìn Đồng Khắc Lân. Trong đôi mắt của cô có sự bất kham của một giống loài hoang dã khó bị thuần phục, loại khí chất nhu nhược giống mẹ cô đã biến mất kể từ khi cô trùng sinh rồi.

“Tôi có thể đồng ý việc công bố ra ngoài tôi là con gái ông. Nhưng ông sẽ không có quyền pháp lý gì với tôi hết. Hơn nữa, bà ấy mà có việc gì thì tôi sẽ không bỏ qua cho ông đâu! Điều tôi muốn nói chỉ có vậy thôi. Chào!”

Cô kiêu ngạo quay đi, để lại cho hai người họ một bóng lưng tiêu sái. Ra khỏi cửa thì thấy Đồng Huyền Phong vừa lúc trở về nhà, nhìn có vẻ gấp gáp.

Lâm Anh không quan tâm đến người này nữa, anh ta làm cô mù quáng một lần rồi, từ sau sự kiện kia của Tử Di, cô đã cố tránh những đường như ông trời đang treo người cô. Cô và anh ta hết lần này đến lần khác gặp nhau bất ngờ. Bây giờ còn là anh em cùng cha khác mẹ nữa mới thật là hay ho làm sao.

Tuy nhiên cô và anh ta vẫn có điểm giống nhau, đều là đứa con do tình một đêm mà thành. Mặc dù cô ra đời là do mẹ cô bị cưỡng bức nhưng về bản chất thì không khác nhau là mấy. Thật là trùng hợp ha!

“Em chờ một chút, tôi có chuyện muốn nói với em.” Bàn tay của Đồng Huyền Phong nắm lấy cổ tay cô. Bàn tay to lớn thô ráp ấy trước đây cô đã từng mong được nắm lấy biết bao nhiêu, cô đã từng hạnh phúc bao nhiêu khi được ôm trong vòng tay rộng lớn ấy.

Nhưng mà ngay bây giờ, một chút cảm xúc rung động nào trong lòng cũng không có. Bởi vì lòng cô bây giờ đã là của một người khác. Là chàng trai đã luôn ở cạnh cô, che chở và dung túng cô làm việc xấu, ôm lấy cô khi cô khóc, chọc cười cô những lúc cô buồn rầu, người đã hứa sẽ luôn cùng cô, có lẽ cho đến khi hết kiếp.

“Xin lỗi, tôi nghĩ là mình không có chuyện gì để thảo luận với anh.” Cô ngược lên nhìn gương mặt sắc nét có đến 2-3 phần giống cô. Vì sao trước kia cô không nhận ra cô và anh có kha khá điểm chung như đôi mắt dài, sống mũi thẳng và đôi môi mỏng ấy nhỉ? Bạc tình nhưng chung thủy...

Buồn cười làm sao... Khi cô đã từng yêu chính anh trai mình.

“Tôi muốn biết có phải là em ghét tôi? Tôi thấy em lúc nào cũng muốn tránh mặt tôi, tôi đã làm gì sai sao?” Huyền Phong hỏi cô, đôi mắt ánh lên sự cương quyết như thể cô không cho anh một câu trả lời thỏa đáng, anh sẽ không buông tay.

“Phải, tôi chính là ghét anh đó. Vì sao ư? Anh chẳng làm gì sai cả, nhưng ngay từ đầu đã sai vì anh là anh trai của tôi.” Lâm Anh giật mạnh tay mình ra khỏi tay anh, bước về phía trước ba bước rồi quay đầu nhìn lại: “Tôi chỉ ước chúng ta không quen nhau.”

Phải rồi, không quen nhau sẽ không có tương lai sau đó. Chỉ vì mùa hè năm đó, cô đã như một con ngốc trong những năm còn lại. Nhưng cũng thật may vì như thế nên mới có cô của bây giờ, tìm được đúng người cần tìm.

41. Chương 41: Kết Cục

Sau đó, như là một lẽ đương nhiên, Lâm Anh lại được lên báo với thân phận là con gái ruột của Đồng Khắc Lân – Trung tướng trong quân đội. Về việc này, dư luận bùng nổ, người người bày tỏ họ không hiểu gì, nhà nhà ghé tai nhau việc Trung tướng không vợ nhưng có hai đứa con ngoài giá thú. Riêng Lâm Anh thì cô lại tỏ vẻ mình không quan tâm, mặc dư luận đồn đoán.

Việc đó cũng không ảnh hưởng đến đồ ăn sáng của cô thì cô lo làm gì cơ chứ! Miễn là người đàn ông của cô còn nấu đồ ăn sáng cho cô thì cô chẳng cần lo gì nữa sắt!

‘Người đàn ông của Lâm Anh’ thì vừa bận rộn vừa không quên oán trách cô một câu: “Em cứ ngồi đó chống cằm nhìn thôi à? Mau lại đây dọn ra hộ anh!”

Lâm Anh lắc đầu nguầy nguậy: “Không! Em thích nhìn anh bận rộn vì em cơ!”

“Tương lai của anh chắc trở thành nội trợ lo cả trong lẫn ngoài mất! Ôi, số anh sao mà khổ cực! Tiếc thay cho một người đẹp trai ngồi ngồi như anh lại yêu phải một cô gái như em!...” Hoàng Khánh ca một tràng dài để tỏ khổ.

“Là do anh tự chọn chứ do em chắc!” Cô bĩu môi rồi cười hì hì đứng dậy phụ anh. (Tương lai thê nô của anh còn dài lắm anh ạ!)

Đáng nhẽ ra câu chuyện này nên kết thúc ở đây, tuy nhiên vì vẫn còn một vài bí ẩn không quá lớn nên chúng ta sẽ tiếp tục quay lại với Lâm Yên.

Lâm Yên đến tìm Lâm Anh vào một ngày trời không hề đẹp chút nào, u sầu hết như tâm trạng của nó. Đã vài tháng kể từ sau biến cố đó, Lâm Thừa Thiên vẫn còn đang nghỉ ngơi dưỡng bệnh trong bệnh viện. Vì bị đột quỵ nên tương đối khó để hồi phục lại như xưa. Và tiền viện phí của người “cha hờ” này là do Lâm Anh trả. Dù gì cũng là do cô khiến ông ta như vậy, không làm gì đó thì thấy thật có lỗi.

Lâm Yên đến trực tiếp nhà riêng của Hoàng Khánh để gặp cô. Việc vì sao nó biết địa chỉ thì tạm thời cho qua đi.

Để có Lâm Yên ngồi xuống bộ ghế đắt tiền trong phòng khách, Lâm Anh đi pha chút trà nóng cho con bé. Mặc dù có vẻ ảo tưởng nhưng cô vẫn mong có thể nói chuyện một cách bình thường với nó.

“Ừm, em đến đây có việc gì?” Cỏ vẻ đây là một câu hỏi không cần thiết lắm, cô nghĩ nó sẽ không trả lời cô.

Lâm Yên im lặng, dường như nó đang kìm nén sự tức giận trong đáy mắt và cân nhắc lời mà bản thân sẽ nói. Nó là loại người gì tất nhiên cô biết. Chỉ cần nó giận dữ lên thì chuyện điên rồ nào nó cũng làm được.

Lâm Yên hít sâu một hơi, dè giọng nói: “Hôm nay tôi đến đây để hỏi cô vài điều. Nếu như câu trả lời của cô thật sự không thể nào chấp nhận được thì tôi sẽ không tha cho cô!”

“Tự nhiên!” Lâm Anh mỉm cười nhưng trong lòng không có một chút vui vẻ nào.

“Thật ra tại sao cô lại tiếp cận gia đình tôi? Sao cô lại phá hỏng Lâm gia nhà chúng tôi? Chúng tôi có lỗi gì với cô sao? Sao cô lại độc ác như vậy...” Lâm Yên bắt đầu khóc, giọng nói cũng nghẹn hết lại trong cổ họng.

Lâm Anh cảm thấy tội lỗi. Đáng nhẽ ra cô không nên nung nấu ý định trả thù. Lâm gia kể từ khi cô trùng sinh cho đến bây giờ không hề làm gì cô hết. Họ coi cô như thần đồng, bảo bối trong lòng mà nuôi dưỡng chăm sóc. Cuối cùng bị cô quay lại, một dao nhún tâm phá hủy cả sinh cơ của bọn họ.

Cô là một kẻ phụ nghĩa vong ơn, không đáng được làm lại cuộc đời. Lâm Anh luôn tự trách bản thân như vậy, lại không để ý đến sự dằn vặt trong nội tâm mình đã lớn bao nhiêu.

Lâm Anh đứng dậy, đi đến gần Lâm Yên, vươn tay ôm lấy nó vào lòng. Cổ họng cô cũng nghẹn lại, khó khăn thốt ra mấy chữ: “... Chị... xin lỗi!”

Cô chìm vào trong cảm giác hối hận, lại không thấy được sự thay đổi trong tâm trạng của Lâm Yên. Nước mắt nó vẫn không ngừng chảy nhưng sự tuyệt vọng và thù oán lại trở dậy mạnh mẽ. Đáng lẽ ra nó không nên quá thân cận và tin tưởng, ỷ lại vào người anh hờ này...

Không khí yên tĩnh và lạnh lẽo đến quỷ dị. Thời gian cũng như ngưng đọng lại, khiến người ta có cảm giác lạnh run. Không còn âm thanh nào trong căn phòng rộng lớn trống vắng. Chỉ có cảm giác ẩm ướt và ấm nóng xen lẫn lạnh lẽo ở vùng bụng của Lâm Anh là còn rõ ràng hơn bao giờ hết...

Lâm Anh yếu ớt ngã xuống trong vòng tay của Lâm Yên. Lâm Yên cũng nhẹ nhàng đặt cô xuống bộ ghế sa lông đắt tiền. Tất cả mọi hàng động chậm chạp diễn ra, gương mặt vô cảm nhưng những giọt nước mắt vẫn không ngừng tràn ra trên bờ mi của Lâm Yên. Hình như cô lại thấy kết cục của mình, giống hệt với lần trước.

Lâm Yên đột nhiên kéo khước môi: “Thật đáng tiếc quá ha...” Giọng nói của nó vẫn run rẩy nhưng lộ ra vẻ điên cuồng, giống hệt kiếp trước:

“Tôi ghen tỵ với cô lâu như vậy cơ mà. Cô đã từng là anh trai đáng kính trọng của tôi... Cô học giỏi, tài năng, lại rất được người khác mến mộ... Cô có những mối quan hệ rộng rãi, tiếp xúc được với nhiều người, lại phân rõ ràng ranh giới ai là địch là bạn... Thế mà cô lại trở thành một người phụ nữ xa lạ, phá hủy cả nhà tôi, hủy đi cả niềm tin của tôi... Đáng nhẽ ra kể từ lúc tìm được những bộ váy áo kia, tôi phải biết được cô là ai rồi, vậy mà tôi chọn tin tưởng cô...”

“... Tiểu Yên...” Cô yếu ớt thều thào. Đùng như vậy nữa, cô biết lỗi rồi mà...

“Đừng có gọi tôi bằng cái tên đó! Nó là để cho cô gọi hay sao? Ha ha... Cuối cùng cô cho tôi một cú đau khi nói cô là con gái, cũng chẳng có máu mủ ruột rà gì với tôi sất! Kể từ khi cô xuất hiện với thân phận nữ, cô còn hấp dẫn đi sự chú ý của ‘anh ấy’. Cô cũng biết tôi yêu anh ấy nhiều như thế nào mà! Anh ấy... A Phong của tôi... lúc nào cũng chỉ nhìn cô, anh ấy không quan tâm đến tôi nữa! Nhưng cuối cùng thì cô lại là em gái của anh ấy... cô có biết anh ấy đau lòng nhường nào không hả? Tại sao cô lại... Tôi hận cô! Cô và mẹ cô đều là hồ ly tinh hại người! Tôi hận cô, hận cô...”

Lâm Yên mệt mỏi gục đầu xuống, tay run rẩy lần mò đến con dao vẫn còn đang cắm trên bụng Lâm Anh: “Tôi thật muốn rạch nát gương mặt của cô...”

Con dao còn chưa hạ xuống, một cơn gió mạnh từ đâu lướt đến, nắm chặt lấy cổ tay của Lâm Yên, bẻ ngoặt đi, làm cho con dao rơi xuống đất. Những tiếng leng keng vang lên ngay cạnh đầu Lâm Anh khiến da đầu cô cũng như tê dại đi.

Người chạy vào là Huyền Phong, chính là người cô không muốn gặp nhất. Lần trước cũng vậy, anh ta cũng chạy vào cứu cô, nhưng lúc đó là quá trễ. Lâm Anh cô lúc đó đã chết, còn bây giờ thì cô mong người cô được gặp lần cuối là Hoàng Khánh. Cô sẽ lại chết, trên tay Lâm Yên. Buồn cười làm sao, nếu như ngay từ đầu đã vậy thì còn cho cô quay lại làm gì...

“Lâm Anh, đừng nhắm mắt, đừng ngủ! Mở mắt ra đi, anh đây mà, có anh ở đây thì em sẽ không sao hết, em sẽ sống... Đừng chết như vậy...” Giọng nói của Huyền Phong xa dần, nhỏ dần, cô không nghe thấy gì nữa cả.

Bóng tối ngập đầy dần cả thế giới...

Có một âm thanh rất nhẹ nhàng bao phủ lấy cô khiến tâm hồn cô thả lỏng, gợi nhớ lại cho cô rất nhiều thứ có lẽ đã quên. Những hình ảnh từ kiếp trước từ từ xâm chiếm lấy đầu óc cô, có lẽ nó là mơ, cũng có lẽ là thật. Ngay cả kiếp này cũng không khỏi trông giống như một giấc mộng, có lẽ cô không nên tỉnh dậy, phá vỡ mộng cảnh này thì cô sẽ không còn gì hết.

Phải chăng cái kiếp thứ hai mà cô sống ấy chỉ là giấc mơ cô tự nhốt mình vào đó. Ở đó cô được là một người con trai giỏi giang và được yêu quý. Ở đó cô tìm được người mà mình yêu thương. Nhưng cũng ở đó cô nhận được những đau đớn và hối hận... Nếu đã là mơ, sao còn có thể chân thực như thế?

“... Lâm Anh... Tỉnh lại đi...” Giọng nói yếu ớt vang lên, kéo lại cho cô những cảm giác kỳ lạ.

Giọng nói ấy thật quen thuộc, không phải chỉ kiếp này. Cô cố gắng nhớ lại nhưng không làm sao nhớ ra người có chất giọng như vậy. Cô rất muốn biết đó là ai, người đang gọi tên cô. Cô chợt nhớ lại lúc trước khi chết lần thứ nhất, chàng trai đã nói: “Tôi sẽ kể khi mà người đến tìm cô kia nói chuyện với cô xong.”

Chàng trai ấy còn nói tên tiếng anh của anh ấy là... Johan. Anh ấy nói sẽ kể cho cô nghe về quá khứ của mình, cuối cùng cô lại không kịp nghe... ‘Hoàng Khánh em xin lỗi anh!’

Giọng nói của anh vẫn chậm rãi vang lên, anh kể về những điều hết sức nhỏ nhặt mỗi ngày, cô cũng chỉ có thể ở trong một vùng bóng tối như vậy im lặng nghe. Đây là anh của kiếp trước hay kiếp sau? Hay căn bản chỉ là do cô tưởng tượng ra nhỉ?

Cô lơ mơ cảm nhận được hơi ấm từ lòng bàn tay anh truyền đến. Cô cũng muốn nắm lại tay anh, cũng muốn tỉnh lại nghe anh nói, nhìn thấy anh nhưng mi mắt cô lúc nào cũng nặng trĩu, không thể hé ra nổi. Anh nói, cô chỉ bị mất máu quá nhiều thôi, tĩnh dưỡng lâu một chút sẽ ổn. Anh có thể chờ cô tỉnh lại, anh sẽ luôn bên cạnh cô.

Cô nghĩ bản thân cô có thể tỉnh lại, nhưng có lẽ là cô đang sợ. Sợ khi tỉnh dậy thì lại ở trong nhà giam lạnh lẽo dành cho kẻ nghiện ma túy, sợ bên cạnh cô không có anh mà là bức tường rắn chắc cô độc. Cô sợ hết thấy không phải là thật mà là cô tự lừa mình dối người. Cô muốn kéo dài những khoảnh khắc ngắn ngủi được dùng chân trong giấc mơ, được nghe giọng anh cho dù có thể đó chỉ là giả.

“Hôm nay đến đây thôi, mai anh sẽ quay lại...” Giọng nói ấy nhỏ dần, hơi ấm cô cảm nhận được cũng dần tiêu tán. Có phải anh chỉ nói vậy thôi nhưng sẽ không quay lại? Cô hoảng hốt muốn nắm lấy tay anh, lại nhận ra ngón tay của mình cứng ngắc như đá, không thể vươn lên được.

Cuối cùng cô bật khóc, những giọt nước mắt tràn mi mặc cho đôi mắt vẫn đang nhắm chặt. Cô không muốn anh rời đi...

Như nhận thấy sự thay đổi về cảm xúc của cô, anh xoay người lại, đối diện với giọt nước mắt nóng hổi hây còn trên gương mặt cô. Anh hốt hoảng nắm lấy tay cô, quên cả gọi bác sĩ.

Khóe mắt ươn ướt dường như khiến cô dễ mở mắt ra hơn, nhưng mà chưa kịp mở ra đã bị ánh sáng bên ngoài làm cho phải nhắm chặt mắt lại. Sau một thời gian chờ thích ứng, cô mới dần dần mở mắt ra. Gương mặt của anh cũng dần dần rõ ràng.

Anh đã ốm đi một khoảng thấy rõ, trên cằm còn lún phún vài sợi râu. Đôi mắt xinh đẹp làm say lòng người tràn đầy mỗi một cùng tơ máu, ngay cả môi cũng khô đến nứt nẻ. Tiều tụy như vậy khiến cô không kìm được mà đau lòng. Anh khẽ vỗ về gương mặt cô, lau đi giọt nước mắt còn đọng lại. Ngay cả đôi môi cũng run run thốt lên vài chữ đầy khó nhọc, giọng nghẹn cả lại: “Đừng khóc... Không còn là trẻ con nữa, khóc xấu lắm.”

“Em xin lỗi...” Lâm Anh cho đến bây giờ mới thực sự cảm thấy rằng mình vẫn đang sống, tất cả mọi thứ không phải là mơ.

Hoàng Khánh ôm cô vào lòng, chỉ cần cô còn sống là được rồi. Anh không cần cô nhận lỗi hay gì cả, đừng khiến anh phải trải qua cảm giác ấy lần thứ hai nữa...

Hai người tựa đầu vào vai nhau trên giường bệnh. Như thế là ai cũng không chen vào giữa được.

Bên ngoài, một bóng lưng kiên cường rời đi. Đến lúc anh nên rút lui khỏi cuộc sống của cô rồi. Bởi vì anh với cô, chỉ là anh em có chung dòng máu mà thôi. Cô đã tìm được hạnh phúc của mình, anh không còn lí do để bên cạnh cô nữa, hướng hồ... anh cũng không phải là người cô muốn.

Lâm Anh xuất viện mới biết tình hình nay đã thay đổi. Cô hôn mê mất gần ba tuần, Lâm Yên thì bị chính tay Đồng Huyền Phong bắt giam vì tội âm mưu giết người. Lâm Thừa Thiên thì vẫn không gượng dậy để chống đỡ gia tộc được. Họ Lâm suýt sụp đổ, nhưng vị thế ở thành phố K cũng giảm đi rất nhiều, không còn nằm trong giới thượng lưu nữa.

Mẹ cô, bà Nhan Trúc vẫn không ở lại nhà họ Đồng mà trở về nhà mẹ đẻ để sống. Bản thân cô cũng không trông mong mình dính dáng gì đến cái nhà đó nữa. Cô từ đó giao sản nghiệp lại vào tay Hoàng Khánh, bản thân thì chui vô Trường Y có tiếng để theo đuổi đam mê làm bác sĩ. Tự hành mình đến không còn thời gian nhàn nhã nữa. Đến cả đám cưới của hai người mà chỉ vì có một bệnh nhân nguy kịch được chuyển đến bệnh viện nên phải hoãn lại, khiến cho Hoàng Khánh hận đến nghiến răng.

Nhưng cuối cùng thì cô vẫn được sống một cuộc sống hạnh phúc cô từng mong ước. Có anh bên cạnh, dường như cô không còn gì để hối tiếc nữa.

HOÀN CHÍNH VĂN

Ngoại truyện 1: Giá như anh tin tưởng em – Đồng Huyền Phong

Tôi vốn là người không tin vào quỷ thần, cũng không tin con người có kiếp trước kiếp sau, phải chăng cũng chỉ là nhân quả luân hồi mà thôi.

Ấy vậy mà có một người con gái khiến tôi tin vào những thứ ấy. Cô ấy đột ngột xuất hiện trong đời tôi, nhưng lại chỉ thờ ơ như người qua đường lướt qua nhau cho dù tôi có cố gắng muốn gần gũi em.

Em là một người con gái lạnh nhạt như khói sương, lại mơ hồ mang theo nét buồn bã mà tôi không hiểu được. Ánh mắt em nhìn tôi luôn mang theo một loại tâm tình kỳ lạ mà tôi không biết. Giống như đau buồn, lại có lúc như oán hận.

Từ khi gặp em, tôi thường xuyên mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ mà lúc nhỏ tôi vẫn hay mơ. Đáng lẽ tôi đã quên, thế nhưng nó lại xuất hiện. Ở trong giấc mơ đó, có tôi, cũng có em. Chúng tôi là người yêu của nhau.

Em đã là người tỏ tình với tôi, ở dưới gốc cây ngô đồng ấy. Tôi cũng thấy mến em nên đồng ý. Chúng tôi đã cùng nhau tạo nên một tình yêu ngọt ngào. Nhưng cuối cùng lại kết thúc tại lúc ấy. Tại cái lúc mà tôi nhấn tâm bắt em. Bởi vì tôi không tin tưởng em, tôi nghĩ một người con gái có thể giết cả cha ruột mình như em không xứng đáng làm người mà tôi yêu.

Em bị cưỡng hiếp trong ngục, tôi lại nghĩ là cái giá phải trả cho hành động của em. Em muốn tự sát, tôi lại không nhịn được ngăn cản em. Lúc thấy em cầm những mảnh sứ định cửa vào cổ tay trắng trẻo của mình, tôi thấy mình như nghẹt thở. Tôi không muốn em chết như vậy, em nói em hận con người giả nhân giả nghĩa như tôi.

Em chết trước mặt tôi, dưới con dao đâm máu mà em gái em ban tặng.

Lúc đó, tôi thấy thật sự hối hận. Tôi điều tra kỹ càng lại mọi chuyện thì mới biết được, tất cả đều không phải do em làm. Em bị nhốt trong tù là do tôi. Em bị cưỡng hiếp, bị tiêm ma túy và bị giết chết cũng chỉ vì tôi không tin cô gái của mình. Trong giấc mơ đó, tôi thấy mình như bị nghẹt thở. Tôi không thể nào tin được đó là kết cục của em.

Tỉnh giấc giữa đêm, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Vì sao tôi lại mơ thấy giấc mơ ấy? Nó giống như thật vậy nhưng tại sao lại khác hẳn với thực tại? Lâm Anh ở hiện thực thật là xa lạ.

Tôi đã nghĩ tôi và em sẽ không có chút quan hệ nào ở kiếp này. Bởi vì chính tôi đã tổn thương em sâu như thế nào trong giấc mộng ấy. Không biết tại sao nhưng tôi lại tin đó là kiếp trước của chúng tôi. Và kiếp trước ấy, tôi đã phá hủy một đời của em.

Đến khi gặp lại, tôi không nhịn được muốn tiếp cận em, lại sợ làm em tổn thương bởi vì sự cố chấp của mình. Vậy mà cuối cùng, tin tức em là em gái cùng cha khác mẹ với tôi giáng xuống, làm tôi không thể giữ nổi bình tĩnh.

Em đứng đó, mái tóc ngắn còn mang nét thiếu niên, từ Lâm Kỳ Anh trở thành Lâm Anh, và cũng là em gái của tôi. Em nhếch khóe môi cười lạnh lẽo như gió mùa đông lướt qua không gian: “Xin lỗi, tôi không có cha!”

Tôi không biết tâm tình của mình lúc đó là gì, có phải là không cam lòng hay không? Em lại là em gái tôi, nhưng cũng không muốn làm em gái tôi.

“Phải, tôi chính là ghét anh đó. Vì sao ư? Anh chẳng làm gì sai cả, nhưng ngay từ đầu đã sai vì anh là anh trai của tôi.” Em làm tôi chẳng biết phải đối mặt như thế nào với tình cảnh đó: “Tôi chỉ ước chúng ta không quen nhau.”

Ngày hôm đó, tôi đến nơi ấy tìm em. Nhưng cuối cùng lại thấy em nằm trên ghế sa lông, con dao trong tay Lâm Yên đã dính máu em. Tôi vội vàng lao đến nắm lấy cổ tay đang cầm con dao, không do dự đẩy Lâm Yên ra khỏi em. Em nằm trên ghế, máu từ bụng vẫn tuôn không ngừng.

Tôi bế thốc em lên, chạy thẳng ra ngoài bắt taxi đến bệnh viện. Chiếc áo em mặc vô tình bị vén lên, lộ rõ hình xăm chiếc lá đơn giản đến đặc biệt. Hình xăm nơi hông em đó, tôi nhận ra. Đó là hình xăm của chàng trai đã cứu Tử Di đêm ấy.

Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Tôi rất sợ hãi. Khung cảnh này không khác trong giấc mơ ấy là mấy. Tôi thấy mình không thở nổi. Có phải em lại sắp rời bỏ tôi? Cuối cùng tôi cũng nhận ra, đúng là tôi và em không nên quen biết nhau. Gặp tôi, cuộc đời em sẽ vấp phải bất hạnh.

Giá như từ cái đời trước trong giấc mộng đó, tôi chịu tin tưởng em. Xin lỗi, Lâm Anh!

42. Chương 42: Ngoại Truyện 1: Giá Như Anh Tin Tưởng Em – Đồng Huyền Phong

Tôi vốn là người không tin vào quỷ thần, cũng không tin con người có kiếp trước kiếp sau, phải chăng cũng chỉ là nhân quả luân hồi mà thôi.

Ấy vậy mà có một người con gái khiến tôi tin vào những thứ ấy. Cô ấy đột ngột xuất hiện trong đời tôi, nhưng lại chỉ thờ ơ như người qua đường lướt qua nhau cho dù tôi có cố gắng muốn gần gũi em.

Em là một người con gái lạnh nhạt như khói sương, lại mơ hồ mang theo nét buồn bã mà tôi không hiểu được. Ánh mắt em nhìn tôi luôn mang theo một loại tâm tình kỳ lạ mà tôi không biết. Giống như đau buồn, lại có lúc như oán hận.

Từ khi gặp em, tôi thường xuyên mơ thấy những giấc mơ kỳ lạ mà lúc nhỏ tôi vẫn hay mơ. Đáng lẽ tôi đã quên, thế nhưng nó lại xuất hiện. Ở trong giấc mơ đó, có tôi, cũng có em. Chúng tôi là người yêu của nhau.

Em đã là người tỏ tình với tôi, ở dưới gốc cây ngô đồng ấy. Tôi cũng thấy mến em nên đồng ý. Chúng tôi đã cùng nhau tạo nên một tình yêu ngọt ngào. Nhưng cuối cùng lại kết thúc tại lúc ấy. Tại cái lúc mà tôi nhấn tâm bắt em. Bởi vì tôi không tin tưởng em, tôi nghĩ một người con gái có thể giết cả cha ruột mình như em không xứng đáng làm người mà tôi yêu.

Em bị cưỡng hiếp trong ngục, tôi lại nghĩ là cái giá phải trả cho hành động của em. Em muốn tự sát, tôi lại không nhìn được ngăn cản em. Lúc thấy em cầm những mảnh sứ định cửa vào cổ tay trắng trẻo của mình, tôi thấy mình như nghẹt thở. Tôi không muốn em chết như vậy, em nói em hận con người giả nhân giả nghĩa như tôi.

Em chết trước mặt tôi, dưới con dao đâm máu mà em gái em ban tặng.

Lúc đó, tôi thấy thật sự hối hận. Tôi điều tra kỹ càng lại mọi chuyện thì mới biết được, tất cả đều không phải do em làm. Em bị nhốt trong tù là do tôi. Em bị cưỡng hiếp, bị tiêm ma túy và bị giết chết cũng chỉ vì tôi không tin cô gái của mình. Trong giấc mơ đó, tôi thấy mình như bị nghẹt thở. Tôi không thể nào tin được đó là kết cục của em.

Tỉnh giấc giữa đêm, tôi đã suy nghĩ rất nhiều. Vì sao tôi lại mơ thấy giấc mơ ấy? Nó giống như thật vậy nhưng tại sao lại khác hẳn với thực tại? Lâm Anh ở hiện thực thật là xa lạ.

Tôi đã nghĩ tôi và em sẽ không có chút quan hệ nào ở kiếp này. Bởi vì chính tôi đã tổn thương em sâu như thế nào trong giấc mộng ấy. Không biết tại sao nhưng tôi lại tin đó là kiếp trước của chúng tôi. Và kiếp trước ấy, tôi đã phá hủy một đời của em.

Đến khi gặp lại, tôi không nhìn được muốn tiếp cận em, lại sợ làm em tổn thương bởi vì sự cố chấp của mình. Vậy mà cuối cùng, tin tức em là em gái cùng cha khác mẹ với tôi giáng xuống, làm tôi không thể giữ nổi bình tĩnh.

Em đứng đó, mái tóc ngắn còn mang nét thiếu niên, từ Lâm Kỳ Anh trở thành Lâm Anh, và cũng là em gái của tôi. Em nhếch khóe môi cười lạnh lẽo như gió mùa đông lướt qua không gian: “Xin lỗi, tôi không có cha!”

Tôi không biết tâm tình của mình lúc đó là gì, có phải là không cam lòng hay không? Em lại là em gái tôi, nhưng cũng không muốn làm em gái tôi.

“Phải, tôi chính là ghét anh đó. Vì sao ư? Anh chẳng làm gì sai cả, nhưng ngay từ đầu đã sai vì anh là anh trai của tôi.” Em làm tôi chẳng biết phải đối mặt như thế nào với tình cảnh đó: “Tôi chỉ ước chúng ta không quen nhau.”

Ngày hôm đó, tôi đến nơi ấy tìm em. Nhưng cuối cùng lại thấy em nằm trên ghế sa lông, con dao trong tay Lâm Yên đã dính máu em. Tôi vội vàng lao đến nắm lấy cổ tay đang cầm con dao, không do dự đẩy Lâm Yên ra khỏi em. Em nằm trên ghế, máu từ bụng vẫn tuôn không ngừng.

Tôi bế thốc em lên, chạy thẳng ra ngoài bắt taxi đến bệnh viện. Chiếc áo em mặc vô tình bị vén lên, lộ rõ hình xăm chiếc lá đơn giản đến đặc biệt. Hình xăm nơi hông em đó, tôi nhận ra. Đó là hình xăm của chàng trai đã cứu Tử Di đêm ấy.

Nhưng điều đó đã không còn quan trọng nữa.

Tôi rất sợ hãi. Khung cảnh này không khác trong giấc mơ ấy là mấy. Tôi thấy mình không thở nổi. Có phải em lại sắp rời bỏ tôi? Cuối cùng tôi cũng nhận ra, đúng là tôi và em không nên quen biết nhau. Gặp tôi, cuộc đời em sẽ vấp phải bất hạnh.

Giá như từ cái đời trước trong giấc mộng đó, tôi chịu tin tưởng em. Xin lỗi, Lâm Anh!

43. Chương 43: Ngoại Truyện 2: Đừng Để Kiếp Sau Tôi Lại Gặp Phải Chị - Lâm Yên

Mãi cho đến lúc chị ta tự thú nhận rằng chị ta là con gái, lại không phải là người của Lâm gia trước mặt công chúng thì tôi mới dám tin rằng bản thân mình đã bị lừa. Bị lừa trắng trợn nhưng vẫn ngây thơ tin tưởng.

Lần đầu gặp, tôi không ghét chị ta, chỉ khó chịu vì mình đột ngột có người anh trai hơn hẳn một tuổi. Vì người anh đó mà cha mẹ tôi đã cãi nhau một trận lớn. Mặc dù cũng có lần tôi vô tình thấy họ cãi nhau nhưng họ cũng không dám làm ồn trước mặt tôi hay người ngoài. Ấy vậy mà hôm đó hai người cãi nhau ngay trước mặt người làm mà không kiêng nể gì.

Chị ta đóng giả anh trai rất tốt, rất hoàn hảo, khiến cho tôi lẫn mọi người đều mù quáng mà tin tưởng, mà tôn sùng chị ta. Cái cảm giác lừa được mọi người đó, chắc là thích thú lắm ha?

Tôi đã nghĩ, tại sao không tiếp tục đóng cho hết vai của một Lâm Kỳ Anh hoàn hảo đi? Làm một anh trai tốt gìn giữ cái gia đình này, không được sao? Vì có gì cuối cùng lại phá hủy đi hạnh phúc nhỏ nhoi của tôi?

Chị ta đã từng là người mà tôi ngưỡng mộ. Học giỏi, tài năng, lại còn là anh trai của tôi. Chị ta đã từng dạy tôi làm thế nào để trở thành một vị tiểu thư danh giá của một gia đình giàu có, từng hướng tôi đến tính cách chân thật tin tưởng người như thế này. Cuối cùng chính chị ta lại là người lừa dối tôi hết thảy.

Tôi không trách chị ta vì mẹ chị ta bị bệnh. Nếu đó thực sự là lý do của tất cả những lừa gạt này thì tôi đã sẵn sàng tha thứ cho chị ta. Nhưng nó lại không đúng. Chị ta đã khôn khéo ngay từ 8 tuổi, lợi dụng bệnh tình của mẹ mình chen chân vào nhà tôi và sống dưới lốt một đứa con trai thất lạc. Quả là khôn khéo đến đáng sợ.

Tất cả vì muốn cướp hết gia sản rồi nhìn chúng tôi sụp đổ sao? Không hổ là người thông minh! Làm tôi phải sợ hãi cả trí óc của cô ta, ngay từ khi nhỏ tuổi như vậy đã biết tính toán và che giấu tốt như vậy.

Không chỉ có thế. Kể từ khi chị ta xuất hiện với tư cách là nữ. Huyền Phong luôn chỉ để ý đến chị ta. Mặc dù tôi quen biết anh ấy trước, cho dù tôi làm hết thấy mọi thứ để thu hút anh ấy thì anh ấy cũng không quan tâm tôi bằng một phần chị ta.

Tình yêu của tôi trở nên thật nhỏ bé và hèn mọn. Tôi luôn luôn nhìn anh, nhưng anh vẫn cứ mãi dõi theo bóng hình của một cô gái tên là Lâm Anh.

Tại sao chứ? Tôi đã tốt đến như vậy cơ mà. Vì sao ánh mắt của anh ấy nhìn tôi còn có sự chán ghét như vậy? Tôi rõ ràng không làm gì sai, tôi vẫn luôn dành hết tình cảm cho anh, nhưng anh lại không bao giờ muốn nhận lấy nó.

Vì sao anh lại đau lòng khi chị ta là em gái anh? Vì sao anh vẫn còn có thể giữ lại tình cảm với một người vốn là em gái của anh chứ? Vì sao anh luôn không quay đầu lại nhìn em? Vì sao... em yêu anh nhiều như vậy lại không bằng cả một câu nói của người kia cho dù là phủ phàng với anh?

Cho nên, giờ phút này, dù bản thân đã không thoát khỏi chốn ngục tù nhưng em vẫn không hối hận vì đã làm việc đó. Đam chị ta một nhát còn quá nhẹ nhàng đối với chị ta. Chị ta lừa gạt nhiều người như vậy nhưng cuối cùng lại được tha thứ. Chị ta còn cướp anh khỏi em.

Em thật sự rất hối tiếc vì còn chưa rạch nát gương mặt ấy của chị ta. Còn nữa, tại sao chị ta còn chưa chết vậy? Tại sao cuối cùng vẫn là chị ta hạnh phúc? Em cũng đâu làm gì để nhận lấy kết cục của nát nhà tan thể này? Em không hề có lỗi gì cả, có một người anh trai như vậy, bị hại đến đường cùng phải mưu sát người cũng là có tội sao?

Em không cam lòng. Nhưng mà... em thật sự rất muốn ở kiếp sau không còn phải dính dáng gì đến chị ta nữa. Cũng cầu mong rằng em sẽ gặp được một người xứng đáng hơn... chứ không phải anh nữa...

44. Chương 44: Ngoại Truyện 3: Cơ Hội Xoay Chuyển Cả Cuộc Đời, Không Để Có Lân Hai – Hoàng Khánh

Tôi nghĩ, điều mà ở cả hai kiếp khiến tôi cảm thấy may mắn nhất chính là gặp được em.

Em đã từng chỉ là một cô bé dễ bắt nạt, mít ướt và có hoàn cảnh không tốt. Lần đầu tôi nói chuyện với em là khi em ngồi ở sau bức tường bám đầy dây leo sau dãy B của trường Tân Hoa mà khóc thút thít. Em bé nhỏ, yếu ớt ngồi đó. Bộ váy đồng phục vốn đẹp dễ cũng đã vậy bẩn bằng những vết nước bẩn thỉu.

Tôi đã dỗ dành em, rằng cứ hèn mọn như vậy mãi, em sẽ càng là cái đích cho những kẻ bắt nạt. Em cần phải học cách mạnh mẽ.

Tôi lớn lên từ một gia tộc lớn ở Anh, tất nhiên cũng biết những đứa con riêng, nhất là những đứa có tính cách mềm yếu này sẽ có kết cục ra sao. Cho nên tôi đã ở đó, để nhìn em ngày càng trưởng thành, biết giấu uất ức vào trong lòng, để nhìn em bình thản đối mặt với những sự bắt nạt.

Cô em gái của em đó, tôi biết nó không có gì tốt. Bản tính kiêu ngạo của nó thật sự rất lớn và để giữ gìn cái sự kiêu ngạo đó nó sẵn sàng trở nên độc ác hơn nữa. Nó biết thân thế của tôi, và nó muốn lấy ích lợi từ chỗ tôi để đổi lại sự bình thản trong cuộc sống của em. Tôi biết tôi không nên chấp nhận nhưng nhìn em vì trưởng thành mà tự làm tổn thương chính mình khiến tôi đau lòng.

Tôi đã nghĩ rằng sau cuộc trao đổi đó, tôi với em vẫn không thay đổi nhưng không ngờ em lại tránh né tôi. Em xây một bức tường ngăn cách khiến tôi không thể nào lại gần em. Em là đồ ngốc!

Tôi trở về Anh quốc năm cuối sơ trung chỉ vì bị lão gia gọi về. Họ nói: “Chúng ta đã chọn cho con một vị hôn thê. Gia thế của hai đứa rất xứng, con bé có thể giúp con trở thành một người đứng trên cả vạn người...”

Người đó là Đường Uyên Nhi.

Tôi không thích cô ta. Ở cái tuổi học sinh sơ trung đã học trang điểm, đã đi giày cao gót, cũng đã tiếp xúc với xã hội thượng lưu. Cô ta tỏ ra là mình thích tôi, nhiều lúc tôi cũng suýt đã tin đó là thật. Nhưng không hề, cô ta đến bên cạnh tôi để tìm hiểu về gia nghiệp nhà tôi.

Anh trai cô ta – Đường Lăng có dã tâm rất lớn. Tôi cố gắng nói điều đó với cha, nhưng ông ta không tin lời của một đứa nhóc như tôi. Cho rằng tôi vì không thích Đường Uyên Nhi nên mới suy nghĩ tiêu cực như vậy.

Nhưng đến cuối cùng, tôi đúng. Tuy nhiên, khi tôi khẳng định được rằng mình đúng thì gia tộc của tôi đã phải trả giá. Tôi chạy trốn trở về Trung Hoa, nhưng bị Đường Lăng hãm hại. Bị nghiện ma túy, và phải ngồi tù.

Nhưng tôi lại có duyên gặp lại em, cho dù chỉ là lần cuối trong sinh mệnh của em.

Em cũng giống tôi, bị bắt vào tù và ở ngay cạnh phòng tôi. Tôi và em chỉ cách nhau một bức tường lạnh lẽo.

Hằng ngày tôi ngồi tựa vào tường, chỉ để nghe em gào khóc trong những lần lên cơn. Thật ra em chẳng gào thét cái gì cả, em chỉ oán hận một người nào đó rằng tại sao lại không tin tưởng em, không tin vào tình yêu của em. Hóa ra, trong lòng em có một người khác. Tôi thì ra cũng chỉ là một thằng nhóc đột ngột xuất hiện rồi lại đột ngột biến mất trong cuộc sống của em mà thôi.

Lâm Anh, em thật nhẫn tâm!

Tôi giả vờ không quen bắt chuyện với em. Em dường như buông xuôi, ngay cả một chút lòng phòng bị người khác cũng không có. Em kể cho tôi nghe chuyện của mình, rất nhiều chuyện. Những uất ức của em chỉ mình tôi biết. Nhưng tôi thấy vui, vậy dường như là đã ổn, tôi không trông mong gì nữa.

Em chết, cả thế giới của tôi gần như sụp đổ. Đứa em gái Lâm Yên kia của em đã điên cuồng đến vậy, giết chết em trong phòng giam. Tôi thấy người em yêu kia quay lại, anh ta đưa em đi, tôi chỉ có thể nhìn theo hình bóng em yếu ớt tựa vào lồng ngực anh ta. Sinh mệnh em trôi đi mất giữa dòng chảy của thời gian...

Sau khi tôi ra tù, việc đầu tiên tôi làm là đến thăm mộ em. Nằm ở nơi hoang vắng như vậy chắc em rất cô đơn. Tôi trở về Anh, ngầm xây dựng lực lượng, đánh đổ cả họ Đường. Sau đó tôi chuyển lực lượng ấy vào trong nước, trả thù từng người trong gia đình đó cho em. Nhưng Lâm Anh của tôi mãi mãi không trở về...

Sau đó, một gã đạo sĩ tìm đến tôi. Ông ta nói tôi còn có hối tiếc trong quá khứ, hỏi tôi có muốn đánh đổi cuộc sống hiện tại để làm lại tất cả không. Tôi đã đồng ý.

Và cơ hội ấy đưa tôi trở về lúc ba tuổi. Tôi làm lại hết thảy, vì mình và cũng vì em tạo nên một lực lượng ngầm. Tôi không đi theo quá khứ, năm đầu sơ trung đó tôi không trở về. Tôi nghĩ, chắc em sẽ quen dần rồi cũng sẽ tự mình trưởng thành thôi. Tôi chỉ mong em chống đỡ qua những năm tháng tối tăm ấy. Đầu cao trung, tôi bí mật về Trung quốc, để nhìn em, để thấy khuôn mặt của kẻ em đã trao tình cảm. Nhưng tôi lại phát hiện, Lâm Anh của tôi đã không còn nữa, thay vào đó là một chàng trai tên Lâm Kỳ Anh. Em đã thay đổi bản thân để thay đổi cuộc đời mình.

Tôi biết em nung nấu ý định trả thù. Mục tiêu đầu tiên của em là hấn. Nhưng ở kiếp trước, tôi lại phát hiện ra hấn thật sự không có lỗi. Có chăng là quá tin vào tín ngưỡng của mình, khiến cho niềm tin trong em vỡ vụn. Hấn ta không có lỗi, sau khi em mất, anh ta bắt Lâm Yên trả giá rồi tự động xin từ chức.

Vì thế tôi ngăn cản em, nhưng em ghét tôi. Em trở nên thận trọng với tôi, điều đó làm tôi đau lòng, em biết chứ? Tôi cố khuyên em dừng việc ấy lại nhưng em lại chỉ nhận ra sai lầm của mình khi thấy một cô gái chết dưới súng của anh ta. Em vẫn ngốc như thế.

Tôi bị kẻ dưới phản bội, em đưa tôi đi trốn tại một cô nhi viện. Tôi biết đây là cô nhi viện trước kia em từng sống. Em đối xử với tôi như phục vụ ông hoàng làm tôi hết sức hưởng thụ. Còn nữa, việc chọc ghẹo em rất vui, em có biết không?

Trong quá trình dưỡng thương, tôi cho người nhanh chóng dọn dẹp hai anh em nhà họ Đường kia. Không nên cho em biết việc tôi có một vị hôn thê, như vậy rất dễ nứt vỡ tình cảm của chúng ta.

Trải qua ba năm bên cạnh em, tôi phải trở lại Anh quốc để hoàn thành việc củng cố vị trí của mình. Chiếm được vị trí cao trong gia tộc rồi, sẽ không còn ai nghĩ đến việc sắp đặt hôn sự cho tôi nữa hết. Trong khi đó, em vẫn ở lại và tiếp tục kế hoạch của mình. Ngoại trừ ngăn cản em tự hại mình khi trả thù Đồng Huyền Phong, còn lại thì tôi rất sẵn lòng giúp em phá hủy Lâm gia.

Đối với tôi bây giờ, muốn đẩy ngã Lâm gia hoàn toàn không phải việc gì lớn, nhưng tôi để cho em tự tay làm việc đó. Em biết bản thân em muốn gì và cần gì, tôi chỉ cần ở bên cạnh nhìn em, giúp đỡ em là được rồi.

Tôi muốn em biết, chỉ cần có em bên cạnh, cái gì tôi cũng chiều em.

Em hoàn thành mục tiêu của mình, nhưng em không vui. Tôi biết, khiến cho bản thân cảm thấy tội lỗi mới thực sự là điều em đã làm. Chỉ là để em thông suốt thì điều đó hoàn toàn là cần thiết. Em đã không còn là Lâm Anh của trước kia, em có bản lĩnh của riêng mình. Em không cần người khác bảo vệ, làm hết mọi việc cho mình. Điều gì cần thông suốt thì phải để em tự mình trải qua.

Lâm Anh công bố thân phận, nhưng không ngờ lại từ đâu nhảy ra một người đàn ông nhận em là con gái. Em do dự, nhưng tôi vẫn luôn sẵn lòng ở cạnh em. Kể cả em là ai hay em là con của kẻ nào, điều đó không quan trọng, quan trọng là em là chính em.

Quá khư thế nhưng lần nữa bị lặp lại, em bị Lâm Yên đâm. Đáng lẽ ra tôi không nên vì em mềm lòng mà tha cho cô ta. Em nằm trên giường bệnh trắng tinh, hơi thở yếu ớt như thể lúc nào cũng có thể từ bỏ tôi mà đi. Tôi không muốn em lại một lần nữa ra đi như thế. Nỗi đau đó tôi chịu quá đủ rồi.

Bác sĩ nói em bị mất máu nhiều nhưng lý do khiến em không tỉnh lại là do em không muốn tỉnh lại, việc này chỉ dựa vào suy nghĩ của em. Cho nên tôi ở cạnh em, kiên nhẫn nói chuyện với em, mong em có thể lắng nghe lời tôi nói mà tỉnh lại. Tôi chỉ muốn em lại tươi tỉnh như trước kia, đánh đổi bằng gì cũng được.

Thật may vì em đã tỉnh lại. Thật may vì em không rời xa tôi...

Đời người ngắn ngủi, tôi chỉ mong có em bên cạnh một đời này. – Hoàng Khánh

HOÀN.

Lời tác giả: Cuối cùng cũng đã hoàn thành. Tự nhận xét thấy truyện mình còn quá phụ thuộc vào văn phong Trung quốc, các hành văn vẫn chưa đủ suông. Cũng may là còn chưa đến nỗi nào lắm.

Nhận xét về nhân vật có vài điểm: Xây dựng tính cách nhân vật chưa thực sự rõ. Nhưng mà may mắn là chưa sử dụng nhân vật hoàn hảo từ trong ra ngoài. Dù gì thì trên đời này chẳng có ai là hoàn hảo hết, ai cũng từng đã mắc lỗi. Vấn đề ở đây là nhận ra được lỗi lầm và sửa chữa nó, mặc dù chưa thấy sửa chữa đâu:v

Tính cách nhân vật hình thành nhờ vào hoàn cảnh lớn lên chứ không có phải cứ là vì là nữ phụ thì tính tình độc ác, cái gì cũng có lý do của nó hết. Một số nhân vật được nhắc đến rồi đoạn sau lại quên phân cảnh diễn. Ha ha! Gửi lời xin lỗi chân thành đến Khương Vũ và Bạch Tử Đằng ha!

~Cốt truyện tự thấy không có gì mới mẻ đặc sắc, chẳng qua do đọc một bộ trùng sinh mà dâng trào cảm hứng đi đào hố. Nếu không up lên mạng thì có khi chỉ nghĩ trong đầu, viết nửa chừng thì bỏ mất. Mặc dù có vẻ không được yêu thích cho lắm cơ mà lỡ đào dù hết hứng nhưng vẫn phải cố lết xác đi lấp hố.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/giong-nhu-mot-giac-mong>